

தமிழ்கம்

யாழ்ப்பாணத்து நகாலிழூர்

திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

இயற்றியது

ஒற்றுமை ஆபீஸ்,

சௌதாப்பேட்டை, மதராஸ்.

1934

[விலை ரூ. 2½

முன் நுரை

—:(o):—

தமிழகம் தொன்மை மிக்க நாடு. இதன் வரலாற்றினைத் தொடர்புறக் கூறும் நூல்கள் மிகச் சில. சிறியவும் பெரிய வுமாகிய புத்தகங்களி லும், பத்திரிகைகளி லும் ஆராய்ச்சி அறிஞர் தமிழகத்தைப்பற்றிய பொருஞ்சைகளைக் காலங் தோறும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அன்னேர் முடிபுகளை இயன்றவரையிற் ரெகுத்துக் கோவைப் படுத்தியதே எமது உழைப்பாகும். தமிழ் மக்களின் மொழி, சமயம், நாகரீகம் ஆதியவற்றை ஆரியரின் வழிப்படுத்திக் கூறுதல் தற்காலக் கலைவாணருக்குச் சகசமாய்விட்டது. இப்பிழையான கோட்பாடே பெரும்பாலோ ருள்ளத்தில் பசுமரத் தாணிபோல் வேறுஞ்றியுள்ளது. தமிழ் நாட்டின் நாகரீகம் பரந்து வேறுநாடுகளுக்குச் சென்ற தன்பதைத் தடங்கை நெல்லிக்கணிபோல் இந்துல் விளக்குகின்றது. அச்சிடுங்கால் இந்துலகத்துப் பல அச்சப்பிழைய ஸேறியுள்ளன. நீரை நீக்கிப் பாலை அருந்தும் அன்னத்தை நிகர்க்கும் பெரியோர் இதன்கண் காணப்படும் குறைகளைக் கண்டு என்னாது, குணத்தையே பொருட்படுத்துவார்களென்பதே எமது நம் பிக்கை.

தமிழ் நிலையம்,
நவாலியூர் யாழ்ப்பாணம்,
ஸ்ரீமுகஞ்சூ மார்க்டில் 11 வது

ந. சி. கந்தையா.

பொருள்க்கம்

பாடம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	கடவுள் வணக்கம்	1
2.	தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்	"
3.	தமிழ் நாட்டின் தொன்மை நிலை	2
4.	குமரிகண்டம்	2
5.	குமரி நாடு என்னும் பெயர்க் காரணம்	7
6.	குமரி கண்டம் கடல் வாய்ப்பட்டதன் காரணம்	18
7.	இந்தியர்	20
8.	மக்கள் தோற்றம்	21
9.	குமரி நாட்டில் தமிழ் வழங்கிய தென்பது	32
10.	தமிழர் பிற நாடுகளிற் குடியேறுதல்	33
11.	முதற் கட்டோன்றிய மொழி	55
12.	மொழி	61
13.	தமிழ்	"
14.	திராவிடம்	64
15.	தென்மொழி	65
16.	தமிழின் வழிமொழிகள்	"
17.	தெலுங்கு	"
18.	மலையாளம்	67
19.	கன்ணடம்	68
20.	துனு	70
21.	மணிப்பிரவாளம்	71
22.	தமிழ் நாட்டின் எல்லை	"
23.	செந்தமிழ் கொடுங் தமிழ்	73
24.	பாண்டி நாடு	78
25.	சோழ நாடு	78
26.	சேர நாடு	79
27.	தொண்டை நாடு	80
28.	சிற்றரசர் நாடுகள்	81
29.	பல்லவர்சாளுக்கியர்	18

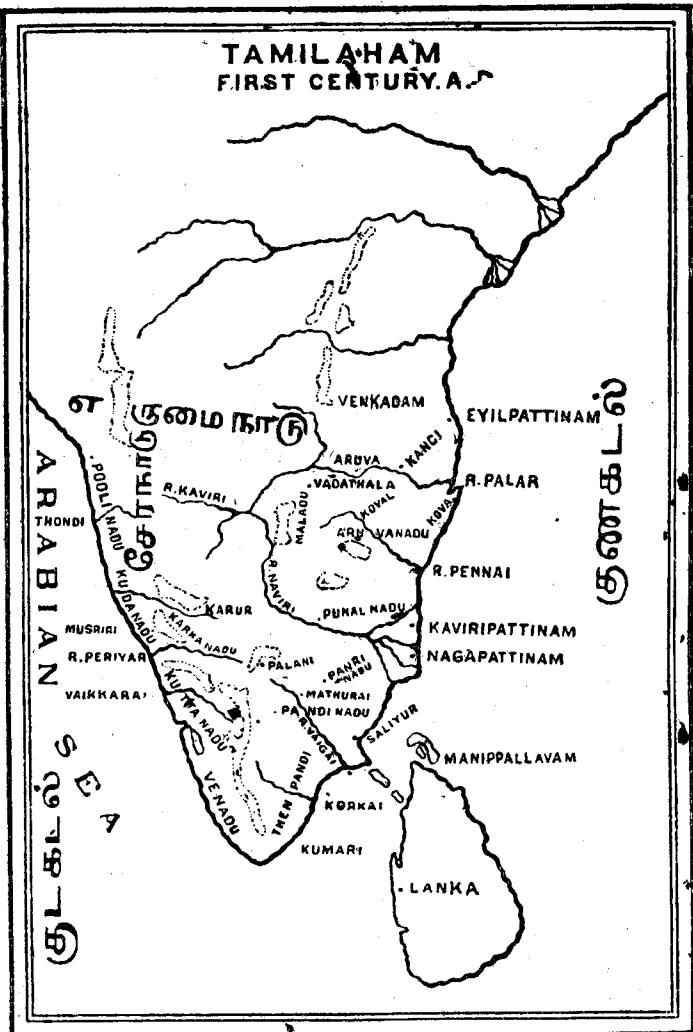
பாடம்	விடையும்	பக்கம்
30.	தமிழின் சிறப்பு	81
31.	தமிழின் சிறப்பை உணர்த்தும் செய்யுட்கள்.	82
32.	எழுத்து	84
33.	சொல்	90
34.	வழக்கு	92
35.	செய்யுள்	92
36.	அணி	97
37.	பொருள்	99
38.	என்வகை மணம்	100
39.	அகம்	103
40.	களவு	104
41.	கற்பு	106
42.	புறம்	108
43.	வீரக்கல்	114
44.	இயற்றமிழ்	115
45.	இசைத் தமிழ்	116
46.	இசைவகை	118
47.	இசைக் கருவிகள்	121
48.	நாடகத் தமிழ்	123
49.	தமிழ் இலக்கணத்தின் சிறப்பியல்பு	131
50.	சொற்றெருட்டாழகு	134
51.	இலக்கண நால்கள்	135
52.	சங்கம்	136
53.	அகத்தியர்	143
54.	தொல்காப்பியர்	146
55.	தொல்காப்பியம்	146
56.	வடசோல்	149
57.	தொல்காப்பியர் கூறும் மறை	152
58.	மஞ்சிரம்	155
59.	தமிழ் நால்களின் அழிவு	156
60.	தமிழில் பிறமொழிக் கலப்பு	158
61.	அரசாட்சியார் தமிழுக்குக் காட்டுமாதாரவு.	160
62.	தமிழர் நாகரிகம்	163

பாடம்	விடையும்	பக்கம்
63.	ஷில்பாகுபாடும் திணைமக்களும்	163
64.	சாதி	164
65.	அந்தணர்	167
66.	பார்ப்பான்	168
67.	அறிவர்	169
68.	தாபதர்	169
69.	தவத்தினியல்பு	171
70.	தமிழர்ச்சமயம்	171
71.	நான்மறை	177
72.	வாணிகம்	183
73.	கைத்தொழில்	186
74.	ஒவியம்	188
75.	சிறப்பம்	189
76.	வான் ஆராய்ச்சி	189
77.	சோதிடம்	190
78.	போர்க்கருவிகள் முதலியன	190
79.	அரசன்	191
80.	மதிற் பொறிகள் முதலியன	193
81.	வீரத் தாய்மார்	194
82.	காவல் மரம்	198
83.	பத்தினிப் பெண்டிர்	199
84.	மதுபானம்	201
85.	உணவு	202
86.	உடை	205
87.	பெண்களனிவகை	207
88.	ஆடவர் அணிவகை	208
89.	அரசன்	208
90.	புறானாற்றிற் காணப்படும் சில பழைய வழக்கங்கள்	210
91.	பொழுது போக்கு	212
92.	சிறுவரின் பொழுதுபோக்கு	213
93.	பெண்கள் கல்வி	214
94.	தாலி தரித்தல்	214

பாடம்	விடையும்	பக்கம்
95.	மனைகள்	214
96.	பொறிகள்	215
97.	படுக்கை	216
98.	விளக்குகள்	217
99.	பட்டங்கள்	217
100.	வெள்ளணி நாள்	217
101.	தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள்	218
102.	பெரும்பாறைற்றுப்படை	224
103.	சிலபிரதான திதிகள்	233
104.	ஒழியியல்	235
105.	நால்வகை எழுத்து	235
106.	மடலேறல்	237
107.	கிராம பரிபாலனைம்	238
108.	சங்க நால்கள்	238
109.	பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நால்கள்	240
110.	ஐம்பெருஞ் காப்பியங்கள்	241
111.	ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள்	241
112.	திருக்குறள்	241
113.	திருவள்ளுவ மாலை	243
114.	மகளிரைச் சிறை பிடித்தல்	248
115.	கடற்போர்	248
116.	தமிழரச் மாலைகள்	248
117.	படைகளின் அணி வகுப்பு முதலியன்	248
118.	அகழிகள்	248
119.	போர் முரசு	249
120.	இலவந்திகைப்பள்ளி	249
121.	அரசனைத் தெரிவு செய்து நாதன முறை	24
122.	அரச தண்டனைகள்	249
123.	கிராமச் சங்கம்	250
124.	துறவிகள் தோற்றம்	250
125.	மகளிர் அழகு	251
126.	தமிழர் வியாபாரம்	251
127.	நகர் காவலர்	252

பாடம்	விடையும்	பக்கம்
128.	தமிழ் ஆராய்ச்சியிற் காணப்படும் சில கவனிக்கத்தக்க குறிப்புகள்	253
129.	பழைய மனமுறை	255
130.	பேய் மகள்	256
131.	சில நம்பிக்கைகள்	257
132.	தலைக்கோல்	258
133.	பரத்தையர்	258
134.	பத்துப்பாட்டி லறியப்படுவன்	260
135.	அகாநானாரூ லறியப்படுவன்	260
136.	குறங்தொகையி லறியப்படுவன்	261
137.	நற்றிணையி லறியப்படுவன்	261
138.	பரிபாடலிற் காணப்படும் தமிழர் நாக ரிகத்தை உணர்த்தும் செய்திகள்	263
139.	பெருங் கதையில் காணப்படும் அக்கால நாகரிகத்தை உணர்த்துஞ் செய்திகள்	264
140.	ஐங்குறுநாற்றி லறியப்படுவன்	265
141.	சிலப்பதிகாரத்தி லறியப்படுவன்	265
142.	மதுரை 2000 வருடங்களுக்கு முன்	266
143.	1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழர் என்னும் நாலிற் காணப்படும் கவனித் தற்குரிய சில பொருள்கள்	271
144.	கி. டி. 50-க்கும் 150-க்கு மிடையில் செய்யப்பட்ட நால்களும் அவற்றி லடங்கிய அடிகளும்	272
145.	அரச பரம்பரை	274
146.	சோழ மன்னர்	274
147.	பாண்டிய மன்னர்	275
148.	நாயக்க அரசர்	278
149.	சேர மன்னர்	279
150.	அரசாட்சி	281
151.	பைசாச மொழி	282
152.	சதி	282

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
6	12	கோட்டுக்	கோட்குக்
6	25	கொண்டதுணும்	கொண்டது
10	22	புராண்காரர்	புராணகாரர்
2	11	பயிலோனியர்	பயிலோனியர்
53	15	காணப்படும். பல்லிருளி	காணப்படும் பல்லிருளி
,	16	ஏன்தெங்கநாடு	எழுதெங்கநாடு
34	21	areano	arians
36	15	moral	mural
44	12	uniform	cuniform
46	24	இன்னெரு	இன்னெரு
60	9	கட்வென்	கட்வெல்
62	15	திடமுறுத்தியமொழிக் கிடமுறுத்தியம்	மொழிக்
,	16	மடம்மகட்	மடமகட்
,	17	நாடன்றே	நாடன்றே
63	7	நூற்றனவிற்றுன்	நூற்றனவிற்றுன்
64	3	செறை	சென்ற
68	8	conspicuous	conspicuous
77	11	மந்தமிழே	மத்தமிழே
78	11	வெள்ளாறது	வெள்ளாறது
83	16	ஒங்கவிடை	ஒங்கவிடை
,	22	தரங்கநீர்	தரங்கநீர்
103	9	லொரு சிறை	வொரு சிறை
104	11	தனியாளாய்	தனியாளாய்
106	26	ஆண்டுகளும்	ஆண்டுகளுள்ளும்
117	20	பாவனூர்	வாணனூர்
119	17	ஜன்ய	ஜன்ய
120	17	மாலை	மலை
122	9	குடக்கை	குடுக்கை
,	23	துளைக்கருவி	துளைக்கருவி

பக்கம்	வரி	பின்தை	தீருத்தம்
127	1	யியல் நிவய	யிலய நிலய
130	26	கார்த்த	கார்த்த
135	4	பண்டதேந	பண்டதே
"	6	முத்திரனால்	புத்திரனால்
"	20	நால்களுள்ளும்	நால்
137	7	பரண்டரங்கனும்	பாண்டரங்கனும்
138	27	நவழில்	நல்வழி
167	5	which long	which was long
172	10	தன்னார்	தன்னைர்
174	19	முதலியவற்றுடன்	முதலியவற்றுட்
176	1	வழிபாடென்று	வழிபாடென்றுஞ்
180	27	சிவத்தியாநாநந்த அமரா சிம்ஹமும்	அமரசிம்ஹமும்
182	19	பெற்றுதலாலே	பெற்றுய்தலாலே
183	1	வாற்றுக்கு	வற்றுக்கு
194	7	வீரத்தாய்	வீரத்தாய்மார்
198	1	காவல் மரமென்பது பண்டை	பண்டை
206	3	படா-மூலை	படா அமூலை
208	7	ஆடவர் அணிகவகை	ஆடவர் அணிவகை
225	19	தனிம்பு	தழும்பு
226	14	பேனை	பானை
228	8	பார்கள்	பாள்
"	10	"	"
237	12	அவேலை	அவலோ
260	11	நறவுல	நறவு
262	9	சாஅய்	சாஅய்
265	17	முதலைத்	முதலை
280	7	அரண்மனை	அரண்மனை
"	9	வெண்கோ	வெண்கோ
281	5	வீழ்த்து	வீழ்த்து

தமிழகம்.

கடவுள் வணக்கம்

“ அரியசடை முடிபோற்றி யருள்பொழிசெம் முகம்போற்றி
விரையிதழி மலரணி நூல் விளங்கியமார் பகம்போற்றி
மருவுமுயர் பேரழகு வளருதர சிலைபோற்றி
திருவளர் செங்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவடித்தா மரைபோற்றி! ”

“ தவளத் தாமரைத் தாதார் கோயி
லவணைப் போற்றுது மருந்தமிழ் குறித்தே! ”

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்

“ மறைமுதற் கிளங்தவாயான் மதிமுகிழ் முடித்தவேணி
இறைவர்தம் பெயரைகாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப்பெற்றே
அறைகடல் வரைப்பிற் பாடையனைத்தும் வென்றூரியத்தோ
றைத்தருதமிழ்த் தெய்வத்தை யுண்ணைனை தேத்தல் செய்வாம் ”

—சீகாளாத்தி பூரணம்

“ பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினும் ஓர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்னிருந்தபடி யிருப்பதுபோல்
கன்னடமூம் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுங்கே யொன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போ ஒலகவழக் கழிந் தொழின்து சிதையாவுன்
சீரளமைத் திறம்வியங்கு செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே! ”

—மனோன்மனீயம்

இயல்—க.
தமிழ்நாட்டின் தொன்மைநிலை

1. குமரி கண்டம்

இங்கிலவுகம் இன்று நமக்கு எப்படிக் காணப்படுகின் நதோ அப்படிப் பல்லாயிர மாண்டுகளுக்குமுன் காணப்பட்டிலது; அப்படியே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் காணப்படாது. பல்வேறு ஊழிகளிற்கிணறுமிய கடற்பெருக்கு களால் நிலப்பரப்பு நீர்ப்பரப்பாகவும், நீர்ப்பரப்பு நிலப்பரப் பாகவும் மாறுதலைட்டத்துண்டு. இம்மண்ணகம் பல்வேறு காலங்களில் அடைந்திருந்த வடிவங்களை நிலதாலார் தமது ஊகைகளைக்கொண்டு படங்களைமத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

ஸ்கட் எலியட் (W. Scott Elliot) என்பவர் இவ்வகில் ஐந்து பெருங்கடற் பெருக்குகள் உண்டாயின வென்றும், அவற்றுள் முதலாவது பதினூரிம் நாற்றுண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்றும், இரண்டாவது எண்ணூரூயிரம் ஆண்டு களுக்கு முற்பட்டதென்றும், மூன்றாவது இருநூரூயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்றும், நாலாவது எண்பது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்றும் ஐந்தாவது கி. மு. 9564-ல் உண்டானதென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். இப்போது அட்லாண்டிக் சமூத்திரம் அலைகொழிக்கின்றதுடைத்தில் முன் ஒரு பூகண்டம் விளங்கியது. அப்பூகண்டம் கடலாள் மூழ்கிப்போக அதின் மிச்சமாக விளங்கிய பொசிடோனிஸ் (Posedonis) என்னும் தீவு கி. மு. 9564-ம் ஆண்டில் உண்டான வெள்ளத்தால் மறைந்ததெனச் சொல்லப்படுகின்

றது. இதற்குச் சான்று லண்டன் நாதன்சாலையிலே உள்ள தும் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டதுமாகிய (Troano M. S.) என்னும் கையெழுத்துப் பிரதியில் இருப்பதை ஸ்கட் எலியட் என்பவர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். அது வருமாறு :—

“In the year 6 kan, on the 11th muluc in the month Zac there occurred terrible earthquakes which continued without interruption until the 13th chuen. The country of the hills of mud, the land of mu, was sacrificed: being twice up-heaved it suddenly disappeared during the night, the basin being continually shaken by volcanic forces. Being confined, these caused the land to sink and to rise several times and in various places. At last the surface gave way and ten countries were torn asunder and scattered. Unable to stand the force of the convulsions, they sank with their 64,000,000 of inhabitants 8060 years before the writing of this book.”

இவ்வகில் ஒன்பது கண்டங்களும் ஏழு கடல்களும் ஏழு தீவுகளும் உண்டெனப் புராணங்கள் அறைகின்றன. இது ஒருகாலத்து இவ்வகம் அடைந்திருந்த வடிவினைக் குறிப்பதாயிருக்கலாம். தயிர்க்கடல் பாற்கடல் எனச் சொல் வைப்பட்ட பெயர்கள் இக்காலம் கருங்கடல் (Black sea) செங்கடல் (Red sea) வெண்கடல் (White sea) என வழங்கும் பெயர்களை மானுதல் கூடும். மேலே காட்டியன

இவ்வுலகம் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு மாறுதல்களடைந்து வருகின்றதென்பதை விளியுறுத்தும்.

இந்தியா நாடு இன்று காணப்படும் விளைவை முன் அடைந்திருக்கவில்லை. கண்ணியா குமரிக்குத் தெற்கே காணப்படும் இந்துமா கடல் முன் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பாக விளங்கியது. அது கிழக்கே பர்மா தொடக்கம் தெற்குச் சிலு வரையிலும் மேற்கே ஆபிரிக்காவின் கிழக்கு தெற்குக் கரைகள் வரையிலும் வடக்கே விந்தியவரை வரையிலும் விசா வித்திருந்தது * அந்நிலப்பரப்புக்கு ஆங்கில பெளதிக் நாலார் லெமூரியா, (Lemuria) என்னும் பெயர் இட்டனர். தமிழ் முன்னேர் இதனை குமரி கண்டம் என வழங்கினர்.

ஒருகாலத்துக் கடல் பொங்கியெழுந்து அதன் பலபாகங்களைத் தன்னகப்படுத்திக்கொண்டது. முன் ஒன்றாயிருந்த ஆஸ்திரேலியா, சிலு, ஆபிரிக்கா, இந்தியா முதலிய நாடுகள் அக்காலத்திலேயே பிளவுபட்டிருந்தல் வேண்டும். ஸ்கொற் எவியெட் கூறும் ஐந்தாவது கடற்கோட் காலமே அவ்வெள்ளப் பெருக்கின் காலமெனக் கருதப்படுகின்றது.

குமரி கண்டம் அழிவெப்தியின் தென்னிந்தியாவின் தொடர்ச்சியாக இலங்கை சமத்தீரா யாவா முதலிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பெருங் தீவு விளங்கியது. அதன்கண்

* “There is Geological evidence to prove that in very early time south India formed part of a huge continent which extended from Burma and south China in the east” to east and south Africa on the west and from the Vindya hills on the north to Australia on the south” (Rig Vedic India P. 91.)

ாவன் மரங்கள் செழித்தோங்கி வளர்ந்தமையான் அது நான் நாடு (சம்புத) தீவு என்னும் பெயரை பெறுவதாயிற்று. ‘கும தீதீவ’ ‘குமரி நாடு’ என்றும் அது வழங்கப்பட்டது. குமரி நாட்டின் வடக்கெல்லை விந்திய மலையாக விருந்தது. இமய மலையும் சின்து கங்கைச் சமவெளிகளும் அக்காலத்திற் தோன்ற வில்லை. ஆகவே, குமரிநாடு அல்லது பழைய தமிழகம் ஆசியாக் கண்டத்தின் பகுதியாக இருக்கவில்லை. தெற்கே கிடந்த நிலப் பரப்புகளிற் பெரும்பாகம் கடலுள் மறைந்தது. அப்போது இமயமலையும் சின்து கங்கைச் சமவெளிகளும் கடலராழத்தி னின்றும் மேற்கிளம்பின. இமயமலைச் சாரல்களில் சீர்வாழ் உயிர்களின் என்புக்கூடுகள் காணப்படுகின்றன. அதனால் இமய மலை ஒரு காலத்தில் நீரின் மூழ்கிக் கிடந்ததெனத் துணியப் படுகின்றது. இமயமலையும் அதனைச் சார்ந்த நிலங்களாகும் மேற்கிளம்பிய பின்னும் விந்திய மலைக்கு வடக்கே நிலவிய கடல் முற்றுக மறைந்து விடவில்லை. அதன் ஒரு சிறு பாகம் வட இந்தியாவைத் தென் இந்தியாவினின்றும் பிரித்தது. சிலநூலார் அதன் ஒரு பகுதிக்குக் கிழக்குக் கடலென்றும், மற்றப் பகுதிக்கு இராசபட்டினக் கடலென்றும் பெயரிட்டனர்.*

குமரி நாட்டின்கண் வடக்கே குமரியாறும் தெற்கே பலிறுளி (பல + துளி) ஆறும் ஓட்டுக்கொண்டிருந்தன. பலிறுளி யாறு வடிம்பலம்ப் னின்றபாண்டியனுக்கு உரியதாக புறம் 9-ம் பாட்டால் விளங்குகின்றது. குமரியாறு கண்ணியா குமரிக்குத் தெற்கே சிறிது தூரத்தில் இருந்திருத்தல் கூடும்.

* “The result of Geological investigation shows that in a remote age a sea actually covered a large portion of Modern Rajaputana extending as far as South and East as Aravalli mountain which Geologists have designated by the name of Rajaputana sea” (Rig ved India P. 7.)

அதனை யுத்து அதன் பெயரால் ஓர் மலைத்தொடரும் விளக்கியது. பிற்காலத்தோர் அதற்கு மகேந்திரம் எனப் பெயரிட்டனர். இரண்டு ஆறுகளுக்கு மிடையே எழுநூறு காவதம் விலப்பரப்பிருந்தது. * ஒரு காவதமென்பது என்னுமிரு முழங்கொண்ட தூரம். எழுநூறு காவதம் விலப்பரப்பும் நாற்பத்தொன்பது சிறு நாடுகளாக பகுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு விளக்கிய பல்றுளி குமரி என்னும் ஆறு களையும் அவற்றினிடையே கிடந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகளையும் கடல் கொண்டமையை, “பல்றுளியாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள” என்று கூறுவதுடன் அமையாது “ஷட்வேலறிந்த வான்பகை பொருது” என்று இக்கடல் கோட்டுக் காரணமுங் கூறுவார் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள். சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரைகண்ட அடியார்க்கு நல்லார், ‘நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பெளவமும் என்பழி’, ‘அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பல்றுளி யென்னும் ஆற்றுக்கும் குமரி யென்னும் ஆற்றுக்குமிடையே எழுநூற்றுக்காவத ஆறும் அவற்றின் நீர் மலிவானென மலிந்த (1) ஏழ் தெங்கநாடும் (2) ஏழ் மதுரை நாடும் (3) ஏழ் முன்பாலை நாடும் (4) ஏழ்பின்பாலை நாடும் (5) ஏழ் குன்ற நாடும் (6) ஏழ்குண காரை நாடும் (7) ஏழ் குறும்பனை நாடுமென இந் நாற்பத்தொன்பது நாடும் குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும் தடஞ்சிக் குமரி வடபெருங்கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிதலால்” எனக் கூறிய உரையில்

* விரற் பன்னிரண்டு கொண்ட துணைச்சானும் சான் இரண்டு கொண்டது மூழாம். மூழம் நாலை கொண்டது கோலாம்; கோல் 500 கொண்டது கூப்பிடாம். கூப்பிடு நான்கு கொண்டது காத மாம் (யாப்பருக் கலவிருத்தி ப-473).

கடல் கொண்ட நாடுகளும் பிறவும் இவை இவை என விரித்துகரத்தார்.

இனி குமரி யாற்றிற்கும், பல்றுளி யாற்றிற்கும் இடையேயுள்ள பெருவள நாட்டரசனுகிய செங்கோவை முதலாழித்தனியுரச் சேர்ந்தன் பாடிய ‘செங்கோன் தரைச் செலவு’ என்னும் ஒரு சிறு நூல் உள்ளது. இந்நாலினும் உரையிலும் உள்ள ஏழ்தெங்கங் நாட்டு முத்தூரகத்தியன், பேராற்று நெடுங்குறையன் முதலிய புலவர் பெயர்களும் பெருவள நாடு மணி மலை முதலிய இடப்பெயர்களும் அடியார்க்கு கல்லார் உரையிற் கண்ட நாடுகள் கடல் கொள்ளப்படுவதற்கு முன் உள்ளன என்பதை வலியுறுத்தும்.

குமரி நாடு என்னும் பேயர்க் காரணம்

மனு என்பவன் ஓர் தமிழ் வேந்தன். இவனுக்கு இழை என்னும் ஒரு பெண் மகவும் இயமன் என்னும் ஒரு ஆண் மகவும் இருந்தனர். மனு தான் ஆண்டுவந்த நாட்டின் தென் பாகத்தைய மயனுக்கும் வடபாகத்தை இழைக்கும் அளித்தான். இயமன் ஆண்ட தென்னுடு கடல்வாய்ப்பட்டது. இதுபற்றியே இயமனுடைய உலகம் தெற்கில் உள்ளது என்னும் ஐதீகம் இன்று வரையும் உள்ளது. கூற்றுவனுகிய இயமனும் இவனும் ஒருவனுக்கப் பிற்காலத்திற் கருதப்பட்டமையினாற்போலும் இறந்தவர்கள் இயமனுட்டில் (தெற்கில்) வாழ்கின்றார்கள் எனக் கருதப்பட்டு அவர் தென் புதைதார் என வழங்கப்பட்டலாயினர். வடக்கே இருந்த நாடு பெண்ணால் ஆளப்பட்டமையின் குமரி நாடு என்று வழங்கப்பட்டது. தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய மலையாளத்தில் பெண்களுக்கே ஆண்களிலும் கூடிய அதிகாரமுண்டு. அரசுரிமையும் சொத்

துரிமையும் பெண் வழியைபேச சாருகின்றன. தமிழ் நாட்டில் பெண்களே நெடுங்காலம் ஆட்சிபுரிந்திருக்கிறார்கள். தீர்த்த யாத்திரையிற் சென்ற அருச்சனன் பாண்டி நாட்டில் பெண் ணரச செலுத்திக்கொண்டிருந்த சித்திராங்கதை (அல்லி)யை மணந்து பப்புரவாகணைப் பெற்றுன் என்று பாரதம் கூறுகின்றது.

“The puranas relate that Manu, the Lord of the Dravidas divided the country into two halves giving southern portion to his son Yama and the northern where his capital was situated to his beloved daughter Ela. To this day the southern land now submerged under the sea is known to the masses as the dominion of Yama the Lord of the south. The land of Ela was kumari nadu, ruled and presided by queens. Even today in Malabar a portion of the Tamil-agam the queen is the owner of the kingdom and the brother who governs the people is her representative. The succession descends in the female line; and women in Malabar are heiresses and owners of property and are treated with greater regard and consideration than men. (Tamilian Antiquary No. 1.)

“ஆராய்ச்சியில் இத்தரை (குமரிநாடு) குமரிக்கு நேர் தெற்காகக் காணப்படவில்லை. சற்று சரிந்து தென்கிழக்காக விருக்கலாம். ஆசியாக்கண்டத்தின் ஓர்ப்படம் எடுத்துப் பார்த்தால் நான் கூறுவது எளிதிற் புலப்படும். குமரிக்கும் இலங்

கையின் வடபாலுக்கு மோர்வரைகிறி அவ்வரையிலிருந்து தென்கிழக்காகப் போகிறதாயிருந்தால் இலங்கை, மலேயாலீபக்கப்பம், சாவா, சமத்திரா, பண்டா, செவியிஸ், போனியோ புதுக்கிணி நியுசிலண்ட் முதலான எண்ணிற்கு தீவுகளைக் காணலாம்.

“தெளிந்த வானத்தில் உடுக்குட்டங்கள் விளங்குவன போல் நிருக்கிடையில் இவ்விதமாக ஆங்காங்கு நிலத்துண்டுகள் பல அளவிலும் இருப்பதைப்பற்றி எண்ணும்போது, தென் னின்தியா முதல் நியுசிலண்ட் வரைக்கும் ஒருகாலத்தில் கடின தரையிலிருந்ததாகவும் ஏதோகாரணத்தால் அது பிளப்புண்டு, பலவிடத்திலும் பள்ளம்விழுந்து கடறுடன் சம்பந்தப்பட்டு கடல் நீர் ஏறினதாகவும் கருதவேண்டியிருக்கின்றது. இக் கருத்தை ஐரோப்பிய கலைஞர்களும் சரித்திர ஆசிரியர்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றார்கள். கடலின் கண்ணுள்ளா, மன்கல் முதலியவற்றை மேற்படி சாத்திரிகள் ஆராயும்போது மேற்குறித்த கருத்தை நிலைநாட்டுகின்றார்கள்.

“இக்கொள்கையை நிலைறுத்த வேறு காரணங்களுண்டோவென ஆராய்வாம்: மேற்கூறிய யாவா முதலிய தீவுகளில் நடைபெற்றுவரும் மொழிகள் தமிழ் மொழிக்கு அதிக உறவுள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன.

“ஐரோப்பிய பாதிரிமர் தமது கவனத்தை நியுசிலண்டில் செலுத்திய காலத்தில் அவர்களுடைய நாட்டம் ‘மேனூரிஸ்’ (Maoris) எண்ணும் பண்டுள்ள அத்தேசத்தவரின் மொழியிற் சென்றது. அதை அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அது தமிழுக்கு எவ்வளவோ அடுத்ததாகக் காணப்பட்டது. அது பற்றி ‘Taylor’ எண்ணும் பாதிரியர் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னே வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

“மேற்கூறிய காரணங்களால் தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலிருந்து நியுசிலன்டு வரைக்கும் பண்டு ஒரே மொழி நடைபெற்று வந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இதில் ஆஸ்திரேலியாவும் உட்பட்டிருக்கலாம்.”

(திருவாளர் T. பொன்னம்பல பிள்ளை M.R.A.S.)

“Geology and Natural History make it alike certain at a time within the bounds of human knowledge, southern India did not form part of Asia. A large continent of which this country once formed part has ever been assumed as necessary to account for the different circumstances. The Ceylon Budhists and the Puranic writers and the local tradition of the west coast all indicate a great disturbance of the point of the Peninsula and Ceylon within recent times” (Topinard)

“மனிதனுடைய அறிவு எட்டிய ஒரு காலத்தில் தென்னிந்தியா ஆசியாவின் பகுதியாக விளங்கவில்லை பென் பதை நில நூல் சீவப்பிராணிகள் சரித்திரம் முதலியன் உறுதிப்படுத்துகின்றன. பல நியாயங்களால் தென்னிந்தியா தெற்கேயிருந்த பெரிய கண்டத்தின் மிச்சமெனக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கைப் புத்தர், புராணகாரர் முதலியோர் எழுதி யுள்ள வரலாறுகளும் மேற்குக்கரையில் உள்ளவர்களின் கண் பரம்பரையும் இலங்கையும் தென்னிந்தியாவும் சமீபத்தில் பல குளப்பங்களுக்குள்ளாயினா வென்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

India, South Africa and Australia were connected by an Indo-oceanic continent in the Permian Epoch” (H. F. Blanford)

“முதலாம் காலப் பகுதியின் கடைக்கூறில் இந்து சமுத்திரத்தினாடே விளங்கிய ஒரு கண்டம், இந்தியா தென் னாபிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளை இணைத்துக் கொண்டிருந்தது.”

“Peninsular India or the Deccan (literally, the country to the south) is geologically distinct from the Indo-Gangetic plain and the Himalaya. It is the remains of a former continent which stretched continuously to Africa in the space now, occupied by the Indian ocean. The rocks of which it is formed are among the oldest in the world and show no traces of having ever been submerged. In many parts they are overlaid by a sheet of black ‘trap’ rock or basalt, which flowed over them as molten lava. In the Deccan we are therefore, in the first days of the world. We see land substantially as it existed before the beginning of life.

“The Indo-Gangetic plain stretches without a break from the Indus on the west to the Delta of the Ganges on the east, a distance of twelve hundred miles. When the world was still in the making and before the elevation

of the Himalaya, the space now occupied by this plain was a sea. The southern shore of this sea was what is peninsular India. With the rise of the Himalaya the sea disappeared and the rivers draining the Himalaya flowed, into the depression bringing with them the silt which is now the soil of the plain.

(Sir T. W. Holderness, G.C.B.

Peoples and Problems of India P. 23, 24.)

"இந்தியாவின் தென்பகுதி கங்கையாறு பாயும் நிலப் பரப்புக்கும் இமயமலைக்கும் வேறானது. இது இப்போது இந்து சமுத்திரம் இருக்கின்ற இடத்தில் ஆபிரிக்கா வரையில் தொடர்ச்சியாக நீண்டிருந்த பழைய கண்டத்தின் மிச்சமாயிருக்கின்றது. இதிலுள்ள குன்றுகள் உலகத்திலுள்ள மிகப் பழையவற்றுட் சேர்ந்தன. இவை ஒருகாலத்திலும் நீருள் மூழ்கியிருந்த குறிகள் இல்லவேயில்லை. இக்குன்றுகளின் பலவிடங்களிற் கருங்கற்பாறை தகடாகப் பரவியிருக்கின்றது. ஆகையால் அஃது உலகில் முற்காலத்தில் உயிர்கள் தோன்றும் முன்னர் இருந்தபடியே தெற்கில் இருக்கின்றது. சின்து கங்கைச் சமவெளி சிந்துநதி தொடங்கிக் கங்கைக் கழிமுகம் வரையில் ஆயிரத் திருணூறு மைல் தூரம் இடைவெளி யின்றி நீண்டிருக்கின்றது. மண்ணுலகு வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது இமயமலை கிளம்பும் முன்னர் கங்கை நிலவெளி சிருக்கும் இடம் கடலாயிருந்தது. அந்தக் கடலின் தெற்குக்கரையில் தென்னிந்தியா விருக்கிறது. இமயமலை கிளம்பியபோது கடல் மறைந்தது. இமயமலையிலிருந்து ஓடும் ஆறு

வள்வாரிக்கொண்டு வந்த மண்ணினால் இப்போதுள்ள வெளி நிலம் உண்டானது."

"தென்னிந்தியா ஆபிரிக்கா தொடக்கம் இந்தியாவரை மும் அகன்றிருந்த ஒரு பூகண்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியாகும். மக்கட் கூட்டத்துக்குப் பிறப்பிடமாகிய அக்கண்டத்தினின் மூம் மக்கள் வேற்றிடங்களுக்குச் செல்லத்துவங்கியபோது தென்னிந்தியா மேற்கே மடகாசிக்ரோடும், கிழக்கே மலாயாத் தீவுகளோடும் இணைக்கப்படாமல் இருக்கவில்லை. மக்கள் தென் னிந்தியாவினின்றும் பெயர்ந்து பிறவிடங்களுக்குச் செல்லத் தொடங்கிய காலத்தில் மாத்திரமன்றி அதற்குப் பின்னும் இந்தியா ஆசியாவின் வடமேற்கு நாடுகளோடு இணைக்கப்பட்ட இருக்கவில்லை. அக்காலம் மத்திய ஆசியாவில் நிலவிய கடல் இந்தியாவின் வடமேற்கல்லையாயிருந்தது. முன் பிறநாடு களிற் குழியேறிய மக்கள் (தமிழர்) வட இந்தியாவை அடைய நில்லை. அக்காலத்து இந்தியாவின் தென்பாகம் வடபாகத் தோடு முற்றுக இணைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. தமிழர் வடக்கேயுள்ள சாதியாரில் (Tribes of Northern countries) வேறுபட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் (தமிழர்) தாம் இப்போ வாழ்வதும் தமது முன்னேர் பல தலை முறைகளாக வாழ்ந்ததுமாகிய தென்னிந்தியாவுக்குத் தொடர் பில்லாதவர்கள் எனக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஒருகாலம் வங்காளத்தின் கீழ்ப்பாகம் தமிழர் அதிகாரத்தினைக் கீழ் இருந்தது. புத்தருடைய காலத்துக்குமுன் தமிழர் அனம் (Annum) என்னும் நாட்டை வென்று அதற்கு பொங்கலைக் (Bong Long) என்னும் பெயரிட்டார்கள். வங்காளாத்தில் 'லக்லம்' உடைய சந்ததியார் கி. மு. ஏழாம் நாற்றுண்டு தொடங்கி கி. பி. 258 வரை நீண்டகாலம் அரச்புரிந்

கிருக்கிறார்கள். சரித்திர காலத்தில் இந்தியாவுக்குப் புதிதாக வந்தவர்கள் எனச் சொல்லப்படும் ஆரியர், மக்கள் இன்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சியால் தமிழரிலிருந்து வித்தியாசப்பட வில்லை. திராவிடர் முற்காலத்தில் தோற்றத்திலாவது மன வலிமையிலாவது ஆரியருக்குக் குறைந்தவரல்லர். தமிழர் பழைமதொட்டு தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்தார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டால் புதிதாக வேறு சாதியார் கூட்டங் கூட்டமாக வந்தபோது முன்னிருந்த மக்கள் என்ன செய்தார்கள் என்னும் கேள்வி எழுவது இயல்பு. அங்காலத்தில் வட இந்தியாவுக்கும் தென் இந்தியாவுக்கும் இடையே கிடந்த கடல் தரையாக மாற இருந்திருக்கிறது. தெற்கே இருந்தவர்கள் வடக்கே சென்றார்கள். இந்தச் செழிப்பும் செல்வமும் பொருந்திய நாட்டை அடைய முடியாதவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் (தமிழர்) புதிதாக வந்தவர்களைத் துரத்தி மிருப்பார்கள். தெற்கே இருந்த தமிழர் இயற்கைக்கு மாறுக நடந்துகொண்டார்களென்று சொல்வதற்கு இடமில்லை.

—B.C. mazumdar. The Madras Review July 1922

இந்திய வானசாத்திரப்படி இலங்கையில் இராவண அடைய இராசதானிக் கூடாகச் சென்றதாகச் சொல்லப்படும் நிரட்சரேகை (meridian) இலங்கைக்கு மேற்கே 400 மைல் தூரத்திலிருக்கும் மாலை தீவுக்கூடாகச் செல்கின்றது.

“இக்கரைப்பாகத்தில் அமிழ்ந்திப்போய்க் காட்டின் பகுதிகளாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குறிகள் இன்னும் இருக்கின்றன. இப்பகுதி அமிழ்ந்திப்போன லெழுரியாகக் கண்டத் தின் பகுதியோ அல்லது பின்திய காலத்தோ என்பது மயங்கக் கீட்க்கின்றது” —கதீர்காமவேலவர்—Sir P. அருணேசலம்.

“இலங்கையிலே இருந்த தெய்வங்கள் வெகுண்டு ஒரு கடல்கோளை உண்டுபண்ணின. 400,000 தெருக்களும் 25 அரண்மணிகளும் இராவணனுடைய கோட்டைகளும் இருந்த தூத்துக்குடி முதல் மன்னர் வரையுமள்ள விலத்தைக் கடல் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. இது துபாவர ஊழியில் விகழ்ந்தது. அப்படியே களனி இராசாவாகிய திசராசன் காலத்தில் 100,000 பட்டணங்களையும் 970 மீன் பிடிகாரர் குப்பங்களையும் 400 முத்துக்குளிகாரர் குறிச்சிகளையும் கடல் விழுங்கிவிட்டது.”

—இராசாவளி

* “பாஸ்கராசாரியர் எழுதிய வானதூற்குறிப்பில் மத்திய ரேகை (Equator) பழைய இலங்கைக் கூடாகச் செல்கின்றது. இதனால் இராவண இலங்கை இப்போதுள்ள சுமத்திராவாக இருக்கலாமெனக் கருதுகின்றனர்.”

—Ravana of Lanka by N. S. Adhikari.

“The Lemurian or Slater's Theory. இக் கொள்கையின்படி தமிழரின் உற்பத்தித்தானம் இயயமலை உண்டாவதன்முன் இந்து சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போன லெழுரியாகக் கண்டமாகும். இப்பூகண்டம் மேற்கே மடகாசிகர் வரையும் கிழக்கே மலாய தீவுகள் வரையும் பரந்து தென்னிந்தியா ஆஸ்திரேலியா என்னும் நாடுகளையும் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது. அப்படி மிருந்தால் இங்கிலப்பரப்பு நீருள் மறைவதன்முன் தமிழர் தெற்கினின்றும் இந்தியாவை அடைந்திருத்தல் வேண்டும்.

—Tamil Studies P. 21

‘சாவா’ என்னும் தீவின் வடகரையில் மதுரை நீரினை பென்னும் ஓர் சிறிய நீரினை உள்ளது. அதற்கு வடக்கே மதுரை

* இவர் கி. பி. 1114-ல் பிறந்து 1150-ல் சித்தாந்தசிரோமனி என்னும் நூல் இயற்றியவர்.

யென்னும் ஒரு சிறு தீவும் உண்டு. போன்னியோவின் கிழக்குக் கரையிலும் மேற்படி பெயருடன் ஒரு தீவு இருக்கின்றது. இது முற்றாக அல்லது சிறிதாகக் கடலாற் சூழப்பட்டது. இவ்விடங்களிலொன்று பழைய மதுரையாயிருத்தல் கூடும்”

—திருவாளர் T. போன்னம்பல பிள்ளை M. R. A. S.

“Madura—(Dutch madorea) an island of the Dutch East Indies separated by the shallow strait of Madura from the N. E. Coast of Java.

—Encyclopaedia Britannica

“முன்றும் காலப் பகுதியின் பெரும்பகுதியில் இலங்கையும் தென்னிந்தியாவும் வடக்கே கடலை எல்லையாகப் பெற்றிருந்தன. தெற்கேயிருந்த கண்டம் அல்லது பெரிய தீவின்பகுதியாக அவை இருந்திருத்தல் கூடும்.”

—Alfred Russel Wallace

“At one time the Himalaya mountains were at the bottom of the sea and were slowly lifted out of it - ‘once with the whales now with the eagle skies’ “and at one time there was almost certainly a great continent in the middle of the Atlantic ocean.

(Book of Knowledge Page 518.)

“In the light thrown by recent researches on the structure and the origin of mountain chains the explanation of these facts is no longer difficult. From early ‘Palaeozoic times the peninsula of India has been dry land, a part, indeed of a great continent which in mesozoic

times extended towards the Indian ocean towards South Africa. Its Northern shores were washed by the sea of Tethys, which at least in Jurassic and cretaceous times, stretched across the old world from west to east, and in this sea were laid down the marine deposits of the Himalaya.”

“In the Himalaya the geological sequence, from the ordovician to the Eocene, is most entirely marine.” —Encyclopaedia Britannica

“தற்கால ஆராய்ச்சி அறிவினால் மலைத்தொடர்களின் மூற்பத்தி அமைப்பு முதலியவற்றைக் குறித்த உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளுதல் வில்லங்கமல்ல; இரண்டாம் காலப் பகுதியில் தென்னிந்தியா கடுந்தரையாக விருந்தது. அது முன்றும் காலப் பகுதியில் இந்து சமுத்திரத்துக் கூடாக தென் ஆபிரிக்கா வரையில் அகன்றிருந்த கண்டத்தின் பகுதி பாகும். அதன் வடக்குக் கரையில் Tethys கடல் இருந்தது. அக்கடல் யூரூசிக், கிறிரேசஸ் காலங்களில் கிழக்கு மேற்காக ஆசியாவுக் கூடாகப் பரந்திருந்தது. இங்கோதான் இமயமலையின் தளம் இருந்தது.

‘ஓடோவிசியன்’ தொடக்கம் ‘எழுசின்’ காலம் வரை இமயமலை இருக்கும் இடம் கடலாயிருந்தது”

‘நில நூலார் பூர்வியின் வயகைக் ஜந்து காலப் பகுதிகளாக வும் பின் ஒவ்வொரு காலப் பகுதியையும் பல கூறுகளாகவும் பிரித்திருக்கின்றனர்.

குமரி கண்டம் கடல்வாய்ப்பட்டதன் காரணம்

“இது (ஆஸ்திரேலியா) விக்ஷத மிக்க நாடு; இங்குள்ள மரஞ்செடிகளிற் பல இயற்கையாப் வேறெந்த நாட்டிலும் வளர்வதில்லை. அவ்வாறீர வீணைப்பறவை, சுவர்க்கப்பறவை, ஏழு முதலிய பறவைகளிற் பலவும், கங்கரு முதலிய விலங்குகளிற் சிலவும் உடைல் வேறெந்தும் இயற்கையிற் காணக் கிடைப்பனவால்ல. மக்களும் அவ்வாறே. இவற்றால் கொள்ளக்கிடப்பது யாதெனில், ஆஸ்திரேலியா முதலில் உலகைடு கார்ப்ப பெற்றாத ஒரு சில உருண்டை என்பதே. உண்மை

*அதை வருநாறு :—

Eras.	Epochs.												
Archaean or Eozoic	Fundamental Genesis												
Primary or Palaeozoic	<table border="1"> <tr> <td>Cambrian</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Silurian</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Devonian and old red</td> <td></td> </tr> <tr> <td> Sand stone</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Carboniferous</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Permian</td> <td></td> </tr> </table>	Cambrian		Silurian		Devonian and old red		Sand stone		Carboniferous		Permian	
Cambrian													
Silurian													
Devonian and old red													
Sand stone													
Carboniferous													
Permian													
Secondary or meso zoic	<table border="1"> <tr> <td>Triassic</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Jurassic</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Cretaceous</td> <td></td> </tr> </table>	Triassic		Jurassic		Cretaceous							
Triassic													
Jurassic													
Cretaceous													
Tertiary or Cainozoic	<table border="1"> <tr> <td>Eocene</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Oligocene</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Miocene</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Pliocene</td> <td></td> </tr> </table>	Eocene		Oligocene		Miocene		Pliocene					
Eocene													
Oligocene													
Miocene													
Pliocene													
Post Tertiary or quaternary	<table border="1"> <tr> <td>Pleistocene (glacial)</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Recent (Post glacial)</td> <td></td> </tr> </table>	Pleistocene (glacial)		Recent (Post glacial)									
Pleistocene (glacial)													
Recent (Post glacial)													

யில் இதுவோர் விண்வீழ்மீன் (Comet). இது விசம்பினின்று யாதோ காரணத்தால் இம் மண்ணுலகின்மீது வீழ்ந்திருக்க வேண்டும். இருவகை இயக்கத்தோடு கூடிய உலகின்மேல் வீழ்ந்தபோததான், வெலுமியா கடல்வாய்ப்பட்டது; சிந்து, கங்கைவெளி, இயபயலை, மத்திய ஆசியா முதலிய சிலப்பகுதி கள் வெளிக்கின்மீன். ஆஸ்திரேலியாவின் வரலாற்றை இவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து இப்போது பூர்க்கான நால்ராய்ச்சி யில் காரணங் காட்ட முடியாவாறு நம்மை மலைவுறுத்தும் இருபத்து மூன்று இடையுறுதுகள் விலகிவிடுகின்றன. அத்தடைகட்கெல்லாம் தக்க விடை ஏற்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் இங்கு விரித்துரைக்க இயலாது. ஒன்றுமட்டும் கூறலாம். விரைவாய்ச் சென்றுகொண்டிருக்கும் பம்பரத்தின்மீது ஒரு கல் தாக்குமாயின் அது வளைவாய்ச் சாய்ந்து சுற்றிப் பின்னர் ஒப்புதுவிடும். அதுபோன்ற இவ்வுலகம் பண்ணை நாளில் செங்குத்தாய்ச் சமுன்றுகொண்ட டிருந்திருக்க வேண்டும். அதுகாலை மேற்குறித்த வண்ணம் ஆஸ்திரேலியா வானத்தினின் மும் தவறிப் பூமியின்மேல் தாக்கி யிருக்க வேண்டும். அதனால் மேற்குறித்த நில நீர் மாறுதல்கள் உண்டானதோடு, பூமியும் சாய்ந்து சுழலலாயிற்று. இற்றைக்கு நாருண்டுகளுக்கு முன்னர் 26 டிக்கிரி சாய்வோடு சுழன்றது. அதற்கு முன்னர் இன்னும் அதிக சாய்வுற்றிருந்திருக்க வேண்டும். இப்போதுள்ள சாய்வு 28½ டிக்கிரிகளுக்கு மேலில்லை. இவ்வாறு சென்றால் நாளாடைகளில் இச்சாய்வு அடியோடு மறைந்தொழியலாம். அந்நாளில் இருவகை அயனங்களும் பட்டெழுமியும்; பருவ வேறுபாடுகளும் சுருங்கிவிடும். உயிர்த்திரள்களின் வாழ்க்கை நிலையும் பெரிய மாறுதலைடையும். இன்னும் தொடர்ந்து இது குறித்து நாமிப்போது எண்ணிப் பார்க்கவேண்டிய

தில்லை. இங்கு குறிக்கத்தக்கதெல்லாம் ஆஸ்திரேவியா இப்புவியின்மீது வீழ்ந்து தாக்கிய ஒரு விண்மீனு மென்பதே.

திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயகரவர்கள் B. E. M. C. I.—செ.செல்வி. சிலம்பு 1. பரல் 3.

முன் கடலாயிருந்த சகரா வனுந்திரத்திலிருந்த ஸ் வற்றத் தொடங்கி நிலஞக மாறியதே சூமரிநாட்டின் அழிவுக்கு ஏது என்பது பிறிதோர் கொள்கை.

“சகர் வேள்விக் குதிரை நாடித் தொட்டகலகந்துட்பட்டு சூமரியாறும் பனைநாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்” என சூமரியாற்றுக்கும் அதனை அடுத்த நிலத்தின் அழிவுக்கும் காரணங் கூறுவர் பேராசிரியர். சகரகுமாரர் தோண்டிய தாற் கடதுவன்டானதென இராமாயணங்க்குறுகின்றது. இது ஒரு காலத்து நேர்ந்த ஏரிமலைக் குளப்பத்தைக் குறிப்பதாயிருக்கலாம். புராணகாரர் அதனைக் கற்பணைக் கதையால் புணர்ந்து கூறியிருத்தல் வேண்டும்.

1. இந்தியா.

இந்தியா என்பது சிந்து நதிக்கு இருபக்கங்களிலுமூன்ள நாடுகள் என்று பொருள்படும். இது பாசிகரால் (Persians) சிந்து நதிப்பக்கங்களிலுள்ள நாடுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர். இப் பெயர் † கொடோரஸ் (Herodotus) என்னும் ராமிதாசிரியாலும் அலெக்சாந்தர் படையெழுச்சிக் காலத்திலி

“The Indian ocean formed a continent which extended from Sunda Islands along the coast of Asia to the east coast of Africa. This

† ஸி. மு. ஸ-ம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் விளங்கியவர்.

ருந்த சரிதாசிரியர்களாலும் கிரேக்க தேசத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டது. இப்போது இந்தியா என்பது இமயமலைக் கும் கண்ணியா சூமரிக்கும் இடையிலுள்ள நாட்டைக் குறிக் கின்றது. இது பிறநாட்டார் பரத கண்டத்துக்குக் கொடுத்த பெயராகும்.

2. மக்கள் தோற்றம்.

மக்கட்படைப்பு முதற்கொண்றியிடம் இப்போது இந்து சமுத்திரத்துள் மூங்கிக் கிடக்கும் கண்டமாகுமென ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் பலர் ஆராய்ந்து கூறுகின்றனர்.

“இந்து சமுத்திரம் ஆசியாவின் கரையை ஒட்டிச் சந்தாத் தீவுகள் முதல் ஆபிரிக்காவின் கரைவரை நீண்ட ஒரு சூகண்டமா யிருந்தது. இந்தப் பூகண்டம் ஆசியில் மக்கள் முதலிற் ரேஷன்றினுரென்னுஞ் சிறப்புடையதாயிருக்கின்றது”. (ஹேக்கல்) புதிய ஆராய்ச்சிகளால் மக்களினம் முதற்கொண்டு

large continent is of great importance from being the possible cradle of the human race.”

“There are a number of circumstances (specially chronological facts) which suggest that the primeval home of man was a continent now sunk below the surface of the Indian Ocean which extended along the South of Asia as it is at present (and probably in direct connection with it) towards the east as far as further India and the Sunda Islands, towards the west as far as the Madagascar and the south shores of Africa.

றியவிடம் இப்போது இந்து சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் நிலமெனத் தெரிகிறது. (மக்களுல்)

“மக்கள் இனத்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சியால் வடக்கே யுள்ள சாதிகளும் மத்தியத்தைக் கடற்பக்கங்களிலுள்ள சாதி களும் தென்னிந்தியாவினின்றும் சென்றனவாகக் காணப்படுகின்றன. கிழக்குக் கரைகளில் மக்கள் என்பு முதலிய சின் னங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவை இவ்வளவு காலத்துக்கு முற்பட்டனவென்று அறிந்து சொல்லமுடியாத பழையுடையன வாயிருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவிலிருந்த பெரிய சாதியார் தமது அறிவையும் உயர்ந்த குணங்களையும் மாத்திரமல்ல, தமது தோற்றம், வடிவம் (Physical qualities) முதலியனவற்றையும் உலகம் முழுவதிலும் பரப்பிய வர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்” என Dr. மக்லீன் என்பவர் கூறுகின்றனர்.

“ஆதி மாலமல் நாடிக் கமலத்த ஆதித்
தவன் மர்சி யெனு மண்ணலை யளித்த பரிசம்
காதல் கூர்த்தருமர்சி மகனுகி வருமகன்
· காசிபன் கதிரருக்களை யளித்த பரிசம்

“This large continent of former times Sclater, an English man has called Lemuria from the monkey like animals which inhabited it and it is at the same time of great importance from being the probable cradle of the human race which in all likelihood here first developed out of anthropoid apes” (Prof. Ernest Haeckel.)

அவ்வருக்கன் மகனுகி மனுமே தினிபுரங்
தரிய காதலையொன்று கண்றுவிகரென்
றெவ்வருக்கமும் வியப்ப முறை செய்த பரிசம்
மிக்கு வாருவின் மைந்தனென வந்த பரிசம்”

*The locality of the origin of the earliest race from recent researches appears to have been on lands now submerged beneath the Indian Ocean (science of man Australia Dec. 1900.)

“Investigations in relation to race show it to be by no means impossible that southern India was once the passage ground by which the ancient progenitors of northern and mediterranean races proceeded to the parts of the globe which they now inhabit. Human remains and traces have been found on the east coast of an age which is indeterminate but quite beyond the ordinary calculations of history. Antiquarian research is only now beginning to find means of supplementing the deficiency caused by the absence of materials constructed or collected by usual historical methods. These results are specially to be regretted as without doubt, the people who have for many ages occupied this portion of the peninsula are a people influencing the whole world not perhaps

by moral and intellectual attributes to a great extent by superior physical qualities."

(Dr. E. Maclean.)

என்னும் கலிங்கத்துப் பரணி மக்கட் படைப்புத் தமிழகத்தில் உற்றாகவே குறுகின்றது. இங்கு கூறப்பட்ட இராச பரம் பரையிலுள்ளோர் தமிழ் மக்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

"வழங்குவதுள் வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி, பண்பிற நலை பிரிந்தற்று" என்னும் திருக்குறள் உரையில் பரிமேலமுகர் "பழங்குடி தொன்றுதொட்டு வருகின்ற சூடி; தொன்றுதொட்டு வருதல் சேர்சோழ பாண்டிய ரென்றுற்போலப் படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவருதல்" எனப் பொருள் கூறினர்.

தமிழர் தென்னிந்தியாவை வென்று சூடியேறினார்களோ அல்லது பூர்வமே அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றார்களோ என்று அறியக்கூடாத அவ்வளவு பழமை தொட்டு இந்தியாவில் உறைகின்றார்கள் என்றும், அவர்களுடைய உற்பத்தி மதுரை அல்லது தஞ்சாவூருக்குச் சமீபத்தில் இருக்கலாமென்றும் அவர்கள் பிறநாடுகளிலிருந்து இந்தியாவை அடைந்தார்களென்பதற்கு யாதும் வரலாறு காணப்படவில்லையென்றும் Dr. வெர்க்சன் என்பவர் கூறுவர். †

†Their ('The Dravidans') settlements in India extend to such prehistoric times that we cannot even feel sure that we regard them as immigrants or, at least, as either conquerors or colonists on a large scale but rather as aboriginal in the sense in which that term is usually understood.

"விவிலிய நூலின் கூற்றை நம்பி பலஸ்தீன் நாட்டிற்குன் மக்கட்படைப்பு முதற்றேன்றியதென்பது சிலர் கருத்து. யெகோவாவால் ஒரு ஆண் மகனும் பின் அவன் என்பு கொண்டு ஒரு பெண்மகனும் திடீரென்று உண்டாக்கப் பட்டமை விவிலிய நூலிற் சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைப் படைப்பு வரலாறு உடல் வளர்ச்சி முறை நன்கு ஆராய்ந்து நாட்டப்பட்ட இந்நாளில் அறிஞரால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட மாட்டாது. நடுக்கோட்டுப் பகுதியிலேயே முதல் உயிர்கள் தோன்றுவதற்கேற்ற வசதிகள் உண்டு என்பது ஆராய்ச்சி யாளர் துணிபு" 'புரோடாஜ (Protozoa) என்னும் (வருண மூம் உருவமுமற்ற) நொய்ய நீர்வாழுமிக்கவிலிருந்து பஞ்சசப் போன்ற (sponges) பிராணிகள் தோன்றுகின்றன. அவைகளிலிருந்து பவளக்காடி யாக்கும் (Coral Builder) பிராணிகள் தோன்றுகின்றன. அவைகளிலிருந்து வெள்ளி

The hypothesis, that would represent what we know of their history most correctly, would place their original seat in the extreme south, somewhere probably not far from Madura or Tanjore and thence spreading fan-like towards the north. They have no traditions which point to any seat of race out of India, or of their having migrated from any country whose inhabitants they can claim any kindred so far as they know they are indigenous and aboriginal.

—Dr. Fergusson quoted in Tamilian

மச்சங்களும் (Star fish) நத்தை நண்டு புழு பூச்சி கனும் தோன்றுகின்றன. அவைகளிலிருந்து பட்சிகளும் வெளவால்களும், அவைகளிலிருந்து மிருகங்களும், அவைகளிலிருந்து வாளரங்களும், அவைகளிலிருந்து வாலில்லாக குரங்குகளும் தோன்றின. கடைசியில் மனிதர் தோன்றினர் என்றும் கருங்குக்கும் மனிதனுக்கு மிடையில் உள்ள ஒரு வகைப் பிசாணி இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் கருதப்படுகிறது. இதுவே தொல்லுயிர் நூலார் படைப்புக் கிரமங்களைக் குறித்துக் கூறும் முறையாகும். இச்சாத்திரிகள் கொள்கை யோடு விவிலிய நூற் கூற்றுச் சிறிதும் ஒத்துப்போகவில்லை. மக்கட்படைப்பு இவ்வகையில் 300,000 வருடங்கள் வரையில் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென சாத்திரிகள் கருதுகின்றனர். மனுவின் காலத்தில் ஒரு சலப் பிரளயம் உண்டானதென்றும் அச் சலப்பிரளயத்துக்குப் பிழைத்திருந்த மனுவினின்றும் மக்கட் சந்ததி உலகில் பெருகிய தென்றும் புராணங்கள் நவல்கின்றன.

சலப்பிரளயத்துக்குப் பின் மக்கட் சந்ததி இந்தியர்விலேயே பல்கிபது என சேர்வாஸ்டர் றவி என்றும் மேல் நாட்டறிஞர் கூறுகின்றனர். *

மனு கிருதமாலை என்னும் ஆற்றங்கரையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரென மச்சபுராணங் கூறுகின்றது. மனு சத்திய விரதனென்றுமோர் தமிழ் வேந்தனெனப்

*According to Sir Walter Raleigh India was the first planted and peopled country after the flood. (Dravidian India.)

பாகவத புராணம் புகலும். வையைத்திக்குக் கிருதமாலையென்றும் பெயர் ஆலாசிய மான்மியத்திற் காணப்படுகிறது*

தமிழ்நாட்டுப் பழைய வேந்தர்களாகிய முசுகுந்தன், சிபி முதலானேர் மனுவழித் தோன்றியவர்களைச் சொல்லப் படுகின்றனர்.

பழைய புராண வரலாறுகளிற் சொல்லப்படும் அரசர் முனிவர்களும் தென்னாட்டினராகவே எண்ணப்படுகின்றனர். காசிபர் பழைய இலங்கையை ஆண்ட சூரபன்மாவுக்குப் பிதா. இவர் தக்கன் புதல்வியர் பதின்மூவரை வதுவை அயர்த்து அவர்கள்பால் அசரர், அமரர், கருடர், முனிவர், யச்கர், பூதர், நாகர், கந்திருவர், சித்தர் முதலிய பதினெண் கணங்களுட்பட பலரைப் பிறப்பித்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். பதினெண் கணங்களெனப் பகரப்படுவோர் பழந்தமிழருக்குட் காணப்பட்ட. பதினெண் குழுவினர் எனக் கருத இடமுண்டு. கி. மு. 543-ல் விசயன் இலங்கையை அடைந்தபோது அங்கு வாழுகிற தோர் இயக்கர் நாகர் என்னும் சாதியார்களே. இலங்கையை சூரன் முதலிய அசரும், குபீரன் முதலிய தேவரும், இராவணன் முதலிய இராக்கதரும் ஆண்டார்கள்.

*Manu is spoken of in Bhagavada-purana as the Lord of Dravida."

"In the XII Chapter of the alasya mahatmya a portion of the Skandha purana where Suta-muni addressing Rishis says as follows:—'I have described to you the origin of the river Vaigai. This river is also named as Siva-Gangai, Vegavathi, Siva Gnanam vilambiti and Kritamalai.' (Tamilian antiquary No. 1.)

இந்திரன் வருணன் யமன் இராமன் கண்ணன் அருச்சனன் முதலானேர் கார்சிற முடையவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். தருமபுத்திரனை கொதமனார் என்றும் புலவர் பாடி மகிழ்வித்த பாடலொன்று புநா ஊற்றில் காணப்படுகின்றது. அதில் தருமபுத்திரர் அறன்மகன் எனக் கூறப்படுகின்றனர். அறன்மக னென்பதே பிற்காலத்தில் தருமபுத்திரன் எனச் சமஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருத்தல்கூடும். தருமன் (யமன்) தருமபுத்திரன் முதலானேருக்குரிய மொழி தமிழின்பது புலனுகின்றது. வருணன் தென் தேசத்தின் ஒரு பகுதிக்கிறை. மாருதி (அனுமந்தன்) பிதா. நெய்தல் நிலத்துத் தெய்வத்துக்கும் பெயர் வருணன். இவ்வருணனே வடக்கே உள்ளவர்களின் வழிபாட்டுக் குரிபவனாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். மால்கரிய மேனியன்; மூல்லைநிலத் தெய்வம். இந்திரன் தென்னுட்டு அரசன் அருச்சனனுக்குப் பிதா. இவன் இராசதானி கிருஷ்ணத்தியின் முகத்துவாரத்திலுள்ள அமராபதி யென்ப. சிவபெருமான் வீரஞ்செலுத்திய எட்டு இடங்களும் தென்னுட்டிலுள்ளன. பிரம விட்டுனுக்கள் அடிமுடி தேடியது திருவண்ணாமலையில். புராணங்களில் திரிவோ

“வடமதுரை ஏற்றுமன்னே வந்த வடிவென்றது திருமாலின் மச்சாவதாரத்தை. சத்தியவிரைவன் என்றும் பாண்டியன் வையை நதியில் அர்க்கியங் கொடுத்தற்காக நீரைக் கையில் எடுத்தலும் திருமால் அங்கிலில் மீன் வடிவமாக அவதரித்து வளர்ந்தனர். இவ்வரலாறு ஸ்ரீபாகவதம் 8-ம் கந்தம் மச்சாவதாரமுரைத்த அத்தியாயத்தால் நன்கு விளங்கும். பாண்டியர் களுக்கு மீன்கொடி யமைந்தது இதுபற்றிப் போலும்” (தமிழ் விடு தூது பக். 24. குறிப்புரை)

குங்கள் என்று சொல்லப்படுவன தமிழகத்துள்ள சேர சோழ பாண்டிய மண்டலங்களைன்று கருதப்படுகின்றன.

மனுவை மீன் வடிவின்தாகிய ஓர் தெய்வம் சலப்பிரள யத்தினின்றும் தப்பவைத்தது என்றும் அம்மனுவின் மரபி னின்றும் ‘பண்டையர்’களாகிய தாம் (பாண்டியர்) தோன்றி ஞார்களைன்றும் பொருள்பட அவர் மீன் வடிவின்தாகிப இலச்சினையை தமது கொடியிற் பொறித்து வந்தனர். மீன் பிடிக்கும் பரதவர் குலத்திற்குரேன்றின படியாற்றுன் அவர்கள் மீன் கொடியை யுடையவர்களா யிருக்கின்றன ரென்பது சில ஜூராய்ச்சியாளர் கருத்து. அது பொருந்துவதாகத் தெரிய வில்லை.

* சாலடியர், பயிலோனியர், எகிப்தியர், கிரேக்கர், அசீரியர் முதலிய எல்லாச் சாதியாரும் ஒரு சலப்பிரளயத் தைக் குறித்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றனர். எபிரேயர் நாற்பது நாள் விடாமழு பொழிந்து நேர்ந்ததாகச் சொல்லும்

* The marvellous uniformity of the flood legends of all parts of the globe, alone remains to be dealt with. Whether these are some arctic versions of the story of the lost Atlantis and the submergence or whether they are echoes of a great cosmic parable once taught and held in reverence in some common centre whence they have reverberated throughout the world, does not immediately concern us. Sufficient for our purpose it is to show the universal acceptation of these legends.

சலப்பிரளைய வரலாறும் மனுசம்பந்தமானதே. மக்கள் வெவ்வேறிடங்களிற் பிரிந்து சென்று தங்கினபோது ஒரு சலப்பிரளைய வரலாற்றினைபே சிறிது வேறுபடுத்தி வழங்குவாரா யினர்.

இந்தியர், பாரசிகர், கிரேக்கர், போமர், சிலாவியர், செல் தீயர் சேர்யனியர் முதலானேர் ஒரு காலத்தில் ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என மாக்ஸ் மூலர் என்னும் பண்டிதர் கூறுகின்றனர்.

நாங்கள் கூர்வதுடிகள் என்பதில் குறைவான எண்ணம் வைத்திராவிட்டாலும் நாகரிகத்தை எல்லா திசைகளிலும் பரப்பியதும் மக்கட் சாதியார் தோன்றிப் பெருகி வேறு நாடுகளிற் செல்வதற்கு ஏதுவாயிருந்ததுமாகிய ஒரு கண்டம் கண்ணியா குமரிக்குத் தெற்கே இருந்ததென நம்பினாலும் தமிழர் ஊழிக்காலத்துக்கு முந்பட்டவர்கள் என்பதில் சுக்கேம் தோன்றமாட்டாது.

இப்போதுள்ள நூல்கள் மூன்றுமுறைகளில் தமிழகத்தின் தென் பகுதியை கடல்கொண்டதாகக் கூறுகின்றன. பழைய சாலத்யா பபிலோனியர் முதலிய நாடுகளில் பழைய நாகரிகத்தின் அறிகுறிகள் பழை நூல்களில் காணப்படுவேன போல தென்னிந்தியாவிலேன் காணப்படவில்லை யென்பதற்குச் சமாதானஞ்சு சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. தமிழர் எழுதுவதற்கு உபயோகித்த பனியோலை காலத்தில் ஒழிந்து அழிந்து போவதற்கேதுவாயிருந்தது என்பதை அதற்கு ஒரு சமாதானமாகக் கூறலாம்.

(Prof. சுந்தரம் பிள்ளை M. A)

தமிழர் தொன்மை அகவல்
“ ஒன்மை யறிவு மோர்வு மிக்கோரே
உன்மை கேண்மின்! உன்மை கேண்மின்!!
மீன்கொடி படைத்த மேன்மை மனுக்கள்
ஆன்ற பாண்டிய ரணைவருந் தமிழர்.
தெற்கட் பலிறுளி யாறு சீர்சால்

5.

“It would be needless waste of time and space to go over these flood stories one by one; suffice to say, that in India, Chaladia, Babylon, Media Greece, Scandinavia, China among the Jews and the Keltic tribes of Britain the legend is absolutely identical in all essentials. Now turn to the west and what do we find? The same story presented in its every detail—presented among the Mexicans (each tribe having in its version) the people of Gualemala, Honduras, Peru and amongst every tribe of north American Indians; it is puerile to suggest that mere coincidence can account for this fundamental identity.—(The story of Atlantis—W. Scott Elliot p-16.)

“When the ancestors of the Indians, the Persians, the Greeks, the Romans, the slaves, the Celts and the Germans were living together within the same enclosures nay under the same roof” (Lectures on the science of language delivered in 1861 Maxmuller.)

நற்புகழ் வடக்கன் களிரிமை யார்மலை
உரைதமிழ் நாடா வயக்கிய முற்கால்
திருசிட மெனும் பேரதற்குச் சிறந்தது
பின்னு ரிபர்கள் பிறக்கின் ஞாட்டில்
உன்னி வந்து குடியுறமுன மிங்குத்

தமிழ்மொழி வழக்குஞ் தகைபொன் ஞாலும்
இமிழிசை யைந்திணை இனமுங் தேவும்
போற்றவர் யார்க்கும் பொதுச்சிவக் கோரும்
ஆற்றருஞ் தளியு மகத்தெண் னொமுத்தும்
நயமிகு மொழுக்கமும் நனிச்சீர் தேற்றமும்
உயிர்த்திருஞ் தனவற முயற்றர சிருந்தது
மற்றவை யாவும் வான்றமிழ்ப் புலவர்
சொற்ற மொழிகள் தொகைப்படு வேதம்
ஆகமம் புராணம் மவரிதி காசம்
வாகயலர் சொல் மருளி வாங்கிலக்
கற்றவர் கற்பொறி கவின்பங் தாக்கர்
தத்தர் முன்னையர் தம்முரை வழியால்
துணியப் பட்டன—தோன்றி ரினத்தில்
இனங்கா நாற்குல மியற்றினர் பின்னோர்
என்று மொருதலை விவையுண்
மன்னியுணர்து மயக்கொழி விரே.”

(விருதை. சிவஞான யோகிகள்.

3. குமரி னாட்டில் தமிழ் வழங்கியதேன்பது.
“முன்னிருஞ் தபாளி மொழியுக் கிர்வானமும்
தன்னுங் கருப்பையிலே தோய்வதற்கு-முன்னாலே

10.

15.

20.

25.

பண்டைக்காலத்தே பரவைகொண்ட முன் ஊழி
மண்டலத்திலே பேர்வளாட்டின்-மண்டுநீர்ப்
பேராற் ரகுகில் சிறங்கு மனிமலையில்
சொற்றுஞ் செங்கோற்றிறந் சேங்கோ-நோற்றும்
பேரவையிலே நூற்பெருமக்கள் சூழ்ந்தேத்தப்
பாராச செய்த தமிழ்ப் பைங்கேதவி ”

என்னும் தமிழ்விடு நூதினால் பாவிகீர்வானம் (ஆரியம்) முத
லிய மொழிகள் தோன்றுவதற்குமுன் குமரி னாட்டில் சிறும்
திருத்தமும் பெற்று விளக்கியது செந்தமிழ் மொழியெனப்
புலனுகின்றது. இறையனார் அகப்பொருளுரை கிலப்பதிகாரத்
துக்கு அடியார்க்கு னல்லரெருதிப் பூரை குமரினாடு கடல்
வாய்ப்பவேதனமுன் பாடப்பட்ட சில புறானூற்றுக் கூடும் செய்
யுட்கள் பலிறுளியாற்றிற்கும் குமரியாற்றிற்கும் இடையே
யுன்ன பெருவள நாட்டரசனுகிச் தனியூர்ச் சேர்ந்தன் பாடிய
செங்கோன் தரைச்செலவு அதன்கண் காணப்படும். பலிறுளியாற்றுத்
தலைப்பாய்ச்சல் ஏன்தெங்க நாட்டு முத்தார் அகத்தியன்
பாட்டு முதலியனவும் குமரி னாட்டகத்தும் பண்டு வழங்கிய மொழி தமிழ் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன.

4. தழிழர் பிறங்கேளிற் துடியேறுதல்.

இந்தசமுத்திரத்திலுடே விளக்கிய பெரிப கண்டத்
தின் பலபகுதிகள் கடல்வாய்ப் பசிதலும் அங்கு வாழ்ந்து
கொண்டிருந்த மக்கள் பலதிசைகளொடிச் செல்வாராயினர்.
இங்கனம் ஓரிடத்தினின்றும் பிரிந்துசென்று ஆசியா
ஜூரோய்ப்பா ஆசிரிக்காமுதலிய நாடுகளிற்றங்கிய ஓரின மக்களே
தமிழர் தொடர்பும் கட்டுறவும் இல்லாமற்போக தாழுமைந்த
நிலத்தியல்பு வெப்பம் குளிர் நடை உடை ஊண் தொழில்

வேற்றுமை முதலியவற்றுல் பழக்கவழக்கங்களும் அவைபற் றிய சமயக்கோட்பாடுகளும் மாறி நாள்டைலில் வேற்றுமொழி யினர் போலவும் வேறு கூட்டத்தினர்போலவுங் கருதினர். தாம் சென்று உறையும் நாடுகளின் வெப்பத்தபங்களுக்கேற்ப கறுப்புசிறமுள்ள சாதியார் வெண்ணிறமாகவும் வெண்ணிற முள்ளசாதியார் கறுப்பு நிறமாகவும் மாறுதல்கூடும்.¹

இவ்வகையில் ஆங்காங்கு நாகரீக வாழ்க்கையிற் சிறந்து விளங்கிய பண்டைமக்கட்சாதியாரின் சமயம், பழக்கவழக்கம் முதலியன பெரும்பாலும் ஒத்திருத்தவின் அச்சாதியார்களின் முன்னேர் ஓரிடத்தினின்றஞ் சென்று வெவ்வேறிடங்களிற் குடி யேறினர்களென்பது தெற்றெனத் துணியப்படுகின்றது.

எகிப்திய நாட்டில் தெறல்பல்றி (Der-el-Bahri) என்னும் ஊரின் கண்ணால் அஷ்தாப் (Hastap) அரசியின் கோயிற் சுவரிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓலிய ஏழுத்துக் கல் வெட்டுகளில் இவ் எகுப்தியர் தென்கடலைக்குத் துக்குமரிநாட்டி விருந்த பாண்டி² (Punt) தேயத்திலிருந்து சென்ற நீலாற்

¹ It is believed that under certain circumstances fair races may become dark, and dark races bright, the enticle however being effected sooner than the hair or the iris of the eyes." (Origin of the Ariano-Taylor.)

மோழிங்கு - மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார்—பக்கம்-33.

² This part of India could have been no other than the Malabar coast peopled by the Pandias which was probably called the land of the Pandias afterwards corrupted in Egypt into

முங்கரைக்கட் குடியேறினர் என விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (see Olcot's lecture on India; and Prof. G. Ramalson's ancient Egypt) அமரிக்காவிலும் தென்னமரிக்காவிலும் ஏழாயிரமாண்டுகட்குமுன் உயிர் வாழ்ந்த மக்களும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்றவர்களே என்பதற்கு வேண்டுஞ் சான்றுகள் புலனுப் பருகின்றன. (See Prof. Konrod Heable's article in Harmsworth History of the world)³ எகிப்தில் முதல் இராச பரம் பரையைத் தாபித்து அரசு செலுத்திய 'மேன்ஸ்' என்பவர் கி. மு. 4,400 வரையில் இருந்தவர். எகிப்து அமரிக்கா முதலிய நாடுகளிலுள்ள பழைய கோயிற் சுவர்களிற் காணப்படும் சித்திர வேலைப்பாடுகள் இந்தியாவிலுள்ள கோயிற்சுவர்களிலுள்ள சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் ஒத்திருக்கின்றன. வட அமரிக்காவிலுள்ள ஜனங்கள் தம்முன்னேர் சூரியன் உதயமாகும் ஒரு தீவினின்றும் வந்தார்களெனக் கூறுகின்றனர். ⁴ ஞாயிற்றுக்குப் பகலவான் என்னுஞ் சொல்லும் மாங்

the land of Punt. It would be interesting to note here that among the earlier students of the subject of the origin of the Egyptians ⁵Heeren was prominent in pointing out an alleged analogy between the form of the skull of the Egyptians and that of Indian races he believed in the Indian origin of the Egyptians. (Rigvedic India.)

ஞானசாகரம்

⁴ The vast remains of cities and temples in Mexico Yucatan also strangely resemble those

தர் வாழுமிடத்திற்கு ‘னன்’ என்னுஞ் சொல்லும் இவை போன்ற பிறவும் பாபிலோனியர் அசீரியர் சால்டியர் என்னும் பண்டைத் தமிழ்மக்களில் ஒரு சாரார் அந்நாடு கடல் கொள்ளப்பட்ட ஞான்று ஆண்டுகின்றும்போய் பாபிலோனியா சால்டியா முதலான நாடுகளில் குடியேறினார் என்பது உம் புலனுகாங்கிற்கும். அஃதன்றியும் சால்டியர் வழங்கிய மற் றெரு கடவுட் பெயரான முருகன் என்னுஞ் சொல்லும் தமிழ்க்கடவுளான முருகன் என்பதனேடு ஒற்றுமையுடைய தாய்க் காணப்படுதலும் உற்றுணர்தற் பாலதாம். அல்லது உம் பகலவளை வழிபட்டுவந்த ஏதுவானே அந்நாடு பாபிலோனியா என்னும்பெயர் பெறுதலாலும் அது பண்டைத் தமிழர் உறைந்தாடு என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

of Egypt. The very carving and decoration of the temples of America, Egypt and India have much in common; which some of the moral decorations are absolutely identical. Amongst the Indians of North America there is a very general legend that their fore-fathers came from a land ‘toward the sunrise.’ Iowa and Dacola Indians according to Major J. Lind believed that all the tribes of Indians were formerly one and dwelt together on an island toward the sunrise.—(The story of Atlantis.)

* அலக்சாந்தர், ஆசியாவுக்குச் சென்றபோது சால்டிய குருக்கண்மார் ‘டயடோரஸ்’ (Diadoras) என்பவருக்கு தங்கள் நாகரீகம் 470,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதெனக் கூறினர். அலக்சாந்தரின் காலம் கி. மு. 350 வரையில்.

** “பின்சியரது பழைகடவுள் வழிபாடும் தமிழரது சிவ வழி பாட்டோடு மிக ஒற்றுமையுற்றிருக்கின்றது. அவர்ஞாயிற் ஹக்குச் சாலப் பழயபெயராக இட்டுவழங்கிய, ‘எல்’ என்னுஞ் சொல் செந்தமிழ்ப் பழஞ்சொல்லாதல் கவனிக்கற்பாலது. அவர் சிவலிங்கம்போன்ற நீண்டு தலைகுவிந்த கற்களை மலை முகடுகளில் வைத்து வழிபட்டுவந்தனர். மகமதியர் தம் கடவுளுக்கு இட்டு வழங்கும் பெயராகிய “அல்லா” என்னுஞ் சொல்லும் ‘எல்’ என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபேயாகு மென இதனுண்மையை ஆராய்ந்து கண்டார் கூறுகின்றனர். கிரேக்கர் ஒலிம்பஸ் என்னும் மலைமுகட்டின்மேல் வைத்து வணங்கிய சியல்ஸன் னும் தெப்வம் சிவபிரானேடு பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது. சிபஸ் என்பது சிவம் என்பதன் திரிபு என்பது ஆராய்ச்சி வல்லோர் கருத்து. சடைமுடி யுடையராயும் முத்தலை வேல்கையில் ஏந்தியவராகவும் சிபஸ் என்னுங்கடவுள் கூறப்படுதல் இவ்வுண்மையை நிறுவும். அவர்கள் அமைத்த கோயில்களின் வடிவமும் இத் தென்தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில் வடிவத்தைப் பெரிதொத்து சிற்றலும் கருத்தில் பதித்தல் வேண்டும்.

வரிசை வரிசையாகக் கற்றான்கள் நிறுத்தி அமைத்த அவர்கடம் கோயிலுள் கண்று குளங்களும் கோயிலின் வெளியே ஒரு பலிபீடமும் (வேள்வி மேடையும்) உள்ளே சிருவருவங்களினைத்திரே ஒரு பலிபீடமுமாக இரண்டு தெற்றி

* கி. பி. மூன்றாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் விளங்கிய “யூலியஸ் அபிரிகானஸ்” (Julius Africanus) என்னும் சரிதாசிரியர் “பொனீசியரின் 30,000 வருடங்களின் காரித்திரத்துக்கு ஆதாரமாகிய நூல்களினிருந்தன” வென்று கூறி விருக்கின்றனர்.

கள் தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களிலுள்ளவாறே அமைத் திருக்கின்றனர். ரோமருடைய சூபிதர்வழிபாடும் தமிழர்களது சிவவழிபாட்டையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது. “ஆக்கிலர் யர்மனியர் என்றும் இருதிறத்தாருக்கும் முன்னேரான மக்கள் செய்துபோந்த தெப்பவழிபாடும் தமிழ்மக்கள் செய்து போதரும் வழிபாட்டோடு ஒப்புடைத்தாதலும் ஒருசிறிது ஆராய்ந் துணர்தல் இன்றியமையா தாகின்றது. ஆக்கிலர் யர்மனியர்களுக்கு முன்னேர் தீயுதோனியர் (Teutons) இவர் ‘woden’ எனப் பெயரிய கடவுளை இறைஞ்சிவந்தனர்..... இங்கடவுள் எல்லாக் கடவுளர்களுக்குஞ் தரமான ஒரு பெண் தெப்பத்தைத் தமது பக்கத்தே வைத்திருப்பவ ரென்றும் ஞாயிற்றினைக் கண்ணுக்குவடியராயும் உள்ளவரென்றும் சொல் வெப்படுகின்களர்.....” இனித் தெப்பங்களை அவர்கள் காடுகளிலும் தோப்புகளிலும் வைத்து வளங்கி வந்தனர். அவ்வாறு வழிபடுகின்கால் முழுமுதற் கடவுளின் குறியாக ஒரு பெரிய மரத்துவை திறந்தவெளியிலே நிறுத்தி அதனைதிரிப் பலிபோடுமாக்கி தீவனர்த்து வழிபாடாற்றிவந்தன ரென்பதாலும் அவர்தம் பழைய வரலாறுகளாற் புலனுகின்றது. இங்களுமே நம் முன்னேருக்கு திறந்தவெளியாகிய அம்பலத்தே இறைவனருட் குறியாகிய தூண்வடிவான ஒருதறியை நிறுத்தி அதனைதிரே ஒருபஷ்டிட மெழுப்பி வழிபட்டுப் போந்தாரென்பதற்கும், நம் முன்னேருக்காடுகளிலும் தோப்புகளிலும் இத்தகையவராம் பலதமிழ்வைகளில் இறைவனைப் பண்டு தொட்டுத் தொழுது போந்தாரென்பதற்கும் திருமறைக்காடு, திருவாலங்காடு, தில்லைவனம், கடம்பவனம், திருவாளைக்கா என்றும் பெயர்களும் உற்சாங்குமென்க. தூண் வடிவு தறி வடிவு கற்குழுவி வடிவு குவிக்கத் புற்றின் வடிவு முதலியன வெல்லாம் சிவலிங்கவடிவமே யாதலு முனர்பாற்று.

“கிறித்த மறையின் முதற்புத்தகத்தில் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளுக்கு, ‘எலோகிம்’ என்னும்பெயரே கனி சிறந்ததாய் சாலப்பழையதாய் எடுத்தாளப்பட் டிருக்கின்றது. இச்சொல் ‘எல்’ என்னுஞ் சொல்லிலிருஞ்து வந்ததெனக் கிறித்தவேத ஆராப்ஸ்சி வல்லபுலவோர் உரைக்கறகின்றனர். கிறித்து சமயத்துக்கு முன்னேரும் முதல்வனை ‘எல்’ என்றும் எலோகிம் என்றும் எல்சடையென்றும் ஓரோவிடக் கனில் எல்லவியன் என்றும் வழக்கிவந்தமையினை உற்றுகோக் குங்கால் அவருக் கடவுளை ஓளிவடிவினன் என்றே கருதிவழி பட்டமைபுலனுகாரிற்கும்..... சன்னி காட்டிய இவ்வரலாற் றில் ‘எல்சடை’ என்றும் பெயரிற்கண்ட சடையென்றுஞ் சொல்லுஞ் சிவபெருமாற்குச் சிறப்புப்பெயராகத் தமிழ்நாட்டு முழுங்கும் சடையன் என்னஞ்ச சொல்லும் ஒன்றுயிருத்தல் பெரிதும் சினைவுக்கற்பாலதாரும்”.

“மேலும் யாக்கோப்பு என்னும் அடியவர் இறைவனருளை கேரே பெற்று அவனைத் தொழுகுறியாக ஒரு குவிந்த கல்வினை நிறுத்தி அதன்மேல் எவ்வளையைச் சொரிந்து அத்தீனப் ‘பித் தெல்’ அல்லது முதல்வனிருக்குமிடம் (கோயில்) என்று பெயரிட்டு வழிபாடாற்றி வந்தமையும், ஆன் என்றும் ஊரிலிருந்த பகலவன் கோயிலின்கண் ஆன் கன்றினை (ஞந்தியை) இரசவேல் மரபினர் வழிபட்டமையும், பலிபோடுகளின்மேலே குன்றுத் தீவேட்டு வழிபட்டமையும் இரசவேல் மரபினர் குமாரர் ஓளிவடிவின் அடையாளமான குவிந்த மணிக்கற்களை மார்பிற் கட்டிக்கொண்டு இருந்தமையும் (சிவவிங்கதாரனம்) ஆராய்ந்துபார்க்கும் நடுசிலையாளரெல்லாம் கிறித்துவ சமயத்தினர் தம் முன்னேர் செய்து போந்த முதற்

கடவுள் வழிபாடும் தமிழ்நாட்டினர் செய்து போதரும் சிவ வழிபாடும் ஒன்றேயாமென்பதும் உணராமற்போவரோ?*

“ ஒரு காலத்தில் நமது தமிழ்மொழி ரோமாபுரி முதலான தேசங்களிலும் பரவியிருந்தது போன்ற சைவசமயமும் அன்னிய நாடுகளிலெல்லாம் பரவியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கீழ்க்காணும் தேசங்களில் சிவாலயங்கள் இன்னுங்காணக் கிடைப்பதால் தகுந்த சாட்சியமாகின்றது.

வட ஆபிரிக்காக் கண்டத்துள்ள ஈஜிப்பத் தேசத்திலுள்ள மெம்பிஸ் நகரத்தில் நந்திவாகனன் திரிகுலன் சாம்பவாக்கர சர்ப்பாம்பரதாரியான பரமேசர விக்கிரகமும், பாபிலோன் பட்டணத்தில் 1200 அடி உயரமுள்ள சிவலிங்கமும், வைட்டோ போலீஸ் என்னும் பட்டணத்தில் 600 அடியுள்ள சிவலிங்கமும், மெக்காவில் ஸகமக்கேஸ்வர நாமமுள்ள ஒரு சிவலிங்கமும் ஸம்லம் என்னும் கிணற்றில் ஒரு சிவலிங்கமும் இருக்கின்றன. ப்ரஜில் (பிரேசில்) தேசத்தில் அநேக சிவலிங்கங்களும், விக்னேசர மூர்த்தங்களும், காரிந்த் பட்டணத்தில் பார்வதி தேவியின் ஆலயமும், கிளாஸ்கோவில் சுவர்ன கவசத்தினால் போர்க்கப்பட்ட ஒரு சிவலிங்கமும், பிரிஜியன் தேசத்தில் ஏடன் என்னும் சிவலிங்கமும், வினியா, யகோதி, சிதரால், காபூர், பலக்புகார் முதலான இடங்களில் அநேக சிவலிங்கங்களும் இருக்கின்றன. அங்குள்ள சனங்கள் பஞ்சாட்சர பஞ்சவீர என்னும் பெயரால் அழைத்தும் அர்ச்சித்தும் வருகின்றார்கள் என்று வீர சைவம் என்னும் மாதாந்தப் பத்திரிகை கூறுகின்றது.” (சித்தாந்தம் மலர் - 3. இதழ் 3.)

* சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி—ஆசிரியர் மஹநமலை அடிகள்.

“Passing through the Churches and Cathedrals of London and meditating on the many resemblances and traces of saivism that present before me in every nook and corner of England, it is impossible to think of England as anything else except a saivite country.”—(Siddanta Depika.)

இங்கிலாந்திலுள்ள கிறித்த ஆலயங்களையும் மூலை முடிக்குகளையும் கவனித்து நோக்கும்போது அது ஒரு சைவாடு அல்ல என்று கருத இடம் தரவில்லை என்று சித்தாந்த தீவிகை என்னும் பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதிப்பாரா.

லீட்யா என்னும் நாட்டில் ஓர் சமாதியின்மேல் ஒன்பதுடிக் குறுக்களவுள்ள ஒரு சிவலிங்கம் இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் சமாதியின்மேல் விங்கம் தாபிக்கும் வழக்கினையே அங்காட்டவரும் கைக்கொண்டனர்போலும்.

பாபிலோனிலே உள்ள கோறில்களில் தமிழ் நாட்டில் ஆலயங்களிலே காணப்படுவதோல்த் தேவதாசிகள் இருந்தார்கள் எனச் சரித்திராசிரியர்கள் கூறுகின்றனர், தமிழகத்தினின்றும் பெயர்ந்து சென்று பயிலோனிற் குடியேறிய தமிழர் இவ்வழக்கத்தையும் உடன்கொண்டு சென்றார்கள்போலும்.

வட அமெரிக்காவின் ஒரு பகுதியாகிய மெக்ஸிகோ ககரத்தில் சந்திர சூரியர்களுக்கு ஆலயங்கள் இருந்தனவென்றும் மொண்டி சூரா அரசன் காலத்திலும் அக்கோயில்களில் ஆராதனை, திருவிழா முதலியன நடந்து வந்தனவென்றும் சரித்திரங்களிற் படிக்கின்றோம்.

“சமேரியரின் உடற்கூறு முதலியன அவர்களைச் சூழ இருந்த மக்கட்சாதியாரினும் வேறுபாடுடையதா யிருந்தன.

அப்படியே அவர்களுடைய மொழியும் செமெடிக்ஸ் ஆரியர் அல்லது மற்றவர்களுடைய மொழிகளோடு சம்பந்தமில்லா திருந்தது. அவர்கள் தீர்மானமாக இந்தியரின் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பொதுவாக தற்கால இந்தியரின் முகவெட்டு இற்றைக்கு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த திராவிட சாதி முன்னேரின் வடிவை ஒத்திருக்கின்றது. இன்றும் தக்கணத்தில் திராவிட மொழிகளைப் பேசுகின்ற இந்தி மரை சமேரியர் ஒத்திருக்கின்றனர். இந்தியாவினின்றும் தரை மார்க்கமாக அல்லது கடல்மார்க்கமாகச் சென்று பர சித்துக்காடாக ('ரைகிரஸ் யூபிரூஸ்') என்னும் இரு நடு களின் பள்ளத்தாக்குகளை அடைந்த மக்களே சமேரியராவர். இந்தியாவிலேயே அவர்களது நாகரிகம் வளர்ச்சியற்றது. அங்கே அவர்கள் எழுதும் முறையை அறிந்திருத்தல் கூடும். முதல் சித்திர முறையாகவும் அதிலிருந்து இலகுவாகவும் சருக்கமாகவும் எழுதும் முறையை அவர்கள் பயின்றனர்.

அவர்கள் பழிலோன் நாட்டை யடைந்தபோது சதுரமா கிய எழுதுகோலினால் மிருதுவானகழிமண்ணில் எழுதிவந்தார்கள். இதனால் எழுத்துக்கள் கூர்ந்து வடிவினவாகக் காணப்பட்டன. மக்கள் முதலில் நாகரிகம் அடைந்தவிடம் இந்தியா என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. சமேரியர் இந்தியரினத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்படும்போது கிழக்கிலிருந்து மேற்கை நாகரிகப்படுத்துவதற்குச் சென்ற செமட்டிக்ஸ், ஆரியர் அல்லாத சாதியார் இந்திய உற்பத்தியிலுள்ளவர்களே பெனத் தெரிகின்றது. இந்திய நாகரிகம் ஆரியருக்கு முற்பட்டது; ஆகவே இந்திய நாகரிகமென்பது ஆரியருடையதல்ல' * என-

Dr. ஹோல் என்னும் பண்டிதர் கூறுகின்றனர். இதனால் பழைய நாகரிகப்பக்களாகிய சமேரியரும் தமிழ்நாட்டினின்றுப் பெசன்றவர்களே யென்பது ஜீரோப்பிய பண்டிதர்களுக்குக் கருத்தாதல் கவனிக்கற்பாலது.

different from those of the races which surrounded them, as was their language from those of the Semetics, Aryans or others. The face type of the average Indian of to-day is no doubt much the same as that of his Dravidian race ancestors thousands of years ago. Among the modern Indians, as amongst the modern Greeks or Italians the ancient pre-Aryan type of the land has (as the primitive of the land always does) survived, while that of the Aryan conqueror died out long ago and it is to this Dravidian ethnic type of India that the Sumerians bear most resemblance, so far as we can judge from his monuments. He was very like a southern Hindu of the Dekkan (who still speaks Dravidian languages) and it is by no means impossible that the Sumerians were an Indian race which passed certainly by land, perhaps also by sea through Persia to the valley of the two rivers. It was in the Indian Home (perhaps the Indus valley) that their writing may have been invented and progressed from a purely pictorial to a simplified and ab-

*The ethnic type of Sumerians, so strongly marked in their statures and reliefs, was sc

"The resemblances between the several heads of the statues discovered at Telloh or Tell-loh in Chaladia and the facial type of the Dravidians resemble.—(Rig Vedic India p. 207.)

"சாலடியாவில் 'ரொல்ரோ' என்னுமிடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சிலைகளின் தலைகள் தமிழர்களின் முகச்சாயிலே ஒத்திருக்கின்றன."

P. T. சீனிவாச அப்யங்கார் கூறுவது:—

இந்தியாவிலே புதியதற்கால நாகரிகம் 20,000 ஆண்டு களுக்குமுன் தொடங்கி எல்லா ஆற்றேரங்களிலும் பரம்பி

breviated form, which afterwards in Babylonia took on its peculiar uniform appearance owing to its being written within a square ended stilus on soft clay. On the way they left the seeds of culture in Elam.....there is little doubt that India must have been one of the earliest centres of civilization and it seems natural to suppose that the strange unsemetic, unaryan people who came from the east to civilise the west were of Indian origin, specially when we see with our eyes how very Indian the sumerians were in type "F. N." The civilization was not Aryan. The culture of India is pre-Aryan in origin as in Greece the conquered civilized the conquerors. The Aryan India owed his civilization and his degeneration to the Dravidians as the Aryan Greek did to Mycenaeans.—(Dr. Hall.)

எது. தமிழில் முதற்பருவத்திலுள்ள சொற்களெல்லாம் ஓரசை சின. சர்ஜான்மார்சல் (Sir John Marshall) என்பவர் 'ஹரப்பா' மொகென்யோடாரோ (Harappa and Mohenyo Daro) என்னுமிடங்களில் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சித்திர எழுத்துக்களைக்குறித்து எழுதி இருந்தவாறு இவ் வோரசைச் சொற்களை சித்திர எழுத்துக்களாக அமைத்தல் கூடும். இந்தியாவின் புதியகற்கால நாகரிகம் இந்தியாவினின்றும் கடல் வழியாகச் சென்று சுமேரியநாகரிகத்துக்கு ஏதுவாக அசிரியாவில் தங்கினது. சுமேரியருக்கும் தமிழருக்கும் முகவெட்டு ஒருவகையாக விருத்தல் தற்செபலாக ஏற்பட்டதல்ல."*

"நாகரிகம் முதற்றேன்றிய விடம் தென்னிந்தியா வென்று சொல்வது ஆதாரமற்ற கட்டுக்கதையல்ல. ஹால் (Dr. Hall) என்பவர் சுமேரியரின் உற்பத்தியைக் குறித்துக் கூறுவது உண்மையாக விருந்தால் நாகரிகம் முதல் இந்தியா நிற்றேன்றி பழங் தமிழர்களுக்கிடையே பழகினதென்பது நாட்டப்படும். பின் அது பழிலோனின் நாகரிகத்தை உதய மாக்குவதற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டது. மக்கள் நூல் வல்லார் ஒருவர் முற்பட்ட மக்கள் இந்து சமுத்திரத்துள் மறைந்த கண்டத்தில் உற்பத்தியானார்கள் எனக் கூறுகின்றனர். சர் வால்டர் ரேலி (Sir Walter Raleigh) என்னும் பண்டிகர் சலப்பிரளையத்துக்குப்பின் மக்கள் பல்கிய விடம் இந்தியாவென நவில்கின்றனர். ஜர்யோன் எவான்ஸ் (Sir John Evans) தென்னிந்தியா ஆசிமனிதனுக்குப் பிறப்பிடமாக இடமென அறைகின்றனர். (திராவிட இந்தியா. பக்கம் 59-60).

*Dravidian India pp. 58, 59.

சுவாமி விவோனந்தர் சொல்வது:—

The Madras Presidency is the habitat of a Tamil Race whose civilization was the most ancient. A branch of Tamil Race spread a vast civilization on the Euphrates in very ancient times whose astrology religion, love, morals and rites etc., furnished the foundation of the Asyrian and Babylonian civilization and whose mythology was the source of the Christian Bible. Another branch of them spread from the Malabar coast and gave rise to a wonderful Egyptian civilization and the Aryans are indebted to the race in many respects. The colossal temples in south India proclaim the Engineering Art of the Tamil race.—(Prabuddha Bhara-tha Sep. 1921.)

மிகவும் புராதன நாகரிகமுடைய தமிழருடைய வாசஸ் தானமே சென்னை நகரமாகும். தமிழரின் ஒரு பிரிவினர் மிகப் பழை காலத்தில் யூபிரைட்டில் நதிப் பக்கங்களில் தங்க ஞாடைய நாகரிகத்தைப் பரப்பினர். அவர்களுடைய சோதம், சமயம், காதல், நீதி, கிரிபை முதலியன் அசிரிய பலோனிய நாகரிகத்துக்கு அடிப்படையா யிருந்தன. அவர்களுடைய பழங்குடைகள் விவிலிய நாலுக்கு ஆதாரமாக விருந்தன. தமிழரில் இன்னென்று பிரிவினர் மலையாளக்கரை வழியாகச் சென்று நூதனமான எகிப்திய நாகரிகத்தை எழுப்பி வருக்கின்றனர். ஆரியர் இந்த சாதியாருக்குப் பலவகையில் கடமைப் பட்டவர்களா யிருக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவிலுள்ள பிர

மாண்டமான கோவில்கள் தமிழர்களின் கட்டிடமனமக்கும் விற்மையைத் தெரிவிக்கின்றன.”

இன்னும் ஸ்ரீமத் சுவாமி விவோனந்தர் தமது இரண்டாம் மேற்றிசைப் பிரயாணத்தைக் குறித்து எழுதிய ஆங்கில நூல் ஒன்றில் ‘கருசிறமும் நீண்டமயிரும் நேரிய மூக்கும் காவில்லாத கரியகண்களும் உடைய ஒரு சாதியார் பூர்வ ஏகிப்பிலும் பாபிலோனியத்திலும் வசித்தார்கள். அச்சாதியார் இந்நாள்களில் இந்தியா முழுமையிலும் விசேஷமாகத் தெற்குப் பக்கத்திலும் வசித்து வருகிறார்கள். ஐரோப்பாவின் சிலபாகங்களிலும் இவர்களைக் காணக்கூடும். இவர்களே திராவிடர் அனப்படுவர்’ என்று எழுதியிருக்கின்றார். (தமிழ்-தொகுதி-1 பகுதி 3. ப. 19)

“எகிப்தியருடைய நாகரிகம் மிகவும் பூர்வீகமானது அசர்னன்னும் பட்டணத்தைத் தலைநகரமாகக்கொண்ட அசரேயாட்டின் (Assyria) நாகரிகம் எகுப்திய நாகரிகத்துக்கு முந்தியது. இவ்வசரேய நாகரிகந்தானும் பாபிலோனிய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றியது. பாபிலோனிய சீர்திருத்தம் சமே யிய அக்கேடிய நாகரிகத்தின் வழிவந்தது. இங்கு கூறியன யாவும் ஆராய்ந்து ஸ்தாபிக்கப்பட்ட உண்மைகள். சமேரிய அக்கேடிய நாகரிகத்துக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பூர்வீக நாகரிகத் துக்கும் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட விவகாரங்களைப் பற்றிப் பிரபல பண்டிதர்களாகிய ஸர். எச். எச். ஜான் ஃடன், எச். ஜி. உவெல்ஸ். உவில் விறட்டல்காவேன் பிளன்ற், மூக்கல்லி இவர்கள் சொல்வதை மொழிபெயர்த்து எழுதுவார். மூன்னையோர் திருவரும் சொல்வது முன்னைய ஆராய்ச்சி முறையின் முடிபாகக்கண்டது. பிடிப்பகால்டுவெல் பண்டித விவகாரங்களைப் பற்றிப் பொறுத்து மாறுபட்டது; யுத்திக்கு ஏற்றதாகத்

தோன்றுகிறது. அதுவருமாறு:—உலகத்தில் முதன் முதற் கட்டிடங்களையும் பட்டணங்களையும் உண்டாக்கியவர்கள் சுமேரிய ரென்னும் சாதியார். இவர்கள் யூதவருப்பு ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களால்ல; எங்கிருந்து வந்தார்களோ தெரியவில்லை. இவர்களுடைய பாலை பலுக்கிண்஠ானத்தின் சிலபாகங்களிலும் காக்கேசிய மலைநாட்டிலும் உள்ள பாலைகளையும் ஸ்பானியாவில் ஒருபக்கத்திற் பேசப்படுகிற பாஸ்க் என்னும் பாலையையும் ஒத்திருக்கின்றது. இப்பாலைகளை எல்லாம் திராவிடமொழிகளாடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையன. சுமேரியர் கோபுரத்தோடுகூடிய கோயிலைக் கட்டி னார்கள். நிப்பூர் என்னுமிடத்திலே தமது பிரதான தெய்வமாகிய எல்—வில் என்னுஞ் சூரியதேவனுக்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டியிருந்தார்கள்.

பின்னர் ஹக்ஸ்லி இவர்கள் சொல்வது:—எனகுப்தியருப் திராவிடரும் ஒரே குலமுறையில் வந்தவர்களாக விருத்தல் வேண்டும். முன்னாளிற் கறுப் பென்றும் வெள்ளையென்றுஞ் சொல்லக்கூடாத மங்கல நிறத்தினாராகியவரும் மிகவும் சீர் திருத்த மெய்தியவருமாகிய ஒருசாதியார் ஜோப்பாவில் இங்கிலாங்கு பிரான்ச் ஸ்பானியா என்னுமிவற்றிலும் மத்திய தரைக்கடலின் இருபக்கத்திலும், எகிப்திலும் இந்தியா முழுமையிலும், சென்தேசத்திற் புசுபிக் சமுத்திரக் கரையிலும் அமெரிக்காவிற் பேருமெக்கிகோ ஆகிய இரண்டு நாட்டிலும் பரவியிருந்தார்கள். இவர்கள் சூரியனையும் சர்ப்பங்களையும் சமயக்கொள்கைகளிற் சம்பந்தப்படுத்தியும் இன்னும் இந்தியாவில் வழங்குகிற சுவல்தீக அடையாளத்தையும் அங்கேயே சமயக் கொள்கைகளிற் கொண்டும் வந்தவர்கள். இவர்கள் கிறிஸ்த வாப்தத்துக்குப் பதினையிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட-

டவர்கள். அது முதல் கி. மு. ஆயிரம் ஆண்டுவரையும் அதாவது பதினையிரம் வருடத்துக்கு இவர்களுடைய நாகரிகம் விலைபெற்றிருந்தது; வடக்கிலிருந்து வந்த வெள்ளைநிறமுள்ள ஒரு சாதியார் இவர்களைத் தூரத்திலிட்டார்கள். ஜோப்பாவின் தெற்குப் பாரிசுகளிற் புதிய கற்காலத்தினராகிய இவர்கள் குறைந்தபடி பத்தாயிரம் வருடங்களுக்குத் தமது பாலைக்கையைப் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆரியபாலை வருதலும் இவர்களுடைய மொழி அருகி மறைந்துபோயிற்று. சென்ற வருஷத்திற் ‘கிறீ’ என்னுங் தீவிலகப்பட்ட கற்சாசனங்களையாராய்ந்த ஸர். எச். எச். ஜான்ஸ்டன் என்னும் பண்டிதர் கிறித்தவாப்தத்துக்கு மூவாயிரம் வருஷத்துக்கு முன் அன்ள அச்சாசனங்களில் எழுதப்பட்ட மொழியும் திராவிட மொழியோடு தொடர்புடைய தென்கின்றார்.

“உற்முனோக்கும்போது எகிப்தின் பிரதான நதியாகிய ஸிலந்தி சுமேரிய தலை நகராகிய நிப்பூர் எல். வேல் என்னுங் கடவுட் பெயர்கள் தமிழ் மொழியாக விருக்கின்றன. பின்னும் அவன்மொழி எழுத்துக்களின் வடிவம் தமிழ் எழுத்துக்களோடும் கிரந்த விபியிலுள்ள எழுத்துக்களோடும் தொடர்புடைய கூகக் காணப்படுகின்றது. (செந்தமிழ் xx.....10)

“பாபிலோனியத்தில் எல், றுமார்த்துக் என்னும் பெயர் களையடைய சூரியதேவன் அசரேயத்தாரால் அசூர் என்னும் பெயரால் துதிக்கப்பட்டான். [அசூர் என்னும் பதத்திற் சூரியன் என்னும் பதத்தின் பிராதிபதிக்கூடாத தோற்றுவதும், றுமான்னும் பதத்தில் ரவிதொணிப்பதும் எல்லென்னும் மொழி தமிழிற் பரிதியங்கடவுளுக்குரிய பெயராதலும் உற்று னோக்கற் பாலன்] இச்சூரியதேவனேடு ஒப்புடைய தேவர்

மூவருளர். அவர் அது, வேல், எயா என்னும் பெயரினர். மேலும், சின், ஷாமஸ், உல் என வேறு திரிமூர்த்திகளும் உளர். சின் மற்றெல்லாத் தேவர்களினுட் சிறந்து விளங்கினார். இவர்கட்கு ஊர், போசிப்பா, பாபிலோன்கலா, தூர்சர்க்கினை முதலிய இடங்களிலெல்லாம் பெரிய கோயில்களைமெந்திருக்கின்றன. ஆண்டின் மூன்றாம் மாதமாசிய சிவன் என்னும் மாதம் இவருக்கு உரியதாயிருந்தது. இளம்பிறைச் சந்திரன் இவருடைய இலச்சினை. இவ்வடையாளத்தினால் குறிக்கப்படுவர் அன்றேல் நீண்ட அங்கியனிந்த மானிட வருவமும் சிரசில மும்முடியும் முடியின்மீது பிறைச் சந்திரனுமுள்ள உருவம் இவருடைய உருவமாகும். ஆசரேய பாபிலோனிய கால தேயமனைத்தினும் படைத்தற் கடவுளுக்கு வேல் என்று பெயருண்டு. (செந்தமிழ் xx.....12.)

வட இந்தியாவுக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கு மிடையில் கடல் கிடந்தபோது இரு நாடுகளுக்கும் தொடர்ச்சி ஏற்பட்டிலது. அக்காலத்துத் தென் இந்தியாவினின்றும் மரக்கலை வழியாக வட இந்தியாவை அடைந்த வணிகர் அங்கே தங்குவாராயினர். இவர்களிடமிருந்து ஆரியர் மரமரக்கலன் செய்யும் முறையைக் கற்றுக்கொண்டனர். இருக்கு வேதத்திலே சொல்லப்படும் பாணீஸ் (Panis) என்பவர்கள் தமிழ் வியாபாரிகளே. இவர்கள் தமிழ்ப்பாணர்களென்பது சிலர் கருத்து. வடநாட்டிற் றங்கியின் அவர்களாற்றுரத்தப்பட்ட பாணீஸ் சோழமண்டலக் கரையிற்றங்கி அங்கிருந்து மரக்கலை வழியாக பொன்சியாவில் குடியேறினர் இவர்களே (Punicrace) என மேற்றிசைச் சரித்திரக்காரராற் குறிப்பிடப்படுவோர். சோழ மண்டலக் கரையினின்றும் சாலடியாவிற் றங்கினேர் சாலடியர்களென்றும் பாண்டிய நாட்டினின்றும் சென்று எகிப்திற்

றங்கினேர் எகிப்தியர்களென்று சரித்திரவல்லார் மொழிகின்றனர்.

“ஆரியரின் மிகப் பழைய நூலெனக் கருதப்படும் இருக்கு வேதத்திலும் பாணரைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. அவர் கடலிலுங் காலிலுந் சென்று வாணிகஞ்செய்ப்பவரென்றும் வகுப்பு வேற்றுமை பாராட்டாதவராயினும் ஆரியர் கொள்கைக்கு உடன்படாதவரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவரைப் பாணீஸ் (Panis) என்று இருக்கு வேதங் கூறும். மேல்நாட் டிலக்கிபங்கள் அவரைப் புழுகிக்குமுலினர் (Punicrace) என்று கூறுகின்றன. அவர்கள்தான் சிரியாவின் (Syria) பக்தத்திற் குடியேறியவேண்டும் பொன்சியர்கள் (Phoenicians) என்றழைக்கப்பட்டார். “பாணர் காந்தார கழுவில்தான் வழியாக மேலாசியா நிற்கும் போண்டஸ் (Pontus) மாகாணம் பாஸ்போரஸ் சிலவொடுக்கம் (Isthmus of Bosphorous), இவைகளின் வழியாக ஜோரோப்பாவிற்கும் பல பிரிவுகளாகச் சென்றனர். காந்தார கழுவில்தான் வழியாகச் சென்ற பாணர் கீழ் அரேபியாக் கரையையும் பாபிலோனியாவையுந் தாண்டிச் சிரியாவின் வழியாகச் சென்று விலைத்த நாட்டுக்கு பொன்சியா என்று பெயர் பாணருடைய நாடு பொன்சியா எனப்பட்டது. பேர்சியன் குடாக்கரையில் விருந்தோர்கள் அவரைக் கடற் கடவுளென்று விணைத்து வணக்கினர்.

பின்னும் பாணர் டைசிரிஸ்பூப்ரெட்டிஸ் (The Tigris and the Euphrates) ஆற்றுப் புறங்களுக்கருகே குடியேறி நாகரிகமாகிய விளக்கை ஏற்றனர். அவ்வாறேற்றப்பட்ட சிலக்கிலிருந்து வட ஆசியாவெங்கு மொளி பரவிற்று. பாணர் குடியேறவதற்கு முன் பொன்சியா லெபெனன் (Leba-

non) என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. பொனிவிய ரெண்பவர் கிறித்து பிறப்பதற்கு முற்பட்டவரென்பது சூலியர் அபிரிச் கானவின் முடிவு. ஆகவே பாண்டியரின் வரலாறு அதற்கு முற்பட்டதென்பது தெரிய வரும்.

“இதற்குள்ளாக நிலத்தினமைப்புச் சிறிது மாறிற்று. பஞ்சாப்பிற்குத் தெற்கே இருந்த கிழ்கடலும் அரச பட்டனத்தை ஒட்டியிருந்த அரசப்பட்டனைக் கடலும் நாடு கடலாகும்; கடல் நாடாகும்; என்பதை பொட்டி மேடாயின் மரக்கல மோட்டப் பாணிடங் கற்றுக்கொண்டும் போதிய மரமில்லாததால் கடல் கடக்க முடியாதிருந்த ஆரியருக்கு அப்பொழுது தென்னாடு நோக்கிப் போக முடிந்தது. ஆதலால் தமிழரது நாகரிகத்தைக் கற்றுக்கொண்டு மென்மேலும் பெருகுவதற்கு அவரால் முடிந்தது. சோழமன்டலக் கரையிலிருந்த தமிழர் வடநாடு போந்த கடற்பாணரை ஒத்த நாகரிகத்தினர் அச்சோழர்கள் பாணருடன் சென்று ஒரு நாட்டிற் குடியேறினார். அக்குடியேற்ற நாட்டிற்கு சோழநாடு அல்லது சாவிதியா (Chaldia) என்று பெயர் * அங்காட்டையே வைஞார் நாடென்றும் (Shinar Land) பாட-

* As the Cholas had been Aryanised they probably went there with their gods and Aryan priests and called, their colony. ‘Chola-deca, which word through corrupted pronunciation came to be known as Chaldea ie the land of Cholas. This land was the Shinar land of Semites and the Babylonia of the Greeks. (Rig Vedic India P. 20.)

லோனியா என்றுங் கூறுப. அங்குக் குடியேறியவருக்குச் சீமேரியா (Sumerians) என்று வேறு பெயருமுண்டு. பாபிலோனியாவிலேயே சீமேரியர் பிறந்தவர் என்று கூறுவதற்கு அங்காட்டு மண்ணும் நிலமும் இடந்தரா. சாவிதியாவிலுள்ள டெல்லா (Telloh) என்ற விடத்திலிருந்து அகப்பட்டுள்ள சில உருவங்களின் தலைகள் தமிழரின் தலைகளை ஒத்திருக்கின்றன. தமிழரது மொழியைப் போன்ற சீமேரியரது மொழி யும் ஒட்டுச் சொற்களையுடையது. அச்சீமேரியர்தான் பாபிலோனியாவிலும் அசீரியாவிலும் நாகரிகத்தை வளர்த்தவராவர். இருக்கு வேதத்தில் சந்தன மரத்தைக் குறித்து யாதொரு குறிப்புக் காணப்படாததாலும், சந்தனமரம் மலையாளக்கரையின் தனிப்பொருளாகையாலும் பாபிலோனியா இலக்கியங்களிற் காணப்படும் சந்தனம் தமிழராகிய சாவிதியராலேதான் கொண்டுபோகப்பட்டதென்று நினைக்க இடமுண்டு. மொழிபற்றிய இலக்கணமும் மண்ணடையோடு பற்றிய செய்திகளும் தமிழர்களுக்குஞ் சீமேரியர்க்குமூல் தொடர்ச்சியை வலியுறுத்துகின்றன. பாபிலோனியாவிலும் யாம்பைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுவதினின்று அத்தொடர் ச்சி பசுமரத்தாணி யாகின்றது. சோழர்கள் சாவிதியர்க்குச் சிற்ப வேலைகளைக் கற்பித்தனர். தென்னிந்தியாவினின்று சென்ற சேத்துக்கள் அல்லது சிரேஷ்டிகள் (Seths or Shrestis) என்போரே சாவிதியாவில் சேட்டுகள். (Saits).

* என்றழைக்கப் பட்டனர். அச்சேட்டுகள் இன்மேல் சேட்டுகள் எனத் திரிந்திருத்தல் கூடும்.

சாலித்யாவின் கலைப்பெருக் கவ்வளவு மிகுந்திராதென்பது திண்ணம். மெசப்பட்டேமியாவி லெமூந்த இந்தச் சாதியாரின் நாகரிகம் பதினேராயிரமாண்டுகளுக்கு மூற்பட்ட தென்ப. “பாண்டியர்கள் பெர்ஸியா அரேபியா வழியாகச் சென்று எகிப்தில் (Egypt) குடியேறினர். அவர்கள் பண்டு நாட்டிலிருந்து (Land of Punt) வந்தவராக அந்நாட்டு வரலாற்றிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. பண்டு நாடென்பது பாண்டிகாடாகிய தமிழ் நாடே எகிப்தியருடையவும் தமிழருடைய வும் மண்டையோடுகள் ஒத்திருப்பதே போதியசான்று. தமிழரைப்போலவே எகிப்தியரும் ஒவ்வொரு திங்களிலும் மலக்கழிவு மருந்தருந்தினர் பெரியோரை வணங்குதல் இருபாலாரிடத்து முன்டு. உயிரினமிலிலாத் தன்மையில் இருபாலார்க்கும் நன்னம் கிக்கையுண்டு. துன்பகாலத்திலும் பிரிவாற்றுமை நிகழ்ந்துமியும் தலைமயிரைக் களையாது வளரவிடும் வழக்க மிவரிடமுமுண்டு. அம்மை அப்பன் என்ற பகுப்பு எகிப்தியரிடமுமுண்டு. புறவழக்கு மிகுந்த உயிரென்று பன்றி தமிழராலுமெகிப்தியராலும் பண்ணளாக இகழப்பட்டு வருகிறது. இவையெல்லாம் எகிப்தியருக்கும் தமிழருக்குமுள்ள புனர்ச்சி யுண்மையைக் காட்டுகின்றன.

“இவ்வாறு தமிழராகிய பாண்டியரின் தொடர்பால் வந்த எகிப்தியருடைய நாகரிகமே உலகிற் பெரும்பாலும் பரவிற்று. எகிப்தியர் நாகரிகமே முதலிலெழுந்ததென்று சிலரும் பாபிலோனியரின் நாகரிகமே முற்பட்டதென்று சிலரும் கூறி வாதிப்பார். அவ்விருவர் நாகரிகமும் தமிழரான் வந்ததேயன்றி வேறால்வென்பது பாண்டியர் குடியேறிய நாடே எகிப்தென்றும் சோழர் குடியேறிய நாடே சாலித்யாவென்றும்

சாலித்யியர் குடியேறிய மெஸ்பொட்டேமியாவாகிய நாடே பாபிலோனியாவென்றும் வழங்கப்பட்டன என்று முற்றிலிப் போந்தவற்றில் விளங்கானிற்கும். பாண்ருடைய நாடே பொனீஷியாவென்றும் மேலே கூறப்பட்டது. இவ்வெகுப்தி கரும் பாபிலோனியரும் பொனீஷியருமே கிரேக்கருக்கு நாகரிகங் கற்பித்தவர். கிரேக்கருக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதைக் கிரேக்க சிடமிருந்து உரோமர் அறிந்தனர். பின்னர் உரோமர் தாங்கற்றுக்கொண்டவற்றை ஐப்ரீயர், கெல்த்கள், தியூத்கள், இலேசர்கள் (Iberans) Celts, Teutons and the Slavs) முதலானாலேருக்குத் தெரிவித்தனர். இவ்வாழே உலகங்கும் தமிழரிடமிருந்து நாகரிகம் பரவிற்று. (செந்தமிழ்ச் செல்வி கிலம்பு—7—பரல் 1.)

இதுகாறும் கூறியவற்றில் தமிழகத்தினின்றும் சென்ற மக்கள் இப்பூவுருண்டையின் பல பாகங்களிற் சென்று தங்கி பற்பல சாதியினர் என்னும் பெயரினைப் பெற்றார்களென்பது தெளிவாற விளங்கும்.

5. முதற்கட்டோன்றிய மோழி

தமிழ் நாட்டிலேயே மக்கட் படைப்பு முதற்கணுற்ற தன தக்க பிரமாணங்களால் மேலே நிறுவப்பட்டது. ஆகவே மக்கள் முதற் பேசிய மொழி தமிழ் என்பது தானே பெறப்படும். ஒரு மொழியின் அடியாகவே உலகில் உள்ள பல மொழிகள் தோன்றியிருக்கின்றனவென்று மொழி ஆராய்ச்சி அல்ல பண்டிதர்கள் துணிகின்றனர். மொழி ஆராய்ச்சி வல்ல கல்லூர் Rev ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்ச் சொற்கள் இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளில் திரிந்து வழங்கியிருக்கும் வகையிலை யாவரும் எளிதிற்கண்டு மகிழுமாறு பத்திரிகைகள் வாயிலிலை வருமாறு விடும்.

லாகவும் புத்தக வாயிலாகவும் விளக்கியிருக்கின்றனர். சமீமியிட மொழிக்கும் தமிழுக்கும் உற்பத்தித்தானம் ஒன்று என்பது அவர்களுக்கு * ஆரியமும் அம் மொழியிலுள்ள நான்

“That the roots of a large majority of Indo-European words are to be found in ancient Tamil is not a mere theory but a fact ascertained by extensive induction. It is not from the similarity of sounds and meanings alone that the radical identity of words in the so-called Dravidian and Aryan languages was deduced.” (Pedigree of words.) Rev S. G.

“These first words of Tamil are also the long forgotten roots of most words in all the Indo-European languages Tamil first words or roots take us back, thus to the remotest period of human history when only a few scores, or perhaps a few hundreds, of monosyllabic words without inflection, formed the sole language of what are known as the Aryan and Dravidian races (Tamil roots in other languages. Rev. S. G.)

“The primary monosyllabic words of Tamil carry us back to the very roots of language. The Sumerian speech old as it is, appears comparatively young when viewed in the light of the earliest word forms which

மறைக்கும் தோன்றுவதன்முன் உலக முழுமையும் தமிழ் மொழி வழங்கிப்பதென்பது Prof கந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் கருத்து.

“சதுமறை ஆரியம் வருமுன் சகமுழுது நினதாயின் முதமொழி கீ யனதிபென மொழிவதும் வியப்பாமோ எனத் தமது கருத்தை பிள்ளை அவர்கள் மனோன்மணிபத்தில் விளங்கக் கூறியிருக்கின்றனர்.

* “சாவகம் முதலீய ஓவகைத் தீவிதுள்ள மொழிகளும் இமயமலைச் சார்பில் ஒருவகைச் சாதியார் பேசுகின்ற மொழியும், வித்திய மலையின் கிழக்கு முனையிலுள்ள சூடிய நாகபுரி

Tamil displays and of which Sumerian forms are a later development”. “An unbiased study however, will bear out the contention that both (Tamil and Sumerian) streams are from the same fountain head (Sumerian and Tamil. Rev. S. G.)

* Java is rightly famous for its Hindu temple. Great care is bestowed on the decoration on the walls and again sculptures of heroes and half Gods mentioned in the ancient Hindu poems the Ramayana and Mahabharata are to be found. Most of them (People of Bali) are worshippers of Shiva (Slayters monthly Aug 1921.)

The language spoken now at Kamschatka, the north eastern corner of Asia, is considered

இல் ஒருவகைச் சாதியார் பேசுகின்ற மொழியும் அம்மலையில் அம்பரமென்னுஞ் கிரத்தில் (Mt. Abu) வசிப்பவர்தம் மொழியும் திபெத் நாட்டு மொழியும், பெலுஜீஸ்டான் தேசத் தில் தவுத்புத்திர என்னுஞ் சாதியார் பேசுகின்ற மொழியும், ஜோரோப்பாகண்டத்துள் ஆண்டிரியா நாட்டு மொழியும் பிறவும் தமிழின் சிதைவெனச் சரித வாராய்ச்சியில் வல்ல பெரி யோர் கூறுவர். தவுத்புத்திர என்பது திராவிட புத்திர என்பதன் சிதைவு " "ஆப்கானஸ்தான் என்னும் மகம்மதிய நாட்டில் ஓர் நகருக்கு தமிழக் என்னும் பெயர் வழங்குவதோடு அங்கரில் குடியேறிய மகம்மதியரும் தமது பாழை யோடு தமிழையும் கலந்து பேசுகிறார்கள்."

"ஆசிவாவில் சையீரியா நாட்டில் அக்கின் சாதியார் மொழியும், வட ஜோரோப்பாகில் பின்சாதியார் மொழியும், to be a dialect of Tamil (Sir T.W. Hunter) 'The language spoken by the maories in far off New Zealand which denotes the utmost southern limits of the 700 kathams of the Tamil land from Cape Comorin, and the language spoken in the numerous groups of islands between these two boundaries are allied to Tamil' (Indian Antiquary Vol x) 'The language spoken in Tascany in Italy is a dialect of Tamil (J.R.A.S) 'It is said that the Chinese has some affinity to it, T. P. P. 1913). 'The three classic languages of the world viz, Sanskrit, Hebrew and Greek contain Tamil words in the Vocabulary' (Rhys. Davids: Tamil India P. 38.)

இட்டியா நாட்டிலுள்ள பிறவிஸ்டன் சாசனங்களில் எழுதியுள்ள மொழியும், திராவிட சம்பந்தம் பெற்றுள்ளன; பால்டிக் கடல் முதல் மலையாளம் வரையில் திராவிட சம்பந்தமாம். திராவிடம் தொன்றுதொட்டுள்ளதொன்று; ஆரியகுக்கு முன் காகிகமடைந்தவர் திராவிடர்; வடபால் மேல்பாலுள்ள நூஸ்டிராலியா தேசத்தாரது, மொழியள் கான், நாம், நீ, நீங்கள் அவனென்னுஞ் சொற்களொத்துள்ளன; மலையாளம் தெனுங்கு, கண்ணடம் துனுவும், குடகுதோடம், கோட்டம், கண்டி, ஊரான் முதலிய பாலைகள் தமிழ்ச்சிதைவு என்று அரித்திரிப் புலவர் ஹண்டர் என்பவர் கூறுவர்.

"இன்னும் வடமொழிக்குத் தமிழ் முற்பட்டது எனவும் இத்தாலியா தேசத்திற் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழர்களுக்குச் சம்பந்தமான சாதியார்கள் இருந்தார்களென அம், அறிஞர் கால்டிவெல் கூறுவர். எட்வார்ட்களார்டு (Edward Claurd) என்பவர் தாம் எழுதிய ஐகருடைய அரித்திரத்தில் மக்கோலியர், பேனிஸ் இச்சாதியார்களுக்குமூல புருட்களாக இருந்தவர்கள். சம நாட்டிலிருந்து பரசீக வளை குடாவைச் சூழ்ந்து குடியேறி யிருந்தார்கள் எனவும், சமேரிய ரெண்ணும் சாதியாருக்கு முன்னும், எகிப்து தேசத்தார் தலை பெடுப்பதற்கு முன்னும் அவர்கள் நகரங்களையும் இராசதானிகளையும் உண்டாக்கினார்களெனவும்; அவ்விராசதானிக்கு வரெனவும், அவ்வூர் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு உறையுள்ளனவும் வெற்றிவேற் குமரன் அவர்தங் கடவுளளவுக்கூறுவர். (மொழிநூல்)

"தென்னூட்டுத் திராவிட மொழியிலிருந்து ஜப்பான் மொழி தோன்றியதென்று புக்கி உத்தமர் கூறுகின்றார் - (லோகோபாகரி Oct. 9, 1930.)

புத்த இந்தியாவின் ஆசிரியராகிய Prof. Rhys. Davis என்பவர் வேத பாடல்களில் தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்திருக்கின்றன' எனக் கூறுவர்.

வேதபாடல்கள் செய்யப்படுகின்ற காலத்தில் ஒவி வேறு பாடுடைய வேறு மொழி ஒன்று இருக்கிறுக்க வேண்டுமென்றும் அம்மொழியிலுள்ள பல சொற்கள் வேதபாடல்களிற் கலந்திருக்கின்றனவென்றும் (A. A. Macdonell) மாக் டெனெல் என்னும் பண்டிதர் கூறுவர்.

Dr. கட்வென் என்பவர், அக்கா, அத்தை, அடவி, அம்மா, ஆணி, கடுகு, கலா, குடி, கோட்டை, நீர் பட்டணம், பாகம், பலம், மீன், வள்ளி முதலிய சொற்கள் சமஸ்கிருதத்திற் கலந்திருக்கின்றன எனக் கூறுவர்.

"பஞ்சாப் சிந்து பழுமையை நோக்கியியின் P. T. ஸ்ரீனி வாச ஐயங்கார் கொண்டுள்ள அனுமானம் உருசிகரமானது. தனித் தமிழ்ச் சொற்களின் ஆராய்ச்சியால் இந்தியாவின் புதிய தற்கால நாகரிகத்தை நன்கு அறிந்துகொள்ளலாமென்றும், முதற்பருவத்துள்ள தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரசையினவாயிருத்தவின் ஜோபோன் மாசல் குறிப்பிட்ட ஒவிய எழுத்துக்களை இப் பழந்தமிழ்ச்சொற்களால் எழுதிக் காட்டலாமென்றும், 20,000 வருடங்களுக்குமுன் இந்தியாவில் வழங்கிய மொழிகள், தமிழ்ச் சம்பந்தமானவை யென்றும், கோதாவரிக்குக் கீழ்ப்புறத்து வழங்கும் மொழி பழந்தமிழ்ச் சம்பந்தமான தென்றும் அவர் கருதுகின்றனர். தற்காலம் வட்டிந்தியாவில் வழங்கும் வடமொழி சம்பந்தமாகிய மொழிகள் பழந்தமிழ் வழிவந்தனவும் மிகுந்தியும் சமஸ்கிருதப் போக்கைத் தழுவியனவுமாகிய மொழிகளே யென்பது ஐயங்காரவர்கள் கருத்து. (திராவிட இந்தியா P. 78, 79.)

இயல்—2

மொழி

1. தமிழ்

தமிழ் என்னுஞ் சொல் இனிமை என்னும் பண்புணர்தாம் "தேனுறை தமிழ்" "தமிழ் தழீ இயசாயல்" "தமிழெனு மினிய தீஞ் சொற்றையல்" எனப் புலவர்கள் தமிழ் என்னுஞ் சொல்லை * இனிமை என்னும் பொருளில் ஆண்டிருக்கின்றனர்.

"இனிமையு ஸ்ரீமையுந் தமிழெனலாகும்"

என்னும் பிங்கலச் சூத்திரமும் தமிழுக்கு இனிமை யென்பது பொருளெனக் கூறுகின்றது. தமிழ் என்னும் சொல் பிறமொழி வழியாக வந்ததென சில சரித்திராசிரியர்கள் கூறி பிருக்கின்றனர். தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய செந்தமிழ் நூல்களில் தமிழ் என்னுஞ் சொல் காணப்படுகின்றமையின் அன்னோர் உரைகள் ஏற்றுக்கொள்ளற்பாலனவல்ல. தமிழர் தமது மொழிக் குரிய பெயரைத் தம் மொழியால் வழங்காது பிற மொழிச் சொல்லால் வழங்கினார்கள் என்பது பொதறிவக்குற்றதன்று.

தமிழும் சமஸ்கிருதமும் சகோதர மொழிகளைன்றும் அவற்றைச் சிவபெருமான் முறையே அகத்தியருக்கும் பாணி னிக்கும் அருளிச் செய்தனர் என்றும் காஞ்சிபுராணம் திருவீனாயாடற் புராணம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன.

* தமிழினைழுகு நறஞ்சவையே (மீ. பி. தமிழ்)

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற் கிணையாத் தொடர்புடைய தென்மெலாழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத் தூமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற்கும் கடல்வரைப் பினிதன் பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்”

என்பது காஞ்சிபுராணச் செய்யுள். முற்காலத்தில் வடமொழி யைப் பாணினிக்கு அருளிச் செப்ததுபோல (பிற்காலத்தில்) சிவபெருமான் தமிழ் மொழியை அகத்தியமுனிவருக்கு அருளிச் செய்தாரென இச்செய்யுள் கூறுகின்றது. பாணினி முனிவர் கி. மு. 4-ம் நூற்றுண்டில் விளங்கியவர். அகத்தியர் இராமாயண காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் இருந்தவர். ஆகவே சிவபெருமான் பாணினிக்கு முன் வடமொழியை அருளிப் பின் அகத்தியருக்குத் தமிழை அறிவுறுத்தாரென்பது அசம் பாவிதமாம்.

“விடையுகைத்தவன் பாணினிக் கிளக்கண மேனுள் வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலையா முனிக்குத் திடமுறுத்திய மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சௌல் மடம்கட்கரங் கென்பது வழுதிநாடன்றே”

என்பது திருவிளையாடற் புராணம்.

காஞ்சிபுராணம் திருவிளையாடற்புராணம் என்னும் இருநூல்கள் செய்த ஆசிரியருள் திருவிளையாடற்புராணம் இயற்றியவரே முன் விளங்கியவர். ஆகவே காஞ்சிபுராணப் பாட்டு திருவிளையாடற் புராணத்தின் எதிரொலியாகவே காணப்படுகின்றது.

“ஆதியிற் ரமிழ்நூலகத்தியற் குணர்த்திய மாதொரு பாகன்” எனச் சேனுவரையர் கூறியிருக்கின்றனர். இவர் காலம் கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு வரையில் என்று கருதப்படு

கின்றது. சேனுவரையர் சிவபெருமான் பாணினிக்கு இலக்ன முபதேசித்ததைக் குறித்துக் கூறவில்லை.

பன்னிரு படலப் பாயிரமாக தொல்காப்பிய உரை மிற்காட்டப்பட்ட பாடலிலாவது புறப்பொருள் வென்பாப் பாயிரத்திலாவது சிவபெருமான் அகத்தியர்க்குத் தமிழ் டரைத்த வரலாறு சொல்லப்படவில்லை. கி. பி. ஏழு அல்லது எட்டாம் நூற்றாவிற்கும் இவ்வகையான கதைகள் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென M. சீனிவாச ஐயங்கார் M. A. அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

தமிழ்ப் பிரயோக விவேக நூலாசிரியர் ‘மயேச்சரன் பாணினிக்காசிரியன்’ என அந்தாவின் முதற் சூத்திர உரையில் எழுதியிருக்கின்றனர். மயேச்சரன் என்னும் ஆசிரியனிக் கடவுளாகக்கொண்டு பிற்காலத்தார் சிவபெருமான் வடமொழியைப் பாணினிக்கு அருளிச்செய்தார் எனக் கூறினர் போலும். தமிழிலே உள்ள இறையனாரகப்பொருள் கடவுளால் அருளப்பட்டதென வழங்குகின்றது. அறிஞர்கள் அந்தால் சங்க காலத்திருந்த இறையனார் என்னும் புலவரால் செய்யப்பட்டதெனக் கருதுகின்றனர். “இறையனார் அகப்பொருள் என்னும் நாலை இயற்றியவர் சிவபெருமான் கூருகிய இறையனார் என்னும் புலவர் பெருமான்” என மஹோமதீஹா உபாத்தியாய உ. வே. சவாமிநாதையரவர்கள் கூறுகின்றனர். முருகக் கடவுள் தமிழ் மொழியை அகத்தியமுனிவருக்கு அறிவுறுத்தியதாக அருணங்கி சிவாசாரியர் அருணகிரிநாதர் சிவஞான முனிவர் முதலியோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

‘பதினேராம் நூற்றுண்டு வரையில் இயற்றப்பட்ட வீரசோழியத்தின் பாயிரத்தில்,

ஆயுங்குணத் தவயோகி தன் பக்கல் அகத்தியன் கேட்டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமி மீங்குரைக்க
நீயுமூலோ வெனிற் கருடன் சொறை நீள் விசம்பி
லீயும் பறக்குமிதற் கென்கொலோ சொல்லு மேந்திழையே
எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

திராவிடம்

திராவிடமென்பது தமிழுக்குப் பிற்தொரு பெயராக வழங்குகின்றது. தமிழ் முகரத்தை உச்சரிக்க வறியாத ஆரியர் தமிழ் என்னுஞ் சொல்லை திராவிடம் என வழங்கினர். நகைச் சுவைக்குப் பொருளாவன ஆரியர் கூறந் தமிழுங் குருடருப் பூடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும்.....போல்வன என்னுப் பேராசிரியர் உரை ஆரியர் திருத்தமுறத் தமிழ் பேச அறியா எனப் புலப்படுத்துகின்றது.

“ Sanskrit Pandits however think Dravida as a corruption or sanscritised form of Tamil (Tamil studies P. 6) ”

“ திராவிடமென்பது தமிழ் என்பதின் திரிபு. அல்லது சமஸ்கிருத ரூபமாக்கப்பட்ட சொல் எனச் சமஸ்கிருத பண்டிதர்கள் கருதுகின்றனர். என ‘தமிழ்’ ஆராய்ச்சி என்னும் நூலார் கூறுவர். “ திசைச் சொல் பண்ணுரென்பது வேறு மொழியில் முகரம் இன்மையின் தமிழென்னும் பெயரைச் சொல்ல இயலாமைபற்றி திராவிடம் முதலிய பெயர்களால் தமிழைக் குறிப்பது இதுபற்றிப் போலும் ” (தமிழ் விடு தூது மஹோ மஹோ உபாத்தியாய உ.வே. சாமிநாதையர் குறிப்பு.)

தென்னுடு திருக்கோயில்களும் செல்வமும் மலிந்தவிட மாதனின் அது திருவிடமென்னும் பெயரைப் பெற்றதென்

ம் பின் திருவிடம் திராவிடமாயிற்றென்றும் கூறுவர். தமிழ் இந்தியா’ என்னும் நூலாசிரியர் திருவாளர் பூர்ணவின் ம் பிள்ளை அவர்கள்.

தென்மோழி.

இந்தியாவின் வடபாகத்தில் சமஸ்கிருதமும் தென்பாகத் தில் தமிழும் வழங்கின. வடக்கே வழங்கிய மொழி வட மொழி எனப்படவே தெற்கே வழங்கிய மொழிக்குத் தென் மொழி என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

அழகும் இனிமையும் உடைய மொழியாதனின் தமிழ் தென்மொழி என்னும் பெயர் பெற்றது என்பர் திராவிடப் பிரகாசிகைகாரர்.

2. தமிழின் வழிமோழிகள்.

தேவங்கு.

கண்ணுவர் என்ற முனிவர் இம்மொழிக்கு முதல் இலக்கண நூலாசிரியரென்று சொல்லப்படுவதுண்டு. இவரைப் பற்றி ஒன்றும் தெளிவாய் அறியக்கூடவில்லை. அவர் இலக்கணமும் மறைந்துபோயிற்று. இக்காலங்களில் வழங்கிவரும் தெலுங்கு இலக்கணங்களில் முந்தியது நன்னயப்பட்டாது. அவர் காலம் கி. பி. 12-வது நூற்றுண்டு. தெலுங்குப் பாரத மூம் இவரையே நூலாசிரியராகக் கொண்டிருக்கின்றது. பதினாண்காவது நூற்றுண்டிக்குப் பிற்பட்டுத்தான் இம் மொழியில் நால்கள் பல்கின. ஏறக்குறைய இரு நூற்றுண்டுக்கு முன்னிருந்த வேமன்ன என்ற கவி அநேக நீதி நூல்கள் செய்திருக்கின்றன. தென்னுவிராமன் கதையும் இம்மொழியினின்றே மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

“ஆங்கிருடைய சந்ததிகள் வட நாடுகளை விட்டுத் தக்கண தேசத்தில் முதல் முதல் குடியேறிய இடத்திற்குக் திரிவிங்கமென்று பெயர். திரிவிங்கமென்றால் பூரி சைல பருவதம் (2) கானோசவரம் (3) பிமேசவரம் என்றும் மூன்றிடங்களில் சிவபெருமான் மல்லிகார்ச்சனன், காலாதன், பிமேசவரன் என்ற முப்பெயர்களால் மூன்று விக்கங்களாக வரையாக்கப்பட்டு, அம்முகிடங்களுக்கும் ‘திரிவிங்கானம்’ என்று பிரபலமான பெயர் பெற்றுப் பிரகாசிக்கிறபடியால், அப்படிப் பிரகாசிக்கும் மூன்று நாட்டெல்லைகளுக்குள் வந்து குடியேறிய ஆங்கிரர்களுக்கு திரிவிங்கர் என்ற பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டு வர, அந்தக் திரிவிங்கர் என்றும் வர்த்தையானது, நாளாவட்டத்தில் தெலுங்கரென்று மருவியதனால் அந்தத் தெலுங்கர் வழங்கிவந்த பாவைக்கும் தெலுகு அல்லது தெலுகு அல்லது தெலுங்கு என்று பிரசித்தியாகிவிட்டது” (தக்கண இந்தியா சரித்திரம் பக். 96)

தெலுங்கு என்பது தெற்கு என்றும் சொல்லிசிருந்து தென்கு என்று வந்து பின் தெலுகு தெலுங்கு எனத் திரிந்த தெனவும் திரிவிங்கமென்பது தெலுங்கு என்பதன் திரிபு என்றும் திரிவிங்க மென்பதிலிருந்து தெலுங்கு என்றுள்ள சொல் வந்த தெனக் கூறுதல் பிழையெனவும் ‘இந்து’ப் பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதியுள்ளார்.

“Telugu is one of the great Dravidian languages. The word is probably derived from Trilinga (the three lingas of siva) a name for the old kingdom of Andhra. It was at one time called by Europeans ‘Gentoo’ from a portuguese word meaning gentle. The Telugu speaking

people are partly subjects of Nizam of Hyderabad and partly under British rule beginning North of Madras city, extending N. W to Bellary where Telugu meets Kanarese and N. E to near Orissa. They are taller and fairer than Tamils, otherwise they are of typical Dravidian features. They are of an enterprising people good farmers and skilful seamen. In 1901 the number of speakers in Telugu in India was nearly 21 millions.”

(Encyclopaedia Britannica)

மலையாளம்.

மலையாளம் சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய ஒரு மொழி. அம்மொழிக்கு எழுத்துக் கற்பித்தவர் ஏறங்குறைய முன் நூற்று மாண்ணாக்கு முன்னிருந்த எழுத்தச்சனென்பார். அவர் வமிசத்தினர் இன்னும் அப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். இம்மொழியிலுள்ள விசேட காவியங்களும் பாடல்களும் இராமாயண பாரத பாகவத கதைகளைப் பற்றி யனவ. புராண காவியங்களை மிகுதியாகச் செய்தவர் துஞ்சத்த எழுத்தச்சன். கிளிப்பாட்டென்றும் துள்ளல் என்றும் ஒரு வகைப் பாட்டுகள் இம்மொழியில் வழங்குகின்றன.

இவைகளைல்லாம் புராணக் கதைகள் சம்பந்தமானவை. கிளிப் பாட்டென்பது சாதாரணமாய் யாவரும் பாடவும், துள்ளல் என்பது சில சமயங்களில் குதித்துப் பாடவும் ஏற்பட்டலை. இப் பாட்டுகளை விசேடமாகச் செய்தவர் குஞ்சம்பி யார். சென்ற நூற்றுண்டின் கடைசியில் வாழ்த்த அநந்த

சப்ளம் ராமவர்மா மகாராசாவினால் சில நாட்கங்கள் இயற்றப் பட்டிருக்கின்றன. இம்மொழியில் மணிப்பிரவாள கலேகம் அதிகம்.

Malayalam, a language of Dravidian family spoken on the west coast of southern India. It is believed to have developed out of Tamil as recently as the 9th century. It possesses a large literature in which words borrowed from Sanskrit are conspicuous. In 1901 the total number of speakers of Malayalam in all India was just-about six millions. (Encyclopaedia Britannica)

கொடுங் தமிழும் பிராகிருத சமஸ்கிருதமும் கல்கு கி. பி. 13-ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் மலையாளம் என்னும் பெயர் பெற்றது என்பர். 'தமிழ் ஆராய்ச்சி' (Tamil studies) என்னும் நூலாசிரியர் M. சீவிவாச ஜூபங்கார் அவர்கள்.

கண்ணடம்.

முதன் முதல் இம்மொழியில் நூல்கள் எழுதத் தொடக்கியவர்கள் சமணர்கள் (Jains) இவர்கள் சோழபால சரித்திரம் முதலிய சரித்திரங்களையும், பிரபோத சந்திரோதயம் முதலிய தத்தவ நூல்களையும், ஜினமுனி தனை முதலிய சமணக் கொள்கைகளை விளக்கும் சில நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார்கள். சப்தமணிதர்ப்பணம் என்ற இம்மொழியின் பிரதான இலக்கண நூல் இவர்களில் ஒருவரான கேசிராசாவாலியற்றப் பட்டது. பிறகு வீர சைவமதத்தோரால் வசவ புராணம் பிரபுவிங்கலீலை இராசசேகர விலாசம் முதலிய பல காவியங்களும் சரித்திரங்களும் இம்மொழியில் எழுதப்பட்டன.

இவற்றான் இராசசேகர விலாசம் என்பது இராசசேகரன் என்ற சோழன் சரித்திரம். இஃது இம்மொழியின் கலீப்பேட்டரான ஏடாக்காரி தேவராலியற்றப்பட்ட பல சைவ வைனங்கள் கிரந்தங்களும் இம்மொழியில் உண்டு.

"கண்ணடமும் தெலுங்கை யொட்டிப் பெரிதும் இயக்கின்னமையான் அதுபோலவே பல்லாற்றாலும் தண்ணீசு சீர்ப் படுத்திக்கொண்டது. இதனால்ஸாரே 'பழக் கண்ணடம்' என்றும் 'புதக் கண்ணடம்' என்றும் அஃது இருக்கிற பிரிமினநாகி யிபக்குகின்றது. பழக் கண்ணடத்தைத் தமிழினின்றும் பிறந்ததெனக் கூறும் கண்ணடப் புலவர் இன்றமுளர்."

"Kanarese, a language of Dravidian family spoken by about ten millions of people, in South India chiefly in Mysore, Hyderabad and the adjoining districts of Madras and Bombay. It has an ancient literature written in an alphabet closely resembling that employed for Telugu. Since the 12th century the Kanarese speaking people have largely adopted the Lingayat form of faith which may be described as an anti Brahmanical sect of siva worshippers; most of them are agriculturists but they also engage actively in trade. (Encyclopaedia Britannica).

"Telugu does not take its available literature much anterior to the eleventh century A. D., and this literature seems to be modelled upon Sanskrit entirely. Kanarese has certainly a more ancient literature a work of the 9th cen-

tury undoubtedly is the Kaviraja marga of Nirpatungu...Malayalam seems to have grown out of Tamil in the early centuries of the Christian era".

(Prof. S. Krishnaswami Ayangar)

தனு.

இது தெற்குக் கண்ணடத்தில் வழங்கும் மொழி. இம் மொழியிற் பழை இலக்கியங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இம்மொழியை வழங்குவோர் ஐந்திலக்கம் மக்கள் வரையில்.

"Tulu or Tuluva, a language of the Dravidian family, found chiefly in the south Kanara District of Madras. It has no literature, nor it has been adopted for official use even where it is spoken by the majority of the population. In 1901 the total number of speakers of Tulu exceed half a million".

(Encyclopaedia Britannica)

பதினேராம் நாற்றுண்டுவரையில் இயற்றப்பட்ட திவா காரத்தில் துஞ்சுவம் பதினெண்பாடையின் ஒன்றுக்கக் கூறப்படுகின்றது. ஆகவே தஞ் பதினேராம் நாற்றுண்டுக்கு முற் பட்ட மொழியாதல் வேண்டும்.

மனிப்பிரவாளம்.

இது சமஸ்கிருதமும் நம்மும் சரிக்குச்சரி கலந்த நடை. உதாரணம்:—"பும்பர்சக்டிஸ ஸம்பாவனு கந்த விதா மாய் ப்ரத்யங்காதிப்ரமாண விலக்கானமா யிருந்துள்ள சிகில வேதஜாதத்துக்கும் வேதோப ப்ரம்மணங்களான ஸ்மருதீதி

ஹஸ புராணங்களுக்கும் க்ருதயம் ஸகல ஸம்சாரி சேதனர்க்கு நத்வநானத்தை ஜனிப்பிக்கை. (தந்துவசீகரம்.)

3. தமிழ் நாட்டின் எல்லை.

முற்காலத்துத் தமிழ் நாட்டின் வடக்குத் தெற்கு எல்லை கள் வேங்கடமலையும் குமரியாருகவும் கீழ்க்கும் மேற்கும் கடலாகவும் இருந்தன.

“வடவேங்கடங் தென்குமரியரயிடைத்
தமிழ்க்குற நஸ்துவகத்து” எனப் பனம்பாரனாரும்
“வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பொவமென்
றின்னுன் கெல்லை தமிழுது வழக்கே” எனக் கிகண்டியாரும்,

“குமரி வேங்கடங் குணாகுட கடலா
மன்ணானி மருக்கிற ரண்டமிழ் வரைப்பில்”
என இளங்கோவடிகளும் தமிழ்நாட்டின் பழைய வெல்லை யைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

“பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லை கிஷ்ணாதியென்று சிற்பசாஸ்திரம் கூறுகிறதென்று கேட்டிருக்கின்றேன்” என மஹா மதீஹா உபாத்தியாய். வெ. சாமிகாதையரவர்கள் சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும் என்னும் நாலிற் கூறி யிருக்கின்றனர். ஒருபோது விந்தியமலை தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாயிருந்ததெனத் தெரிகிறது.

“தொல்காப்பியஞ் செய்யப்படுகிறகாலத்தில் நெல்லூர் ஜில்லாவின் தென்கோடியும், சித்தூர், வடதுற்காடு, செங்கற் பட்டு, தென்ஜூற்காடு, தஞ்சாவூர், மதுரை, இராமநாதபுரம், திருக்கெல்வேலி, சேலம், கோயமுத்தூர், திரிசூரப்பள்ளி, மலை

யாளம், லீலகிரியென்றும் ஜில்லாக்களும், தென்கண்ணடம் ஜில்லாவின் முக்காற்பக்கும், மைசூர் இராச்சியத்தின் தென் பாதியும், திருவாங்கர், கொச்சி, புதுக்கோட்டை என்றும் இராச்சியங்களும், கடலின் வாய்ப்பட்ட குமரியாற்றேருடு கூடிய பளை நாடுகளும், தமிழ் வழங்கு நிலங்களாகவே இருந்தன என்பதும், அக்காலத்து இங்லியங்களில் வேறு மொழிகள் வழங்கியதில்லையென்பதும் நன்கு விளக்குகின்றன" (சங்கநூல் கா. ர. கோவிந்தராஜ முதலியார்)

"வட்டிசை மருக்கின் வட்டுரவர்ம் பாதத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரி"

எனச் சிறு காக்கை பாடினியார் தமிழ்நாட்டுக்கெல்லை கூறி யிருக்கின்றனர். இது, தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகிய காலத்துக், சொல்லப்பட்டதெனப் பேராசிரியர் கூறுகின்றனர். சிறு காக்கை பாடினியாரை ஒழிந்து பனம்பாரனுர் சிகண்டியார் இளங்கோவடிகள் நன்னாலார் முதலாயினேரவ்வாம் வேங்கடத்தையும் குமரியையுமே வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் எல்லையாகக் கூறியிருக்கின்றனர். நன்னாலார்காலத்தில் குமரியூறு இருக்கவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில், குமரியம் பெருந்துறை (15-15) என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லர் குமரி ஆறு எனப் பொருள் கூறுமாற்றாலும் மணிதேங்கலையில் "குமரியம் பெருந்துறை" (5-37) "தென்றிசைக் குமரி" (13-7) என வருவனவற்றிற்கு மறை மதை உபாத்தியாய உ. வே. சாமிகாதையரவர்கள் குமரியாறு எனக் கூறிய உரையாலும், அடியார்க்கு நல்லர் காலத்திற் குமரியாறு கடல் வாய்ப்படவில்லை எனக் கொள்ளவேண்டி யிருக்கின்றது. அக்காலத்துக் குமரியாற்றைக் கடல்கொள்ளவில்லையாயின்

"பல்றுவியாற்றுடன் பண்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுக்கடல் கொள்ள"

எனக் கூறப்பட்டதிலுள்ள குமரிக்கோடு என்பது மலையையிருத்தல் வேண்டும்.

"கெடியோன் குன்றமும் கொடியோள் பெளவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நாடு"

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் குமரியாறு கடல் கொள்ளப்பட்டதென விளக்குகிறது. ஆகவே குமரித் தீர்த்தமென்பது குமரி முனைக்கு அணித்திலுள்ள கடற்தீர்த்தமாயிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே பழை நால்களில் கூறப்படும் குமரி கடல் அல்லது முனை எனப் பகுத்துணரக் கூடாவகை யிருக்கின்றது.

செந்தமிழ் கோடுந்தமிழ்

"செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைக் கொற்கினாவி"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்கு உரை ஆசிரியர்கள் செந்தமிழ்னாடு ஒன்று அதனைச் சூழ்ந்த கொடுக் கூறு பன்னிரண்டென உரை கூறினர். அப்பன்னிரண்டு கொடுக் கூறு தமிழ் சிலங்களாவன.

"தென்பாண்டி குட்டங் குடங் கற்கா வெண்டும்
பன்றியருவா வதன் வடக்கு நன்றுய
சிதமலாடு புன்னாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிரு நாட்டென்"

(யாப்புருங்கலம் பழை உரைமேற் ; கன், மயிலை 275 மேற்) செசினூர்க்கிணியர் சேனைவரையர் இளம்பூரணவத்கள் முதலே யோர் இவ்வெண்பாவிலுள்ள புன்ளகாடு, வேஞ்செ, என்பவற்றுக்குப் பதில் பொதுங்கர் நாடு ஒளிநாடு என்பவற்றைக் கூறி யிருக்கின்றனர்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் யாப்பருங்கல் உரை மாசிரிபர் குணசாகரரும் செந்தமிழ் நாட்டின் எல்லையை “செந்தமிழ் நிலமாவது வையையாற்றின் வடக்கும் மருத யாற்றின் தெற்கும் சுருஞ்சின் கிழக்கும் மருஞ்சின் மேற்கு”* மாமெனக் கூறுவர்.

“முன்னுறுந்தென் பாண்டி முதற்புன்னமூரை பன்னிரண்டு நாடிமீப் பானுடோ—அங்காட்டுள் வையை கருவைமரு தாழுமரு ஓர்கடுவே ஜெயந்வாழு மரண்மீண்போ” (தமிழ் விட துது) செந்தமிழ் நாடு சோன்னுடென்பதற்கு,
+ “மன்றவாணன் மலர் திரு வருளாற் தென்றமிழ் மகிளம் சிவனிய செய்த

* “செந்தமிழ் நிலமாவது...மருஞ்சின் மேற்குமாகிய சோ ஸ்ரூடின்று காரிகை உரையில் மாத்திரம் காணப்படுகின்றது.

+ இப்பாடல் யாப்பருங்கலாகை பதிப்பித்தவரால் பாடு வித்துச் சேர்க்கப்பட்டதெனச் ‘சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமி ழும்’ என்னும் நாலிற் கூறப்படுகின்றது. காரிகை உரை முதற் பதிப்பில் “அமுதசாகரென்னும் ஆசிரியராற் செய்யப்பட்ட யாப்பருங் கலக்காரிகை மூலமும் அதற்கு குணசாகரராற் செய்யப்பட்ட உரையும் திருவாவடி துறையாதினை வித்வான் தாண்டவராய்ச்வாமிகள், இயற்றமிழாசிரியராகிய திருத்தணி கை விசாரக்கப்பெருமா ணோயரவர்கள், அஷ்டாவதார வீராசா மச் செட்டியாரவர்கள் இவர்கள் முன்னிலையில் தில்லையம் பூர்ச் சங்கிரசேகர கவிராஜ பண்டிதரால் பிழையறப் பரிசோதிக்கப் பட்டு முதற்மிழ் விளக்க அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன” என்று காணப்படுகின்றது. பின் 1908-ம் ஆண்டில் அம் மூலமும் உரையும் தமிழ்ப்பண்டிதர் கா. ர. கோவிஞ்ச ராஜ முதலியாரால் பரிசோதிக்கப்பெற்று வெளிவந்தது. இவ் சிரு பதிப்புகளிலும் ‘மன்றவாணன் மலர் திருவருளால்’ என்னும் பாட்டுக் காணப்படுகின்றது.

அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும் படியின்மாப் பெருமை பாவுறு சோழனுஞ் சௌ மாதவருஞ் தழைத்தினி திருச்சு மையறு சோழ வளாநாடென்ப

என்னும் சூத்திரம் மேற்கோளாகக் காரிகை உரையிற் காட்டப் படுகின்றது. என்னும் விருத்தி உரை காரர்.

“செந்தலைப் பொதிபச் செந்தமிழ் முனியுஞ்

சென்தர பாண்டிய னென்னுஞ் தமிழ்நாட்டுலுஞ்

சங்கப் புலவருஞ் தழைத்தினி தோங்கு

மங்கவப் : பாண்டி வளாநாடென்ப”

என்று பாண்டி நாட்டையே செந்தமிழ் நாடெனக் கூறுவர்.

பாண்டி நாடே சேர சோழ நாடுகளிலும் செந்தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குரிய தெனக் கூறுவர் திராவிடப் பிரகாசிகைகாரர். சமயாசாரியர்களும் தமிழ்ப் புலவர்களும் பாண்டி நாட்டையே செந்தமிழ் நாடெனக் கூறுவர்.

“சென்னிகாடு குட்டெகாங்காடு தினைகொண்டு தென்னிலை செந்தமிழ்க்—கண்ணிகாடு உறவுடன் புகுஞ்சு” எனக் கூறுவர் வில்லிபுத்தூரர்.

தொல்காப்பியர் காலத்து செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என் துமும் வழக்கு இருந்ததற்குப் பிரமாணமில்லை “செந்தமிழ் கொடுந் தமிழென்றிரு பகுதியில்” என்னும் சிலப்பதிகாரத் தால் அக்காலத்து “செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ்” என்னும் வழக்கு இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

“தாயைத் தன்னை என்ப குட்டகாட்டார் நையை ஞமலி யென்ப பூரிகாட்டார்” எனத் தொல்காப்பிய உரையிற் காட்டப்பட்ட உதாரணங்களால் தமிழகத்தின் பல பாகங்களில் அவ்வங்களுக்கில் மாத்திரம் வழக்கும் சில சொற்கள் தினைச்

சொற்கள் எனப்படும் எனத் தெரிகின்றது. குளிர், கரைதல், நுண், ஒள்ளியன், இதா, சிக்க, நீம் முதலிய சொற்களைத் திசைச் சொற்களெனக காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர். ஆங்கில மொழியில் (Provincialism) எனப்படுவதே இத்திசைச் சொல்லுக்கு உதாரணமாகும். “This does not mean that the dialect of the Pandya country is superior to the dialect of the other twelve districts as it is usually understood to mean, for one dialect is just as good or as bad as another, but that the literary dialect was first fashioned in the Pandya country and when this dialect was adopted for poetry in other tracts they allowed local words to find a place there in”

(History of the Tamils P. 151)

தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்து பதினேழு பிறநாடுகளும் உண்டு என முன்னேர் கூறியிருக்கின்றனர். இதை ;

* “சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனஞ் துஞக்குடகங் கொங்கணங் கண்ணடங் கொல்லங் தெலுங்கங்கவிங்கம் கங்கமகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலங் [வங்கம் தங்கும் புகழ்த்தமிழ்சூழ் பதினேழ் புவிதாமிவையே.”]

என்னும் செய்யுள் அறிவிக்கின்றது. அரேபியா வங்காளம் பர்மா சினூ யாவா லிசா முதலிய நாடுகளைத் தமிழ்நாட்டைச்

* “அங்கம் வங்கம் கவிங்கங் கொசிகம் சின்து சோனகம் திராவிடங் சிங்களம்—மகதங் கோசலம் மராடங் கொங்கணம் துஞவுங் சாவகம் சீனங்காம் போசஜம் பருணம்பப் பரமென பதினெண் பாடை” எனப் பதினெண் பாடைகளின் பெயர்கள் திவாகரத்திற் காணப்படுகின்றன. பிற நிகண்டுகள் வேறு படவும் கூறுகின்றன.

ஆழந்த நாடுகளாகக் கூறுவது பொருத்தமாகக் காணப்பட வில்லை.

சோழவந்தான் வித்துவான் அரசன் சண்முகனாவர்கள் கொடுந்தமிழ் என ஒன்று தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லையெனவும், ‘செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலம்’ என்றது செந்தமிழ் வழங்கிய பன்னிரண்டு நிலமெனவுங் கூறுவர். அது வருமாறு :—

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துங் தங்குறிப் பினவே திசைச் சொற்கிள்ளி.”

என்றால்கிற், கொடுந்தமிழ் நிலம் பன்னிரண்டுளவெனவு மந்தமிழே திசைச் சொல்லாமெனவும் பெறப்படலானே தமிழ்க்குவகையென்று, மஹை யிரண்டிற்கும் பொதுவெல்லை வேங்கடங் குமரியென்றான், செந்தமி மூல்லை வேறு கூறலுமையைமெனி, னுசிரியர் பன்னிரு நிலமென்றதன்றிப் பன்னிரு கொடுந்தமிழ் நிலமெனக் கூறுமையானும் பிரேக்டுக் கொடுந்தமிழ் எனல் காணப்படாமையானும், செந்தமிழ்சேர்ந்த பன்னிருநில ‘மென்றமையானது செந்தமிழ் வழங்கிய பன்னிருதமிழ் நாடெனப் பொருள்படுமன்றிச் செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நிலமெனப் பொருள் படாமையானுடஞ், செந்தமிழினின்றான் சிதைந்து வழங்கு மொழியே கொடுந்தமிழெனி, னஃதியிந்தோர் வழக்காகவிற் கொள்ளப்படாமையானு மத்தமிழினின்றும் பிறந்த பிறதொரு மொழியெனினது, துஞக்கண்ணடங் தெலுங்கு மலையாளம் என்றால்போல வேறு பெயர் பெறலன்றிக் கொடுந்தமிழேனல் கூடாமையானு, மாண்சீச் செந்தமிழ் நிலமென்றது செந்தமிழியற்கையுங் திரிபுஞ் சேர்ந்த பன்னிரு நாடாகலானு மல்வரை பொருந்தாதென்ப”

பண்டு இந்தியாடு முழுமையும் ஜம்பத்தாறு நாடுகளாகப் பசுக்கப்பட்டிருந்ததெனவும் அங்கு பதினெண் மொழி கள் வழங்கினவெனவும் முன்னோர் கூறியிருக்கின்றனர். தேவைம் பத்தாறிற் திசைச்சொற்பதினேனுமும் (தமிழ் விடுதாது). பாண்டினாடு.

இது காவிரிக்குத் தெற்கே மதுரை இராமநாதபுரம் திருநெல்வேலி இந்த மூன்று பற்றுகளும் (ஜில்லாக்கள்) அடங்கிய தேசம் இது வெள்ளாற்றுக்குத் தெற்குகள்னியா குமரிக்கு வடக்கு பெருவழிக்குக் கிழக்கு கடற்கரைக்கு மேற்கிலுள்ள நாடு என்று சொல்லப்படுகின்றது.

“வெள்ளாறது வடக்கா மேற்குப் பெருவழியாந்
தெள்ளாற் புனற்கண்ணி தெற்காகும் உள்ளார்
ஆண்டகடல் கிழக்காமைம் பத்தறு காதம்
பாண்டி நாட்டெல்லைப் பதி”

இதன் தலைநகரம் மதுரை. தாம்பிரபர்ணி (பொருளை) யின் முகத்துவாரத்தில் துறைமுகப் பட்டினமாகிய கொற்றகைநகரம் சில காலம் இதன் பிரதான பட்டினமாயிருந்தது.

சோழநாடு.

சோழநாடு காவிரிக்கரையிலுள்ளது. அதன் தலைநகரம் திருச்சிராப்பள்ளிச் சில்லாவிலுள்ள உறையூர். காவிரியாறு கடலோடு சந்திக்குமிடத்திலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினம் அதன் துறைமுகமாக விருந்தது. கடலிலிருந்து பல கப்பல் கள் காவிரியில் வந்து தங்கினதாகத் தெரிந்ததால் கடலோடு கலக்குமிடத்தில் அக்காலத்தில் அந்தி மிகவும் அகலமா பிருந்திருத்தல் வேண்டும். அதன் பழைய எல்லைகள் வடக்குத் திருப்பதி தெற்கு வெள்ளாறு கிழக்குக் கடல் மேற்கெல்லை காலத்துக் காலம் மாறியதுண்டு. பெரும்படியாக பழனிக்கும்

ரூரூக்கும் நேராகவும் மேல் வடக்கே மைசூர் மீட்டுமியின் மூக்குப் பாதியை வெட்டும்படியாகவும் ஒரு கோடு இமுத்தால் அதன் மேற்கெல்லையாகும்.

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக்கரை பொரு வெள்ளாறு குட்டிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடத்திசையில் ஏண்டுப் பண்ணை யிருப்பது நாற்காதன் சொன்னுடேக் கெல்லையெனச் சொல்”

கோட்டைக் கரைக்குக் கிழக்கு கடற்கரைக்கு மேற்கு வெள்ளாற்றிற்கு வடக்கு ஆகிய எல்லைக்குட்பட இருபத்து நான்கு ஓதம் நிலப்பரப்புள்ள நாடு சோன்னெடென இப்பாடலறிவிக் கிண்றது.

சேர நாடு.

தற்காலத்துத் திருவன்தபுரம் கொச்சி மலையாளம் கோயமுத்தூர் என்று வழங்கப்படும் ஊர்களும் சேலத்தினினரு பாகமுஞ் சேர்ந்து திரண்ட பகுதியே அக்காலத்துச் சேரநாடா கும். வடக்கிற் பழனி கிழக்கில் திருச்செங்கோடு, மேற்கில் கள்ளிக்கோட்டை, தெற்கிற் கடலாகிய எல்லைக்குட்பட்ட பூமியாகிய இந்நாட்டுக்கு இராசதானியாக விருந்தநகரம் வஞ்சியென்றும் திருவஞ்சைக்களமென்றும் கூறுவார்.

“வடக்குத்திசை பழனிவான்கீழ் தென்காசி குடக்குத்திசை கோழிக்கோடாம்—கடற்கரையின் ஓரைமே தெற்காகுமுள் ளண்பதின் காதம் சேரனுட் டெல்லையெனச் செப்பு”

பழனிக்குத் தெற்கு தென்காசிக்கு மேற்கு கோழிக் கோட்டிற்கு கிழக்கு கடற்கரைக்கு வடக்கு ஆகிய இந்த எல்லைகளுட்பட்ட எண்பது காதம் நிலப்பரப்பு சேரதேச மென்பது இப்பாட்டால் விளங்குகின்றது.

தொண்டைடை.

“ஆ தொண்டைச் சோழன். இவர் தந்தையாகிய மனி கண்ட சோழன் அல்லது குலோத்துங்க சோழன் ஒரு நாள் வேட்டைக்கேகிய வனத்தில், ஒரு ரிவி கண்ணிகையாகிய நாக கண்ணிகையை ஆ தொண்டைப் பூமாலை சாத்தி காந்தர்வ விவாகன் செய்து கொண்டதனால் பிறக்கவர். இவர் தந்தை தனது இராச்சியத்தின் தென்பாகத்தை மகரிவியான குமாரதுக்குக் கொடுத்தும் வடபாகத்தை ஆ தொண்டருக்குக் கொடுத்தும் ஆளச் செய்தாராம். இவர் ஆண்ட பாகத்திற்கு தொண்டை மண்டல மென்ற பெயராகியது. இவர் தமது நாட்டில் வேளா எரைக் குழியேற்றிச் சிறப்பிற்கு படியால் அவர்கள் தொண்டைமண்டல வேளாளர் என்றும் பெயர் பெற்றார்கள்” (தக்கண இந்தியா சரித்திரம்)

அத் தொண்டை மண்டலத்தின் எல்லையாவன.

“மேற்குப் பவளமலை வேங்கடநேர் வடக்கா
மார்க்கு முவரி யணிகிழுக்கு—பார்க்குஞ்சர்
தெற்குப் பினுகி திகழிருபதின் காத
நற்கிழுஞ்சை நாடெனவே நாட்டு.”

இத்தொண்டை மண்டலத்திற்கு காஞ்சிபுரம் தலைக்கரம். “நாகபட்டினத்துக் கோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாக லோகத்தே சென்று நாககண்ணிகையைப் புணர்ந்தகாலத்து அவன் யான் பெற்ற புதல்வனை என் செய்வே னென்ற பொழுது தொண்டையை (தொண்டை ஓர் கொடி) அடை. யாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்ப னென்று அவன் கூற அவனும் புதல்வனை வரவிடத் திரை தருதலின் திரைபணன்று பெயர்பெற்ற கநை கூறினார் (நச்சி ஞர்க்கினியருடைய பெரும்பானுற்றுப் படை.)

சிற்றரசர் நாடுகள்.

சேர்சோழ பாண்டியர்களை யன்றிக் குன்றுதொறுக் கோட்டைகளை வளைத்துக் கட்டி மூலைந்தருக்குக் கீழ்ப்பட்ட ம் படாதும் சிற்றரச புரிந்த பல அரசர்களைக் குறித்துச் செய்திகள் பல புறா ஊற்றிற் காணப்படுகின்றன. அவ்வாசர்க் குரிய நாடுகள் சிற்றரசர் நாடுகளாம்.

பல்லவர் காளுக்கியர்.

பல்லவர்கள் காஞ்சி நகரைத் தலைக்கரமாக்கிக்கொண்டு அறநூறு ஆண்டுவரையில் ஆண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் காலத்தில் அப்பர் சம்பந்தர் சிறுத்தொண்டர் முதலியை சைவ அடியார்கள் யினங்கினார்கள். தொண்டைமான் என்பதற்குக் கரியான சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பே பல்லவர் என சரித் திரகார் கூறுகின்றனர். பல்லவர்களை வென்று காஞ்சியைக் கைப்பற்றிச் சிலகாலம் சாளுக்கிபர் அரச செய்தார்கள்.

4. துமிழின் சிறப்பு.

“கண்ணுறுதற் பெருங்கடவுளுக் கழகமோடமர்க்கு
பண்ணுறுத் தெரிந்தாய்ந்த விப்பாங்கமிழ்வனை
மண்ணிடைச் சிலஇலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப் படக்கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ”

என்று ஆன்றேர் குறியபொருள் சிற்கில மொழிகளை ஒப் பிட்டு நோக்குவார்க்கும் இனிது யினங்கும். பண்ணைக்காலங் தொட்டு நூல் வழக்கினும் உலக வழக்கிலும் திருத்தமாடங்கு மக்களிலின் முதிர்க்கிக்குப் பெரிதம் உதவி செய்வனவாய்ப் போதரும் பழை மொழிகள் சிலவேயாம். இப்பழை மொழிகளுள்ளதமிழ் மொழியை ஒழித்து ஒழித்தவற்றிற் பெரும்பாலன

உலகவழக்கின்றி இறந்தொழிந்தன. தின்சுவைவிளைக்கும் முடிப்பழுத்தினும் மினிய மெல்லிய ஒசை இன்பம்வாய்ந்த செந்தமிழ் மொழியோ எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்து மதன்னி என்ன கொடாதாய்க் கழிபெரு மகிழ்ச்சியோடு உலவி வருதலை உற்று நோக்குங்கால் அதனை வழங்கிவந்த நன்மக்கள் எவ்வளவு நுண்ணறிவும் எவ்வளவு அமைதியான தன்மையும் எவ்வளவு நாகரிகமும் உடையவர்களாய் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை அறிகின்றோம். பழையநாட்களில் வேறு பல மொழிகளைப் பேசிவந்த மக்கள் நுண்ணறிவிலும் அமைந்த குணத்திலும் நாகரிகச் சிறப்புற்றவர்களா யில்லாமையினால் அவர்கள் வழங்கிய மொழிகள் எல்லாம் ஆண்டுக்கேடாறும் மாறுதல்கள் பல எய்தி இலக்கண வரம்பில் அகப்படாவாய்ப்பயனின்றிக் கழிந்தன. தமிழழக்குழி இஞ்சான்று நடைபெறும் பல மொழிகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கும் அம்மொழிகள் ஓர் இலக்கண வரம்பில்லாமல் பலபடச் சிதறி ஒழுங்கின்றிக் கிடத்தல் தெள்ளிதிற் புலன்கும் ”

“தமிழ் கிரேக்கமொழியிலும் நயமான செப்புள் நடையுடை லத்தீன் மொழியிலும் சூரணமானது” (வின்ஸ்லோ) [யது

“மனிதராற் பேசப்படுகின்ற மிகப் பொலிவும் திருத்தமும் சிருமடைய மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று” (டேய்லர்)

தமிழின் சிறப்பை உணர்த்தும் செய்யுட்கள்

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன்புகழிலே கிடந்துசங்கத் திருப்பிலே யிருந்து வைகையேட்டிலே தவழ்ந்தபோதை நெருப்பிலே நின்று கற்றோர்நினைவிலே நடந்தோரேன மருப்பிலே பயின்ற பாவைமருங்கிலே வளருகின்றன் ”

(வில்லிபாரதம்)

“கடுக்கவின் பெறு கண்டனுங்தென்றிசை நோக்கி அடுக்கவந்துவங் தாடுவா னுடலி னினைப்பு விடுக்கவாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி மடுக்கவந்தமிழ் திருச்செசுவி மாந்தவு மன்றே ”

“தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை உண்டபாலனை யழைத்தது மெலும்பு பெண்ணுறவாக் கண்டதும் மறைக்கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் தண்டமிழ்ச் சொல்லோ மறுபுலச்சொற்களோசாற்றீர் ”

(திருவிளையாடற் புராணம்)

“தமரீஸ்ப் புவன முழு தொருங்கீன்றூட்டாத காதேவி யென்றெருபேர் தரிக்கவந்ததுவங் தனிமுதலொருால் சவுந்தர மாறனுனதுவங்—குமரவேள் வழுதியுக் கிரனெனப் பேர் கொண்டதுங் தண்டமிழ் மதுரங்—கூட்டுண வெழுந்த வேட்கையா லெனிலிக் கொழிதமிழ்ப் பெருமை யாரறிவார்.

(மதுரைக் கலம்பகம்)

“ஓங்க விடைவங்துயர்ந்தோர் தொழு விளங்கி ஏங்கொலிநீர் ரூலத்திருள் கடியு—மாங்கவற்றுள் மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் ரேளையது தன்னே ரிலாத தமிழ்”

(தண்டி—உரை—மேற்கோள்)

“வேலையில் வீழ்த்தகல்லு மென்குடம் புகுத்தவென்புஞ் சாலையிற் கொஞ்சுவங் தீயுந்தரங்கீர் வைகையாறுஞ் சோலையாண் பணையும்வேதக் கதவழுஞ் தொழும்புகொண்ட வாலையாஞ் தமிழ்பூஞ் செல்வி.”.....

(திருக்குற்றலத் தலபுராணம்-திரிகூட ராசப்ப கவிராயர்)

5. எழுத்து

“எண்ணென்ப வேலை யெழுத்தென்ப வில்விரண்டுக் கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு (குறள்)

எழுத்து, சுவடி முதலிய பழங்கமிழ்ச் சொற்கள் தமிழ் மொழிக்கு வரிவடினில் எழுதப்படும் எழுத்துக்கள் தொன்றும் யே உண்டு என்பதை விளக்குகின்றன. இஞ்ஞான்று தமிழில் விளங்கும் நூல்களுள் தொல்காப்பியம் பழமையுடையது. இதன் காலம் கி. மு. 350-க்குப் பிறப்பட்டதல்ல வென்பது சரித்திராகியர்களது கருத்து; வேதங்கள் வியாசாரால் நான்கு கூறுகளாகச் செய்யப்படுவதன்மூன் இயற்றப்பட்ட தென்பார். நச்சினருக்கினியர் அப்படியாயின் தொல்காப்பியர் காலம் ஜோயாயரமாண்டுகளுக்கு முன்னாகும். தொல்காப்பியத்தில் எழுத்திகார மென ஒரு பகுதி உள்ளது. அதன்கண் எழுத்துகளின் பிறப்பு வடிவ முதலியன கூறப்படுகின்றன. ஆகவே தொல்காப்பியருக்குப் பண்ணெடுக் காலத்துக்குமுன் தமிழில் எழுத்துகள் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இற்றைக்கு ஆயிர வருடங்களுக்கு முன் வழங்கிய எழுத்துகள் இன்று வழங்கும் எழுத்துக்களைப் போன்றன வள்ள. கி. பி. பதினாலாம் நூற்றுண்டு வரையில் அவ்விவரமுத்துக்கள் திரிப்படைந்து வந்தனவாகத் தெரிகின்றன. இதனை “உருவ திரிந்து உயிர்த்தலாவது மேறுங் கீழும் விலங்கு பெற்றும் கோடு பெற்றும் புள்ளி பெற்றும் புள்ளியுங் கோடும் உடன் பெற்றும் உயிர்த்தலாம். கி-கி முதலியனமேல் விலங்கு பெற்றன. கு-கு முதலியன கீழ் விலங்கு பெற்றன. கெ, கே முதலியன கோடு பெற்றன. கா, கா முதலியன புள்ளி பெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதி

ஞர். மகரம் உட்பெறு புள்ளியை வளைத்து எழுதினார். கொ, கோ, கொ முதலியன புள்ளியுங் கோடும் உடன் பெற்றன” என்னும் நச்சினருக்கினியர் உரையால் அறியலாகும். முற்காலத்து தொல்காப்பியம் முதலிய நால்கள் எழுதப்பட்டது வட்டெழுத்திலேயாம். பழை வட்டெழுத்து கோலெழுத்து என்னும் பெயருடன் மலையாளத்தில் மிகச் சமீப காலத்தில் வழங்கியுள்ளது. அங்கு இது கி. பி. 17-ம் நூற்றுண்டு வரையிலும் உபயோகிக்கப்பெற்றது. மலையாளத்திலும்மாப்பிளோமார் கோலெழுத்தை இன்றைக்கும் வழங்குகின்றனர் என்ப *

திருவளங்து புரத்திலுள்ள நாதன சாலையில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கில் சாசனங்களால் தமிழ் வட்டெழுத்து கி. பி. 18-ம் நூற்றுண்டின் பிறப்ருதி வரையும் வழங்கிய தாகத் தெரிகிறது.

“அக்காலத்திலே வழங்கிய தமிழ் எழுத்துக்கள் இக்காலம் வழங்கும் எழுத்துக்களைப் போன்றனவல்ல. மதுரைக்கு வடகிழக்கே 9-மைலுக்கப்பால் இரண்டு மைல் தொடர்ச்சியுள்ள ஆணைமலையை வென்றும் ஒரு மலைத்தொடர்களுள்ளது. அம் மலையின் மேற்குப்பக்கத்தில் ஒரு குரை யிருக்கின்றது. அக்குரையின் சுவரில் பழைப் தமிழெழுத்து வெட்டப்பட்ட சாசனமொன்று காணப்படுகின்றது. இதுதான் வட்டெழுத்து அல்லது பழை தமிழெழுத்து. எழுத்துகள் எழுதப்பட்டதன் வடிவிலிருந்து அவற்றுக்கு வட்டெழுத்து என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது.

இச்சாசனத்தின் காலம் கி. பி. 770. கிறத்துவக்குச் சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் தென்னிட்தியாவில் வழங்கிய

எழுத்து இதுவேயாரும். கிறித்துவக்குப்பின் எட்டாம் நூற்றுண்டில் வட்டெழுத்துடன் வேறுவகையான எழுத்து களையுங் கல்து எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன. சில நூற்றுண்டுகளுள் வட்டெழுத்தின் இடத்தைப் புதிய எழுத்து எடுத்துக்கொண்டது. ஆரியருடைய சமயமும் சாஸ்திரங்களும் தென்னுட்டிற் பரம்பத் தொடக்கிய ஏதுவினால் சமங்கிருதச் சொற்கள் பலதமிழிற் கலக்க கேர்த்தே இதற்குக் காரணம். இப்போதைய வடிவத்தை தமிழ் எழுத்துக்கள் பதினாலாம் நூற்றுண்டில் அடைந்தன.”

(Dr. Chandler.)

இப்பொழுது வழக்குகளின் கிரந்த எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்தினின்றும் தோன்றினவேயாம்.

போர் முனையில் இறந்த வீரனுக்கு கல் நட்டு அதில் அவனுடைய பெயரும் பிடிம் எழுதுவது பழங்கமிழர் வழக்கு இதனை

“நல்லமர் கடந்த நாலுடை மறவர்
பெயரும் பிடிம் எழுதி அதற்கொதறும்
பிலிகுட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” (அகம்)

“பட்டோர் பெயரு மாற்றலு மெழுதி
நட்டகல்லு மூதூர் கந்தமும். (சேரமான் பெருமாள்)
என வருவனவற்றுலாறிக். இவ் வீரக்கல் விறுத்தும் வழக்கும்
பழங்கமிழர்கள் எழுத்தெழுதும் முறையினை அறிந்திருந்தார்கள் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

தமிழ்மொழியில் நெஞ்கணக்கு மிகவும் அழகுபெற அமைந்துள்ளது. ஒரே எழுத்துக்குப் பல ஒலியில்லை. ஒரொலிக்குப் பல எழுத்துக்கள் வேண்டா; கட்டெழுத்துக்கள்

கிடையா. “மயக்கா மரபின் எழுத்து முறைகாட்டி” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதனை வலியுறுத்தும். எல்லா எழுத்துகளும் மொழிக்கு முதலில் வாரா. எல்லா எழுத்துகளும் மொழிக்கிடையில் மயக்கா. முன் எத்தனை எழுத்துகளிருந்தனவோ அத்தனையே இன்று வரையு மூன்றான.

ஆரிய மொழிக்குரிய கெடுக்கணக்கு தமிழர் முறையைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதென்பது ஆராய்க்கியாளர் தனிப். “தாங்கள் செல்லு மிடங்களுக்குத் தக்கபடி புதியவிலிகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் இயல்புடைய ஆரியர் தமிழ்காட்டிற் கேற்றபடி தமிழிலியை ஒட்டிக் ‘கெந்தம்’ என்னும் பெயரிற் புதியதோர் விபி வகுந்தனர்.” (தமிழ் மொழியின் வரலாறு)

தமிழ்மொழியிலுள்ள முதலெழுத்துகள் முப்பதுமே குறைபாடில்லாத உறுப்புகள் அமைந்த மக்கள் குறைபாடில்லாத முயற்சியால் வாயாற் பிறப்பிக்கும் ஒன்றைகளாரும். சமக்கிருத மொழிக்கட் காணப்படும் தமிழில்லாத சில எழுத்துக்கள் குறைபாடுடைய முயற்சியாற் பிறப்பிக்கப்படும் எழுத்துக்களாம். தமிழுக்குரிய ஆய்த் எழுத்தின் உதவியைக் கொண்டு எம்மொழியிலுள்ள எவ்வனை எழுத்தோன்களையும் பிறப்பித் தல் எளிதில் அமையும்.

இம்முறையினை விளக்கிக் காட்டினேர் ஆசிரியர் மறை மலையதிகள் திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயகர் முதலியோ ராவர்.

“அகா முதல் ஒளகார இறுவரயாகக்கிடந்த பன்னீரெழுத் துக்கனுமே உயிரெழுத்துகள் எனப்படுவதற்கும் இவை தமிழ் மொழியின் ஒன்றுக் குறைபாடுத்து விறுத்தப்பட்ட முறையே முறையெனப் படுதற்கும் உரிமை யுடையனவாம். இஃது

இவ்வாரூபம் யடநாலார் தமிழின் கெடுக் கணக்கைப் பார்த்து உயிரெழுத்து மெப்பெழுத்துக்களை அடைவு படுத்திக் கொண்ட அளவில் அமையாது தமிழிலிலும் தமக்கு உயிரெழுத்துக்கள் மிகுதியாப் பூன்னட்டந்ற காட்டுவதற்குப் புகுங்க பொருந்தாப் பேரவாவால் உயிரெழுத்துக்கள்லாத கு சூதி, அம் அஃ என்னும் உயிரெழுத்துக்களையும் அவற்றிற்கு கலந்து இழுக்கினார். இவ்வாறு எழுத்துக்களிற் கலந்த குற்றியலுகர அகாரங்களையும் அகாரங்களையும் நீக்கினால் எஞ்சி சிற்பனால் ம் ஃ என்னும் மெப்பெழுத்துகளும் ஆய்தமுமேயாகவின் அவர் உயிரெழுத்துக்களைப் பன்னிரண்டின் மேலாகப்படைத் திட்டுக்கொண்டது வெறும் பேரவியா மென்க”.

“பதினெட்டு மெப்பெழுத்துகள் மட்டுமே செவ்வையாகப் பொருந்தப்பட்ட உறப்புகளுடைய மக்கள் குறைபாடில்லாத முயற்சியால் தம் வாயாற் பிறப்பிப்பனவாகும். விந்துவி னின்றும் மேலவழுத்தவிந்து காரண வொலியை தன்னிலையில் சேரே இபங்கவிடாது மக்கள் தமது விறைந்த முயற்சியால் தலை மிடறு கெஞ்சு என்னும் மூசிடங்களிலும் அதனை விறுத்திப், பல், ஏ, மூக்கு, அண்ணம் என்னும் ஜந்துறப்புகளோடு அதனைப் பலவேறுபடத் திரித்துப் பல ஒனிகளாக வெளியிடுகின்றனர். இவ்விந்து காரண வொலி குறைபாடில்லாத உறப்புகளாலும் குறைபாடில்லாத முயற்சிகளாலும் இயக்கக் கூடும் வரை இப்பதினெட்டெடுமுத்தின் மேற்பட்ட ஒனிகள் தோன்றதற்குச் சிற்று மிடமே யில்லை. மற்று இவ்வாறன்றிக் குறைபாடுடைய உறப்புகளும் குறைபாடுடைய முயற்சிகளுமிருந்தால் விந்து காரண வொலி செவ்வனை இயங்கப்படாமற் பலவாறுப் பியங்கி அளவுக் கடங்காப் பலதிற வொலிகளையெல்லாம் தோற்றுவிக்கும்.

“தமிழில் இல்லாமல் வடமொழி கெடுக்கணக்கில் மட்டும் காணப்படும். சில ஒற்றெழுத்துக்கள் அத்துணையும் தமிழின்கண் விறைந்த முயற்சியாற் பிறப்பிக்கும் ஒற்றெழுத்துக்கள் சிலவற்றைக் குறைந்த முயற்சியால் ஆய்தவொலியைத் தடைப்படாது செல்லவிடுத்தப் பிறப்பிக்கத் தோற்றுவனைவே பாகுமல்லாமல் உண்மையாக சோக்குங்கால் அவை தனித்தனி மெப்பெழுத்துகள் ஆகமாட்டா வென்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.” தமிழில் ஒவ்வொழுத்துக்கள்—ஆகிரிபர் மறை மலையடிகள்.

ஆரியமொழியிற் காணப்படும் எழுத்துகளும் சிறவும் அம்மொழிக்கிணமாகிய ‘இலத்தின்’ கிரீக், எபிரேயம் முதலிய மொழிகளில் இல்லாமையால் இந்தியாவை அடைந்த ஆரியர் அங்குறைந்த தொல்குடிகளாகிய தமிழரின் எழுத்து முறைகளைப் பின்பற்றியதுடன் விரிகளையும் ஆக்கிக்கொண்டார்களென்பது.....வென்னிடை விலங்கல்.”*

* Prof Rapson bears testimony to the fact that the aboriginal languages in the south of India were associated with a high degree of Culture, and hence it is not surprising to note the presence of the Dravidian element in Sanskrit. It can be easily maintained that much, that is not found in Latin and Greek but peculiar to Sanskrit alone is due to the contact of the Aryans with the Dravidians. (Dravidian India P. 75.)

6. கோல்

“தமிழ்ச் சொற்களும் வடசொற்கள் போலக் காதுகளை யடிடயனவாம். தாதுவெனினும் பருதி யெனினும் ஒன்றே, தமிழ்ச் சொற் பகுதிகள் எல்லாச் சொற்களுக்கும் தெற்றினால் காண்பதறிது. அதுபற்றியே தொல்காப்பியிரும் ‘மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்று? என்றார். ஆயினும் நன்னிதாக ஆராயுமிடத்துப் புலப்படாமற் போகாது. சில சொற்கள் வினையடியாகவும் சில சொற்கள் உரியடியாகவும் சில சொற்கள் இடையடியாகவும் ஒரு சில பெயரிடியாகவும் பிறந்தன.

“அதைத்தியர் காலத்திலே வழங்கிய சொற்கள் பல பிற காலத்திலே வழக்கிறத்தன. அவர் காலத்திலே வழங்காத சொற்கள் மிற்காலத்திலே வழங்குவனவாயின. அவர் காலத்திலும் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் சுகர் அகரத்தை முதலாகவடைய தமிழ்ச் சொற்கள் வழங்கவில்லை. சட்டி சட்டி வம் சட்டை சந்திரன் சஞ்சலம் சல்லி சலி முதலியா தமிழ்ச் சொற்கள்ல” (தென்மொழி வரலாறு.)

“பெயர் வினை இடை உரி என்னும் நாஸ்வகைச் சொற்றில் இடைச் சொற்களும் உரிச் சொற்களும் முன்னெலு காலத்தில் வினைகளாயிருந்தன. அவைகளைனைத்தும் காலக் கிரமத்தில் அத்தன்மை யிழந்து இப்பொதுள்ள இடையரிப் பண்புகள் அடைவனவாயின”. (தமிழ் மொழியின் வரலாறு.)

தமிழ் மொழியின் முதற் பருவத்தே உள்ள சொற்கள் பெரும்பாலும் ஓரளசயினவென்றும் அங்கனம் தமிழுக்குள்ள சொற்கள் பெருக்கொசையினவஸ்ல வென்றும் ஒவ்வேர் சொல்லடியாகவும் பற்பல சொற்கள் தோன்றிப் பல்

கிணவென்றும் சொல் ஆராய்ச்சிவெல்ல Rev. கூனப்பிரகாசரவர்கள் தமது ‘தமிழ் மொழி அமைப்புற்ற வரலாறு’ என்னும் நூலில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“கதங் பமவெனு மாவைந் தெழுத்து
மெல்லா வழிரொடிஞ் செல்லு மார்முதலே”
‘சுகரக் கிளவியு மவற்றே நற்றே
அ ஐ ஒன் வெனு மூன்றலங் கடையே’

என்னும் தொல்காப்பியர் சூத்திரங்களால் அக்காலத்து சு, செள் முதல் மொழிகள் வழங்கவில்லையெனத் தெரிகிறது “சுகரக்கிளவி” என்னும் சூத்திரத்தினிரண்டாமடி. “அவை ஒன் வெனு மொன்றதுக் கடையே” என்றிருக்க வேண்டும் என்றும், அது எவ்வாறே” அ ஐ ஒன் வெனு மூன்றலங் கடையே” என்று திருத்தப்பட்டதென்றும் திருவாளர் அடைக்கலம் பின்னை அவர்கள் மெய்கண்டான் பத்திரிகையில் வெளியிட்டுள்ளார். இது ஆராய்ச்சிக்குரிப்பு. அகராதிகளில் இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சுகர முதன் மொழிகள் காணப்படுகின்றன.

“யாழ்ப்பாணத்திலே எழுதத் தொடக்கி சென்னையில் பூர்த்தியாக்கப்பட்ட வின்ஸ்லோ (Winslow) அகராதிமிகச் சிறந்தாகும். இது அறபத்தேழு வருடங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்டது. அவ்வகராதியில் 67,000 சொற்கள் காணப்படுகின்றன. 1913-ம் ஆண்டில் புதிப் தமிழ்ப் பேரகராதி மதுரையில் தொடக்கப்பட்டது. அது இப்பொது சென்னையில் பல்கலைக் கழகத்தாரின் மேற்பார்வையில் இயற்றப்பட்டு வருகின்றது. சென்னை அரசாக்கத்தார் இம்முயற்சிக்கு ஒரு ஸ்டீம் ரூபா உதவியிருக்கின்றனர். இப்புதிய

பேர்காரதிக்கு வேண்டிய விஷயங்கள் அகராதிகளிலும் வேறு பலவன்களிலும் சேகரிக்கப்படுகின்றன. விண்ஸ்லோவால் மாற்பொன வழக்கில் மாத்திரம் உள்ளனவென்று காட்டப்பட்ட 3000 சொற்கள் குமாரசவாமிப் பிள்ளை, முத்துக்தம்பிப் பிள்ளை ஜாவனு 'கல்லூரி' (Jaffna college) Professor மூதலானவர்கள் அடக்கிய ஒரு சபைக்கு ஆரா ம்ச்சிக்கு விடப்பட்டன. அவற்றுள் நூற்றுக்கு 97 சொற்கள் இன்றும் மாற்பொன வழக்கில் உள்ளனவென்று ஒப்புக்கொண்டனர். புதிய பேர்காரி (lexicon) யில் 88,000-ம் அல்லது 84,000-ம் சொற்கள் வரையில் தான் இருந்தல் கூடும். (Dr. J. S. Sandler M. A.)

7. வழக்கு

"தமிழ் மொழி" வழக்கு எனவும் செய்யுள் எனவும் இரு கூறபட்டு இயங்குகின்றது. சாத்தாவா, கீபொருளைச் சேடினுப், அவன் மிக பசித்தான், யான் சேறு கொடுத்தேன். என்றால் யாவும் வழங்குதற் பொருட்டு பெறுஞ் சொற்றூடர்கள் வழக்கு எனப்படும். இழிந்தோர் பலவாற சிகைவுபடக் கூறுவனவும் ஒருவாற்றுல் வழக்கே யாயினும், அவை அறிவுடையோரல் மேற் கொள்ளப்படாவதும்.

8. செய்யுள்

"ஈல்லறிவுடையோரல் பலவகைச் சொற்களானும் அமைதி பெறச் செய்யப்படுவன செய்யுள் எனப்படும். பாட்டுக்களே யன்றிச் சூத்திரம் உரை முதலாயினவும் செய்யுள்

* வழக்கெனிலும் உரை யெனிலும், கை யெனிலும் ஒக்கும். தமிழ் மொழியார் உரை மாத்திரையே உலகியல் வழக்கென்பர். (இராவிடப் பிரகாசிங்க.)

என்னும் பெயரால் சூத்திரச் செய்யுள் என்று இங்களை பண்டு வழங்கின. யாம் இப்பொழுது செய்யுள் என்னும் பெயரைப் பாட்டுக்கே உரித்தாக்கிச் சூத்திரம் அல்லாதவை கீள உரையெனவும், பாட்டு எனவும் இருவகைப் பழித்திக் கொள்கின்றோம். உரையினையும் பல்வகைப் பழித்திக் கூறுகின்றார்களோம். செய்யுட்களின் இடையே விரல் வரும் உரை சில்பத்திகாரத்திற் காணப்படுவது. செய்யுள் அல்லது சூத்திரப் பொருளைத் தெளிவுறுத்தும் உரைகள் நமிழில் மிக்குள்ளன. யாதானுமொரு வரலாறு அல்லது உண்மையினைச் செய்யுளின்றித் தொடர்ச்சிபாகக் கூறும் உரை கண்டயானியன்ற நூல், 'உரை நூல்' என்று வழங்கிற்குரியது. அத்தகைய நூல் பண்டைச் சான்றேர் செய்ததாக நமக்கு ஒன்றுக் கிடைத்திலது. உரை கண்டயானது பயில்வாரது அறிவு நூறுகி நின்று ஜூராய்தற் கேற்ற திட்பமும் கூறும் பொருளுக்கேற்ற ஒசையும் உடைய நன்று. ஆகலின் பாட்டுகள் போல, உரையினை எழுப்பி இன்மன் செய்வதாகாது. ஓர் வரைபறையின்மையின் சிகையின்றி கிலைபெறுவதுமாகாது. எனிலும் எளிதிற் பொருள் விளக்கு வதாம்ச் சுருங்கிய அறிவினர்க்குப் பயன்றாவது உரை கண்டயோகில், ஒவ்வொரு மொழிக்கும் உரை நூல்கள் இன்றியமையாதன வென்பதிற் ரடையில்லை. அவ்வகையில் தமிழ் மொழி வளர்க்கிடியுதிருந்தது இரண்டுத்தக்க தொன்றே,

"தமிழ் மொழியிலுள் பாட்டுக்களின் மாட்சி அளவிடற்பாலனவல்ல. பிறமொழிச் செய்யுளை பெல்லாம் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் வென்று விட்டன என்னலாம். நமது முன்னொர் தம் துண்ணறிவானும், உழப்பானும் கண்டறிந்த அரும் பொருள் மணிகளை யெல்லாம் நமக்கு உதவுமாறு தொகுத்து

வைத்த களஞ்சியக்கள் பாட்டுக்களேயாகும். பல்லாயிர மாண்பிகளின் முற்பட்ட நம் பெரியோர், என்பு, தோல் நரம்பு களால் யாக்கப்பட்ட உடம்பினை யெடுத்து நமக்கெதிரில் வீற நிருக்க, நாம் அவர்களோடு, அளவளரவியும், அவர்கள் கூறும் உறுதி மொழிகளைக் கேட்டும், அறிவும் ஆண்மையும் உடைய ராப் இன்புற்றிருத்தலிலும், பெறுதற்கரிய பேறு யாதுள்ளது. எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்பிகளின் முன்பு விளங்கி யிருந்து மீன் மாறுதலுற்று மறைந்து போன மலை, சிலன் கடல் மாறு முதலினால் வெல்லாம் புலவருடைய பாட்டுகளின் தம் பண்டைய வருவடின் விளங்குதலைக் காலுமிடத்து, நமக்குண்டாகு முனரச்சியை யாதென்று கூறலாம். உலகமென்னும் காட்சி மன்றத்தில் உயர்வற வுயர்ந்த ஒருவனுல் காலை தோறும் அமைத்து வைக்கப்படும் எண்ணில் பேதமான பொருள்களையும் அவற்றின் பண்புகளையும், மொழிகளைன் னும் வரைவு கோல் கொண்டு, உள்ளமென்னும் கிழியில் ஒழுங்குத் தீட்டி வைத்த ஒயியராகும் நல்லிசைப் புலவர்கள், அவ்வோயியக் காட்சியில் உறைந்து நிற்குக்கால் உண்டாயுணர்ச்சியே வடிவாக, அன்னவர் தம் செங்காவினின்றெழுந்த பாட்டுக்களினும் நமக்கின்பம் விளைப்பன் யாவையுள்? உருகிப் பெருகி யுளங்குவிர' முகந்து கொண்டி, பருகற்கினிய பரங்கருணைந் தடங்கல் போன்று பருகுக்கோறும் பருகுக் கோறும் வற்றுத் பெருற்றுப் பழி பேரினிமை சுரங்குட்டுவன பாட்டுக்களேயாமென்க.

"இக்காலத்தே பொருட்பொலிவு சிறிதுமின்றி, எதுகை, மோளையமையச் சொற்களைத் தெற்றிவைப்பதே பாட்டென்று கருதிக்கொன் டிருப்பாரும் உளர். மடக்கும் திரிபு மாகச் சொற்களை அடிக்கி வைத்து, இரண்டொரு போலிப்

பாட்டியற்றினாரப் புலவர் வரிசையிற் சேர்த்தென்னுவாரு மூளர். அந்தோ! இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம், பாட்டின் நன்மை இன்னதென்று அறியாமையொக்கும். தொல்காப்பியனுர் கூறிய 'நோக்கு' முதலிய இன்றியமையாச் செய்ய ஞாறப்புகளை யொழித்துவிட்டுப் பிற்காலத்தார் யாப்பிலைக் கணம் வகுத்ததும், பாட்டின் நன்மையைபாது, பிழைநறி சிற் பிறர் செல்லுவதற் கேதுவாயிற்றென்க. இவற்றை பெல்லாம் ஒதுக்கிச், சுருக்கிய சொற்களில் ஆழந்து அகன்ற பொருள்களை யுடையனவாய், இபற்றகெறி வழாதனவாய், டைர்வினை யெழுப்பி, மெப்பாடு தோற்றுவிக்கும் சான்டேர் செய்யுட்களைபே அறிவுடையோர் 'பாட்டு' என்று கொள்வாராவர். அத்தகைப் பாட்டுகள் தாம் எண்ணிற்றனவள்" (கபிலர் - பக். 84-87. பண்டிதர் - மு. வெங்கடசாமி நாட்டார்).

"தமிழ்மொழியிலுள்ள செய்யுளோசை அமைதியே பாவென்று பெயர் பெறுவதாம். ஒருவன் தொலைவிடத் திருந்து ஒரு பாட்டுப்பாட அப்பாட்டின் சொற்பொருள் இன்னவென்று புலப்படாவாயினும் அவ்வோசை வருமாற் றை உய்த்துணர்ந்து காண்பாறுக்கு அவன் பாடுஞ் செய்யுள் இன்ன பாவென்று அறியக் கிடக்கும். இங்கணம் நண்ணிய சிச்ம்பிள்கன் அலையீலையாய் எழுங்கி ஓர் ஒழுங்காக வரும் ஒசையே பரவாகுமெனத் தொல்காப்பியச் செய்யுஞாரமிலே பேரசிரியரும் நன்கு விளக்கினார். இவ்வாறு தோன்றிப் பரம்புஞ் செய்யுளோசையைத் தமிழாசிரியர் வெண்பா, அக வற்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என நால்வகைப்படுத்தினார். மீன்னும் இங்கால்வகைப் பாவி ஞேசையை நோக்குமிடத்து வெண்பாவிற் கலிப்பாவும் அகவற்பாவில் வஞ்சிப்பாவும்

அடக்குவனவாம். இல்லை ‘ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சியேனை—வெண்பா நடைத்தே களியென மொழிப’ (தொல். செய். 208) என்றும், ‘பாயிரு மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரியப்பா வென்ப வெண்பாவென்றாக், காயிருபாயிலுள்ளக்குமென்ப’ (செய். 107) என்றும் ஆசிரிப்பர் தொல்காப்பிய ஞர் கூறுமாற்றான் விளங்கும் (பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி - ஆசிரிப்பர் மறைமலையெடுகள்.)

செய்யுளாவது ‘பாட்டுரை நூலே (செய் - 78) என்னுஞ் செய்யுளியற் குத்திரத்தாற் கூறிய எழு சிலமும் அறம் முதலிய மூன்று பொருளும் பயப்ப சிகழ்வது’ (உச்சினார்க்கிரியர்).

“வேற்று நாட்டுச் சொற்களும் பொருள்களுமான ஆடை அணிகலன்கள் தன்னை வாந்து அனுகப் பெறுமல்தன் தெய்வ வளாட்டு ஆடை அணிகலன்களையே நமது தண்டமிழ்த் தாய் தன் மேற்கொண்டு பொளிந்தான் அங்காளில் அவளது ஆம்பற் செவ்வாயினின்றும் அமிழ்தம் ஒழுகினுற் போற் புறம்போந்த வெண்பா அகவற்பா களிப்பா என்னும் இயற்கைச் செந்தமிழ்ப் பாக்கன் பாவினங்களின் அரிய பெரிய அமைதிகளையெல்லாம் முற்றவெட்டித்து முடியவிளங்கும் அருள் தமிழ் நால் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பிய மொன்றமேயாம்.

“இனி அங்காட் கழிந்தபின் இடைப்பட்ட காலத்தே விலைபொருள் வளவில்லா வெற்று நாட்டவர் வறுமை கூர்த்து செந்தமிழ்த் தனி வளநாடு புகுந்தார். புகுதா எல்லா மக்களிடத்தும் அன்புடையவளான செந்தமிழ்த் தாய் அம்மக்கள் தமிழையும் அகம் களிந்து முகம் மலர்ந்து ஏற்று அவர் வறுமைதீரத் தன்பாலுள்ளவைகளை பெல்லாம்

உள்குழைந்து உதவியூட்டி அவரை மகிழ்வித்தனள். மகிழ்விக்க அவரும் தமது மிடி தீர்க்கு தாம் தமது வறங்கூர் காடுகளினின்றுங் கொணர்ந்த பன்மொழிச் சில்பணிகளைத் தமது கன்றிக்கு அறிகுறியாக அன்னை கைக்கொடுத்தார். நந்தமிழன்னை அவை இயல்பானும் அளவானும் மிகச் சிறியவாயிலும் அன்புறு மக்கள் தந்தன்ரென்பதனால் உவராது ஏற்றுத் தன் விலைவரம்பற்ற மணிக்குவன்களோடு அவற்றைக் கலந்தனிந்தாள். இம்முறையால் வடமொழியாளர் கொணர்ந்த சில சொற்களும் யாப்பு வகைகளுமாம் அணிகலன்களும் நம் தமிழன்னையின் புனித மேனியின்கட்டானப்படலாயின.

“இன்னும் இவ்விடைப் பட்ட காலத்தே வடமொழிமக்கள் திரள் திரளாகத் தமிழ் வளநாடு புகுந்து செந்தமிழன்னை பால்வடைக்கலம் புகவே, கந்தமிழன்னை தன் மக்கள் பால் வைத்த அன்னிலும் மிடிபட்டு வந்த அவ்வயப்புதல்வர்யால் அன்பு மிக வைத்து அவரை மகிழ்விப்பான் வேண்டி அவர் மாற்றித் தந்த விருத்தப் பாக்களாம் அணிகலன்னைத் தனக்கு இசைந்தவாற்றாற் பலவகைப்படத் திரித்துச் சிறக்கச் செய்தனிக்கிடுவாளாயின். இதனால்ஸ்ரே. பி. முன்னாம் நாற்றுண்டில் திகழ்த்த சைவ சமயாசாரியான மாணிக்கவாசகர் காலங்கொட்டு இற்றைநாள் வரை பும் காவியங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலாயின வெல்லாம் பலதிறப்பட்ட விருத்தப் பாக்களினுலேயே பாக்கப்படுவதாயின. (யாப்பருங்கல விருத்தி முகவுரை.)

அணி

அணி யிலக்கணமென வொன்று தொல்காப்பியத்தில் அணியாகக் கூறப்படவில்லை. தொல்காப்பியத்திற் கூறிய வயம் பகுதியே எல்லாப் பகுதிகளையும் தன்னுள்ளடக்க நிற-

குஞ் சிறப்புடையது. தன்டியலங்காரம், வீரசோழியம் முதலிய பிற்றைகளுன்றை நூலுடையார் வடதுறவார் மத்தே பற்றி உவமமொன்றனையே வாளா பல பெயர்களாற் பெருக்கி அவற்றுது மனவயதங்காமை கண்டு இளைப் புற்றார்.

பேராசிரியர் உவமவியலுறையில் “இனி இவ்வோத்தீ னூட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லுத் தொத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்ற சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட் கண்ணே ஆணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் தால் செய் தாருமூனர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு ஆணி யென்று கூறப்படா * * *. பொருளத்தொத்துள் (வரும்) பொருட்பகுதி யெல்லாம் செய்யுட்களியாகலான், அவை பாடலுட் பயின்றன என்றதனால், அவற்றைத் தொகுத்து அணியென்று கூறுது, வேறு சிலவற்றை உரைத்து அணி யென்று கூறுதல் பயில் கூற்றும்” என்று பிற்காலத்தனி களை மறுத்துக் கூறுதல் காண்க.

“இப்பொருளனிகளிற் பல உவமமென்ற ஓரளியினடியாகவே தோன்றின வென்பது பல்லோர் துணிபு ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் இத்துணிபினர்போலும். இது வடமொழி அப்பைய தீவிதரவர்களுக்கும் உடன்பாடாதல்

“உவமமையென்னுங் தவவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புளைந்து
காப்பிய வரக்கிற் கவிதுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதயம்
நீப்பது மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே”

என்ற அவரது சித்திர மீமாம்சக்கற்றான் விளங்கும் (தமிழ் மொழியின் வரலாறு.)

“ஆயினும் உலகில் வழங்கும் மொழிகளைவற்றிலும் உவமமெயான்றை அடிப்பட்டு நடந்தியல்வது வெள்ளிடை யிலக்கலாம். ஏனைய அவ்வொன்றில் நின்றே கிளைப்பன. இதுபற்றி யன்றே தொல்காப்பியரும் உவமவியலொன்றே கூறிப் போந்தார் (தமிழ் - செல்வக் கேசவராய முதலியார்).

போருள்

பொருட் பகுகியில் அகம் புறம் என்னும் இரண் டொழுக்கங்களின் இலக்கணங்கள் கூறப்படுகின்றன. அக்காலத்து ஆண் பெண் என்னும் இருபான்மாக்களின் மண முறைகளையும் அவர் இல்லறவொழுக்கங்களையும் கூறுவது அகம். அக்காலத்து அரசர் செய்த போர் முறைகளையும் அவர்களது பிற ஒழுக்கங்களையும் கூறுவது புறம். ஆகவே பொருளத்தொரம் பழங் தமிழ் மக்களின் வரலாறுக் வரமெந்துள்ளது. பொருளிலக்கணத்திற் காணப்படும் பொருள்கள் வடமொழியில் என்றென்றைக்குங் கிடைக்கக் கூடாத தனித் தமிழ் விடையக்களாகும்.

“தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழாப் வந்திலார் கொள்ளாரிக்குன்று பயன்” (பரிபாடல்)

“இலைபுறங் கண்ட கண்ணியின் றமிழியற்கையின்பம்”

“தேவர் பண்ணிய தீக் தொடையின் சலவ மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொருளாதலின்”

(சிந்தாமணி)

பரிபாடல் சிந்தாமணி என்னும்பழங் தமிழ்ப்பலவுவல்களினின்றும் காட்டப்பட்ட ஷட் பிரமாணங்கள் பொருள் இலக்கணம் தமிழ் மொழிக்கே சொந்தம் என்பதை வலியுறுத்தும்.

எண்வகை மணம்

“ மறையோர் தேளத்து மன்றலெட்டனுள் ” (தொ - கள் - க) என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அக்காலத் துத் தமிழ் நாட்டில் வழக்கிய மன முறைகள் எட்டு என அறிகின்றோம்.

“ அறங்கிலை பொப்பே பொருள்களா டெப்ளம் யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் விளையே பிராக்கதம் பேய்கிலை யென்றிக் குறிய மறையோர் மன்ற லெட்டிலை ”

என்னும் இறையனு ரகப்பொருளுரை மேற்கொளால் அப் மன்றல்கள் எட்டின் பெயர்கள் புலனுகின்றன. இம்மன முறைகள் தமிழ்நாட்டிற்கே உரியன. இவற்றை ஆரியர்க் குரியனவாகக் கொள்ளவர் சிலர் பேதைமையால்.

(1) அறங்கிலை (பிரமம்) யாவது : “ ஓரிருது கண்ட கண்ணியை மற்றையிருதுக்கானுமே கொள்ளப்பால் மரபி ஞேர்க்கு நிர் பெய்து கொடுத்தல். என்னை

ஒப்பாருக் கொப்பா ரொருழுப் பிரிந்தமி னின்பான் மதிதோன்று வெல்லைக்க—ணப்பாற் றுகுமே போல்கென்று தக்கார்க்குச் சேர்த்தல் பிரமமாம் போதும் பெபர் ”

என்றாரகவின்.

“பிரமமாவது ஒத்த கோத்திரத்தானும் நாற்பத்தெட்டியான்டு பிரமசாரியங்காத்தாலுக்கு ழுப்பெய்திய பன்னீராட்டைப்பிராயத்தானோஅனிகலனனிக்குமுத்திமுன்னர்க் கொடுப்பது” என உரையாசிரியர்கள் கூறுவர். நாற்பத்தெட்டியான்டுப் பிராயத்தாலுக்குப் பன்னீராட்டைப்

பெண்கின மனமுடிப்பது தகுதியான மனமுறையாகக் காணப்படவில்லை. இம் மனத்தைப்பற்றிக் கூறும் பழை பாடல் நாற்பத்தெட்டியான்டு பிரமசாரியங்காத்தல் முதலியவற்றைப்பற்றி யாதும் கூறுமையால் அப்பெருங்தா மனமுறை ஆரிய நாட்டார் வழக்காதல் கூடும். இம்முறை விஜையே அவர்கள் தமிழ் நாட்டு அறங்கிலை வழக்கோடு ஒப்பு வைத்துப் பிரமம் என்னும் பெயரால் வழக்கினார்கள் போதும்.

ஒப்பு (விதிமணம் அல்லது பிரசாபத்தியம்) ஆவது : “ கொடுத்த பரியத்தின் இருமடங்கு மகட் கொடுப்போன் கொடுத்தல். என்னை

“கொடுத்த பொருள் வாங்கிக் கொண்டபேர் மடுப்பர் மடுத்தற் கமைந்தா—லடுப்போ விரண்டா மடங்கு பெய்திவ ததுவே பிரண்டா மனத்தி னியல்பு ” என்றாரகவின்.

பொருள் கோள் (ஆரிடம்) ஆவது : “ ஏறும் ஆவும் கொணர்க்கு நிறீஇ, அவற்றின் முன்னர்க் கைக்கு நிர்ப்பெய்து கொடுத்தல். என்னை ?

“இற்குவத்தோ டொப்பாஜுக் கொப்பா னிமிலேரூப் பொற்குனமபிற் பொற்கோட்ட வாப்பீனக்கு—சூற்பதித் தவரிடம்பேரா முலையை வாழ்க்கைக்கண் வைப்பதுரை ஆரிடம் பேரா மதற்கு ”

என்றாரகவின்.

தெய்வம் ஆவது : வேள்வி ஆசிரியன் ஒருவந்கு மகளை அணிகலனனிக்கு அவ் வேள்வித் தீ முன்னர்க் கொடுப்பது. என்னை ?

“மெய்ப்பாலைப் பெண்டன்மை யெய்தியின் மெல்லியலை
பொய்ப்ப வனர்ந்த பொழுதுன்ட—லொப்பார்க்கு
கெய்தயக்கு தீமுன்னர் கேரிமூடைய யீலதே
தெய்வப்பே ராகுஞ் தெரிந்து”

என்றாராகவின்.

யாழோர் கூட்டம் (கந்தருவம்) ஆவது: “ஒத்த குல
ஞம், குணஞம், அழகும், அறிவும், பருவமும் உடையார்
யாருமில் ஒரு சிறைக்கண் அன்புமீ தூரத் தாமே புணர்ந்து
ஒழுகும் ஒழுக்கம். என்னை ?

‘ஒத்த குலத்தார் தமியரா யோசிடத்துத்
தத்தமிற் கண்டகம் மன்பினே—ஒய்த்திட
வந்தர மின்றிப் புணர்வ ததுவரோ
கந்தருவ மென்ற கருத்து’

எனவும்,

‘முற்செய் வினையது முறையா வண்ணையி
ஞெந்த விருவரு முள்ளக கெகிழ்ந்து
காட்சி யையக் தெரித நேற்றவென
நான்கிறங் தவட்கு நானு மடனும்
அச்சமும் பயிர்ப்பு மவற்கு
முயிர்த்தகத் தடக்கிய,
வறிவு நிறைவு மோர்ப்புங் தேற்றமு
மறையவர்க்கு மாண்டதோ நிடத்தின்
மெய்து வகையும் முள்ளல் துடம்புறப்படாத்
தமிழியல் வழக்கமெனத்
தன்னன்பு மிகைபெருகிய
களவெனப் படுவது கந்தருவ மனமே”

என்று அவியனார்.”

அரும் பொருள் வினை (அசுரம்) ஆவது : “இன்னது
செய்தார்க்கு இவளுரியள் என்ற இடத்து அன்னது செய்
தெய்துவது. அவை வில்லேற்றுதல், திரிபன்றியெய்தல்
கொல்லேறு கோடன் முதலிய.”

இராக்கதம் ஆவது : “ஆடைமேலிடுதல், பூமேலிடு
தல், கதவடைத்தல் முதலியவற்றால் வரிதிற் கோடல்.”

“பேய்விலை யாவது : குருஞ்சினாரோடும், மயங்கினு
ரோடும், சரித்தாரோடும், செத்தாரோடும், விலங்கினோடும்,
இழிதகு மரபில் யாருமில்லா லொரு சிறைக்கண் புணர்ந்து
ஒழுகு மொழுக்கம்.”

தொல்காப்பியர், மறையோர் தேந்துமன்றல் எட்டு,
எனக் கூறினமையின் எண்வகை மணங்களும் ஆரிய நாட்டு
ஏர்க்குரியனவெனச் சிலர் கூறுகின்றனர். அது அறியா
தார் கூற்றாகும். தொல்காப்பியர் தமிழ்நாட்டு வழக்கே
யன்றி ஆரியாட்டு வழக்குக் கூறப்போந்தாரல்லர். ‘மறை’
‘மறையவர்’ என்னும் சொற்களைக் கண்ட மாத்திரத்தே
அவை ஆரிய வேதத்தையும் ஆரியப் பிராமணரையும்
குறிக்கும் என கம்மவரின் பிழையான விளக்கமே
இரும்மயக்கத்திற்குக் காரணம். பண்ணடத் தமிழ் நால்களிற்
கூறப்படும் மறை மறையோர் என்பன தமிழ் மறைகளும்
தமிழ் அந்தணரும் என்று ஓர்தல் வேண்டும். இதனைக்
குறித்துப் பிற்கொளிடத்தில் ஆராயப்படும்.

அகம்

“அகமென்பது, தலைவனுக் தலைவியும் தம்முளொத்த
அன்பினராய்க் கூடுங் கூட்டத்தின்கண் பிறந்த இன்பம்
அக்கூட்டத்தின்கண் ஆண்டனுபவித்த அக்காலத்தில் இன்
பம் எவ்வாறிருந்ததென் நவ்விருவரிலொருவரை யொரு
வர் கேட்கின், தமக்குப் புலப்படாதாய் உள்ளத்துணர்வே

நகர்வதாப் அகத்தே விகழ்தலின் அகமெனப் பெயராயிற்று. அகமெனினும் காமப் பகுதி யெனினும் ஒக்கும்.” அகத்தைச் சார்க்குவரும் பொருளெல்லாம் அகப்பொருளாம்.

களவு

“உருவுங் திருவுங் குலமும் முதலியவற்றுல் ஒப்புப் பெயராயிற்று விளங்குங் தலைமகனுக்குவன் வேட்டையாடிக் கொண்டு மலைச்சாரல் ஒன்றன் பக்கத்தே தனியனும் வந்தானாக, ஆங்குத் திணப்புனங்காத்துத் தோழியரோடு விளையாடுவனும் உருதிரு முதலியவற்றுல் ஒப்புப் பெயராயிற்று மாகிய மலைவாணர் மகளொருந்தி விளையாட்டு விருப்பாற் ரேவியர் தனித் தனி பிரிந்த விலையில் தானுங் தனியாளாய் அத்தலைவன் முன்பு எதிர்ப்பட்டனர். எதிர்ப்பட்ட இருவரும் ஷம் வயத்தால் உள்ளங் கவர்க்கு அவ்விடத்தே மகிழ்ந்து பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவாற்றுது ஒரு வாறு ஆற்றுவித்துக்கொண்டு தம்மிடம் கோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு விதியாற் கூட்டப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தான் காதலுற்ற தலைவியைத் திரும்பக் கானுமாவானினுற் றாண்டப் பட்டு, முன்னட்ட கூடிய இடத்தை காடிச் செல்ல அங்குவை அன்பு தாண்ட ஆங்கு வந்த தலைவியை தலைமகன் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மகிழ்ந்து காதலாஸ் முன்போல கலந்தான். இம்முறை முன்றும் முறை கூடுப்போது தன் பாங்கனால் தலைவி மிருப்பிட மறிந்து சென்ற அவளைச் சேர்வன். இனித் தோழியால் எப்பொழுதுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தலைவியை இங்கனமே பலகாறுஞ் தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல் அருமையாயிருத்தல் பற்றித் தலைவியைத் தடையின்றி அனுபவிக்கக் கருதியவனும் அதற்குத் தக்க துணையாவாள் அவள் காதற்றேளியே என்பதை யறிந்து கொண்டு அவள் பாற-

சென்று குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் தன் குறைகூறி வேண்ட அவள் பல படியாக ஆராய்ந்து இருவர்க்குங் கூட்ட முண்ணயையனர்ந்து, இனி நாழும் இதற்கு உடன்படலே கலம் என்று அவ்விருவரையுங் கூட்டுவதற்கு முயல்வன். இங்கனம் தோழியால் பல முறை கூடிவருமிடையில் தலைவியால் காக்கப்பட்டு வருந்தினைப் புனம் முற்றிக் கதிர்கொப்தலேல்லும் சிற காரணமேலும் நிகழத்தலைவிக்கு அக்காவல் கீங்கிமனையகத்தே தங்கும்படி நேர்த்தும் அக்காலத்து இரவில் தோழி அவ்விருவரையுங் கூட்ட முயல்வன். இங்கனம் நிகழும் கனவொழுக்கம் சிறுகச் சிலர் பலர்க்குத் தெரிய வந்து காளாவடையில் ஊரில் பேரௌராய் எழும்ப, அது காரணத்தாற் பெற்றேர் தலைவியை இற்செறித்துத் தக்கபடி காலற் படித்துவர். அதனால் தலைமகனைக் காணப் பெறுத ஆஸ்ரூமை தலைவி மாட்டுப் பெருகுதல் கண்டு, தோழி, இனிக் கற்புநெறிப் பட்ட இவள் இறந்துபடவங்குடிமென்று கருதி இதற்கு வேறு உபாயமொன்றுக்காணுத நிலையில், அவள் தலைவனை யடைந்து ‘இனி நீர் இவளை டட்டுக்கொண்டு சென்று மனந்து கொள்வதே காரியம், என்றுக்கிழருவரும் அறியாவகை தலைவியைவெளியேற்றித் தலைமகன்பாற் சேர்ப்பிக்க, அவன் அவளை உடன்னழுத் துக்கொண்டு, தன்னார் நோக்கிச் செல்வான்; செல்லுமிடையில், தலைவியின் சுற்றுத்தார் அக்களவறிந்து வந்து தலைவனை பேற் செல்லவாறு தடுத்தும், அவள் தன் காதல் முழுதும் தலைவன்பாற் சார்த்தி நிற்பது கண்டு ‘இவள் கற்பு கெறிப்பட்டாள்’ என்று அறிந்து கொண்டு அவ்விருவர்க்குங் தீங்கு செய்யாது திரும்பிப் போவர். போகத் தலைவனுடன் மகிழ்ந்து சென்று தலைவி அவனுரடைந்து வாழ்வளென உணர்க’.

(தெரா. - பொ. - ஆ. - மு. ராகவ ஜயக்கார்.)

இக்களவொழுக்கம் பற்றிய செய்திகள் கூத்தர் கூத் தியர்களால் வேத்தவையில் அடிக்கிட்டு நடிக்கப்பட்டு வந்தன. “வேத்தியல் அகம் பொதுவியல் புறமென்பாரும் பிறிது கூறுவாருமாளர்” (அடியார்க்கு நல்லார்) அக்கா வத்து நாடக வழக்கையும் உலகியல் வழக்கையும் தழுவிச் செய்யப்பட்டதே தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படும் களவிய ஸாரும். “இத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் எனப்படும்; கிளி ஒழுங்குபடக்கோத்துக் கணத்போல வந்து நாடகத்துக் கேற்றலின்” எனக் கூறுவர் தஞ்சைவாணன் கோவை உரைகாரர்.

கற்பு

தலைவியை உடன்கொண்டிபோய தலைவன் தன்னுடைய வேலும் தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதிக்கு வேண்ட அவனுரிமைதும் அவனை விதிப்படி மண்டு கொண்டு அவன்கிருவரும் இல்லிருக்கு ஆற்றும் அறவொழுக்கட்டு கற்பெனப்படும். இங்களும் இல்லிருக்கு இல்லறம் நாடாத்து இன்புற்றிருக்கும் நாளில் சில காரணத்தை முன்னிட்டு தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்வன். அங்குளம் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து தான் செய்த குறிக் கெள்ளாக் தோன்றும். அதுபொருட்டுத் தலைவி ஆற்று வென்று பாகற்குக் கூறி தேரை விரைவிற் செலுத்தச் செய்து கடுகிவர்த்தி தலைமகளை யெய்தி விருந்தப்பவான். மின்னர் இருவரும் பிரிந்திருந்த விடத்து நிகழ்ந்த செய்தி களை யெல்லாம் ஒருவருக் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு இன்புறுவர்.

இங்களும் இல்லறம் நாடாத்தித் தலைவனுங் தலைவியும் வெறுக்கு மளவும் கர்மவின்பங் துய்த்து மக்களைப் பெற்று முதுமை யெய்தியபோது துறவு மேற்கொண்டு மெய்யுணர்க்கு வீடுபெறுதலே இல்லொழுக்கத்தின் முடிந்த பொருளாம்.

“காமஞ் சான்ற கடைகோட் காலை
யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவதுங் கிழத்தியுன்
சிறந்த தியற்ற விறந்ததன் பயனே”

(தொல். கற். 51)

கால் வழிச் செல்லுமுள்ளமும் இறைவனை கச்சு
முள்ளமும் ஒருபாண்மைய வாகவின், அன்பின் மாண்பினை
விளக்கும் அகப்பகுதி விழுமிடென அறிஞர் உச்சிமேல்
வைத்துப் பொற்றுவர். இறைவன் பக்குவம் வாய்ந்த நல்
அழிர்களை ஆட்கொள்ளும் முறையினை மாணிக்க வாசக
சவாமிகள் “காமர்ச் சான்ற ரூணப்பனுவ” எகிய திருச்
சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும் அகப்பொருள் நாலால்
விளக்கி யிருத்தல் கருத்தில் ஊன்றத் தக்கது.

புறம்

“அகம்போல் ஒத்த அன்புடையார் தாமே யன்றி
எல்லாராலும் துய்த்து உணரப்படுதலாலும் இவ்வாறிருக்க
தெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலாலும் இது புறமாயிற்று.

இதீனை வெட்சி, வஞ்சி, உழிலை, தும்பை, வாசை,
காஞ்சி, பாடான்டினை ஆகிப ஏழு தினைகளாக வருத்துக்
கூறுவர். பிற்காலத்தவர் கரங்கை கொச்சி முதலிய பல
தினைகளையும் கூட்டி இதீனையே பண்ணிரண்டு தினைகளாக
விரித்திருக்கின்றனர். இவ்வேழுமூன் காஞ்சி பாடான்டினை
யிரண்டிறும் உலகின் விலையின்மையையும், தலைவரைப்
புகுதல் காரியத்தைப்பற்றியும் கூறுவர். ஏனைய ஐங்
தினைகளும் அக்காலப் போர்த்திறீனை விளக்குவனவாம்.
பண்டைத் தமிழ் மாக்கள் போர் செய்தற்கு ஏகுங்கால்
செப்பும் சமர் சம்பந்தமான வெவ்வேறு பூக்களைச் சூடிப்
பொருதல் வழக்கமா யிருத்தமையின் அவ்வப்பூக்களின்
பெயரானே ஒழுக்கத்தையும் கூறினர் தொல்காப்பியர்.

“இரு பெரு வேந்தர் தம்முள் பொருதுவது கருதியக்
கால் ஒருவர் மற்றவர் நாட்டிலுள்ள ஆழிரைபக்க கவர்த்தல்
குறித்துத் தமது தண்டத் தலைவர், முனைப்புலக் காப்பொர்

முதலியோரை ஏவவர். அன்னேர் படைகளைக் கூட்டி
வெல்லாய்ப்புள் முதலிய நற்சகுன மொழிகளைக் கேட்டு,
நற்றறிய வல்லாரை முன்னர் ஏவி, அவர் ஏவியவாறே
நுப்பறிந்து பின் சென்று சிரை நிற்கும் புலங்களுக்கருகே
மறைந் தொழுகிப் பின் ஒய்யெனக் கிளம்பி நிரை காத்
தோரைக் கொன்று வீழ்த்தி ஆழிரையை மெத்தனவாய்
டட்டுக்கொண்டு தம் காடு செல்லுவார். செல்லுங்கால்
தம்மைத் தொடர்த்து பொருதுவந்தாரைப் பின் அணியத்தார் தாமே நின்று பொருது வீழ்த்த முன் சென்றுர்
ஆழிரையை இன்புடன் கடத்திச் செல்வார். இங்கனம்
எதிர்த்தவரை யெல்லாம் மாய்த்தவறி ஆழிரையைத் தம்
ஊர்ப்புறத்தே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, ஊரிலுள்ளோர்க்கும்,
இரவலர்க்கும் அவற்றைப் பகுதுக் கொடுத்துத் தாம்
கொண்ட வெற்றிக் கறிகுறியாக உண்டாட்டயர்க்கு களிப்பார்.
நிரை பறி கொடுத்தோரும் இங்கனமே பொருது
நிரைமீட்டுப் போதலுமுண்டு. இவ்விரண்டும் வெட்சி
யென்றுர் தொல்காப்பியர். பிற்காலாட்போந்தோர் நிரை
மீட்டலைக் கரங்கையெனப் பிற்தோர் பெயராற் கூறுவார்.

“இங்கனம் பக்ததீரளைக் கவர்த்தபின் பெருவேந்தன்
நாடுகொள்ளும் உள்ளத்தனுய் நிமித்திகண் நல்லாளன்று
கறிய நாளிலே தன் குடை, வாள் முதலியவற்றைப் புறப்
படச் செய்து, என்னருண்டை, தினைமா, பொரி, அவசை,
துவசை, நினை, குடர், உதிரம் முதலியன நிறைத்த தாழி
யைக் கொற்றவையின் பொருட்டு முன் எடுத்துச் செல்லப்
பின்னர்த் தன் சேனையோடு புறப்பட்டு மாற்றுன் தேசத்
தின்மீது படையெடுப்பான். அப்போது வீர முரசம்
அதிரும்; யானைகள் விரிடும்; சேனைகள் ஆரவாரஞ் செய்
யும். அரசன் தன் சேனைக்குத் தேவேந்திய ஆயுதங்களைக்
கொடுப்பான். மேலும் தன்படை முழுவதுக்கும் ஒருவனைத்

தலைவனுக்கித் தன் படைவீரர் யாவரும் அவன் சொற் பழியே கேட்டு நடக்குமாறு பணிப்பான். போர் முடிவில் போரில் சிறந்து விளக்கிய வீரர்க்கு ஏனுடி, காசிகி முதலிய சிறப்புப் பட்டங்களைச் சூட்டலுமுண்டு. அரசன் தன் படைவீரரோடு அமர்ந்து உண்டு கனித்தலும் வழக்கமாயிருந்தது. அந்திய காட்டு அரசன் திறைகொடுக்கச் சும் மதிப்பானுமின் அத் திறையை வாங்கிக்கொண்டு மீண்டு விடுதலுமுண்டு. அன்றேல் தாபதப் பள்ளிகள் அந்தனர் இல்லங்கள் கோவில்கள் நிங்கலாகப் பகைவர் நாட்டுரெக்ளீசு சுட்டெரித் தழித்தலுமுண்டு தமக்குப் புறங்காட்டி ஒடு வோரைப் போர்வீரர் வெட்டாமல் விடுவார். போரில் புண்பட்ட வீரரை அரசனும் உடன் வீரரும் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார். முடிவில் அரசன் தன் வீரருட் சிறந்தாருக்கு முத்தாரம் முதலியன் கொடுப்பான். சிலருக்குப் பரம்பரை வாழ்க்கைபாக மருதங்கில் ஊர்கள் கொடுப்பது முண்டு. //

அக்காலத்தில் நன்றாய் அரண் செய்யப்பட்ட கோட்டைகளுமிருந்தன. பகையரசர் இக்கோட்டைகளை எதிர்த்துப் பொருதலுமுண்டு. கோட்டைகள், மலை, காடு நிர் முதலியன இல்லாத உள்ளாட்டில் கல், செங்கல் முதலிய வற்று லைமக்கப்பட்ட மதிலாலாக்கப்பட்டிருந்தன. கோட்டைக்கு வெளியே வெகுதாரம் வரை காவற்காடு பரந்திருக்கும். இக் காவற்காடானது வஞ்சனை பலவாய்த்துத் தோட்டி மூன் முதலியவற்றுல் பதிக்கப்பட்டது. இக் காவற்காட்டையகண்று சென்றால் மதிலைபுத்து அகன்ற ஆழந்த அகழ் உண்டு. இதில் கராக்கரும் சுறுக்களும் மிகுந்திருக்கும். இதை முடித்து அமைக்கப்பட்டதே பூர் மதில். புறமதிலைன் மேற்புறம் பல பொறிகள், பதணம், மெப்புழை ஞாயில் முதலியனவழைமத்து எழுவும் செப்பு

முடைய வாயிற் கோபுரமுடைத்து. கோட்டை மதிலில் வேறும் பல யந்திரங்கள் உண்டு. இதற்கு உட்புறத்துள்ளதே உள்மதில். சில கோட்டைகள் மலை அரண், சில அரண் முதலியன சூழ்ந்திருந்தன. மேலிருந்து அம்பு எப்பும் பதுக்கிடங்கள் மதிலகத்தே அமைக்கிறுக்கும்.

“இவ்வாறு காவல் செய்யப்பட்ட கோட்டையைப் பிடிப்பதற்கு எதிர் அரசன் சேனைகளோடு வருவான். சேனைகளுக்குமுன் அரசனில் கொடி செல்லும். போர் தொடங்கும்போது யாரைப்படை முன்னும், தேர் குதிரைப் படைகள் அவற்றின் கிண்ணும், காலாட்படை கடையிலுமாகச் செல்லும். காலாட்கள் மாட்டுத்தோலாற் செய்யப் பட்ட கேடைத்தை இடக்காத்தினும் சட்டி அல்லது கண்ட கோடாலியை வலக்கரத்தினும் தாங்கியிருப்பர். வில்லாளர் இடக்கையில் வில்லையும் முதுகில் அம்பளுத் தூணியையும் வைத்திருப்பர். சட்டிப்போர் விற்போர் செய் வோர்கள் ஒருயார் நினமுள்ளதும் அகன்றதும் அலகுள்ளது மாகிய வாள் தாங்கி விற்பர்; குதிரை மறவர் காலாட்களி னும் பார்க்க லேசான ஆயுதங்களையும் குறுகிய பரிசை களையும் கொண்டு செல்வர். யானைகள் எப்பொழுதும் படையின் பெரும் பகுதியாய் பிருந்தது. இவ்வகையான மாற்றரசனின் படை கோட்டையை யனுகா முன்னரே கோட்டைமேலிருக்கும் கோட்டைக் காவலர் அம்புமாரி பொழிவார். அவ்வம்புமாரியைக் கிடுகுப் படையாரும், கேடைப் படையாரும் தடுத்தும், தாங்கியும் எதிர்நோக்கிச் சென்று கோட்டையைக் கிட்டுவார். மதில் சூழ்ந்த கிடங்கின் இரு கரையிலும் நின்று பெரும்போர் புரிவார். பெரும் பலவைகளை நிரில் மிதக்கவிட்டு அவற்றின்மீது ஏறிகளைச் சார்த்திக் கோட்டைமீதேறிப் பொருதலுமுண்டு. கோட்டைக் காவலர் கோட்டையின் புறம்போந்து போர் செய்தலு

முன்டு. புறமதிலைக் கைப்பற்றிய பகையரசன் உள் மதிலையும் வளைத்து அவ்வாறே பொருது காவலாளரைக் கோட்டைட்க்குள் தூர்த்துவான். உள் மதிலையும் பகையரசன் கைப்படவே போர் ஊரின்கண் நிகழும். அப்பொழுது ஊரி ஹள்ள கோயிற் புரிசைகளிலும், மதில்களிலும் வீடுகள் மீதும் ஏறி நின்று போர் செய்வார். எதிர்த்து வந்த அரசன் வெற்றி பெறுவனேல் தோற்ற வேந்தன் பெயரால் தான் முடிசூடி மங்கல நீராடித் தன் வாளுக்குடி நீராட்டுச் சடங்கு செய்து, பரந்து நின்ற தன் படையாரை யெல்லாம் ஒருங்கு கூட்டி, அவரவர்க்குத் தக்க சிறப்புச் செய்தலும் முன்டு. பகைவன் கோட்டையை முழுவதும் அழித்துக் கழுதை ஏரிட்டுமுது, உண்ணு வரகும் வேலூம் விதைத்துத் திருப்புவதும் திறை வாங்கித் திரும்புவதும், அன்றேல் தன் ஆணையை அவ்விடத்தும் நிலைநிறுத்துமாறு சில மாதங்களுக்கு நாட்டைப் பண்படுத்திச் சீர் செய்துவிட்டுத் திரும்புவதும் வழக்கமா யிருந்தது.

தமிழ் அரசர்கள் தோற்றவர்களிடம் இரக்கமில்லை திருந்தனர். தோற்ற அரசனுக்குரிய செழிப்புள்ள வயல்களும் சோலைகளும் பாழ் நிலங்களாக்கப்பட்டன. அழகிய அரண்மனைகள் ஆந்தையும் பேயும் வாழிடங்களாக மாற்றப் பட்டன. அவற்றின் பெரிய தூண்கள் மதயாணைகள் கட்டும் தறிகளாயின. விசாலித்த மடைப்பள்ளிகள், ஆந்தை மேலே இருந்த ஸ்ரத்திருடர் கொள்ளை கொண்ட பொருளைப் பங்கிடும் இடங்களாயின. நாட்டிலுள்ளார் நானுபக்கங்களிலும் ஒடிப் பிழைத்தனர். அழகிய ஓவியங்களிட்டப் பட்ட சுவர்களையுடைய அரண்மனைகள் தரைமட்டமாக்கப் பட்டன.

மதிலைத்தன்றிச் சமவெளி யொன்றில் இடங்குறித்து அங்கே இருபெரு வேந்தர் சேனையும் எதிருண்றி நின்று

போர் செய்யும் வழக்கமு மிருந்தது. தானை, யானை, குதிரை, தேர் முதலிய நால்வகைப் படையும் அணி வகுத்து நின்று சண்டை செய்யும். அரசனும் சேனையுடன் சென்று டடன் நின்றே போர் செய்வது வழக்கமா யிருந்தது. இப்பொரில் சேனைத் தலைவர் காட்டும் வீரம் வியக்கத்தக்கது. தன் சேனை முரிந்தோடும் சமயமா யிருப்பின் சேனைத் தலைவன் தானே சேனைக்கு முன்னின்று எதிரி படை முழுவதையும் தானே தாங்கித் தடுத்து நின்று தன் படை பாளரை உற்சாகப்படுத்திச் சண்டைக்குத் தூண்டுவான். தன் அரசனை மாற்றுஞ் படைக்குமுக் காணின் யாண்டிருந்தும் படைத் தலைவர் ஒடோடியும் வந்து அவனை விடுவிப்பார். இருபுறமும் வாட் போரும் மற் போரும் வீரத்துடன் நடைபெறும். இவ்வாறுப் சண்டையில் இருதிறத்தாரும் ஒக்க மடிதலுமுண்டு. சண்டை செய்யும் இரு வேந்தரும் மடிவரேல் அவர் மனைவியர் தீப்புகுவதும் வழக்கமா யிருந்தது.

மாற்றுர்மீது போர் தொடங்கும்போது, ஆணையாந்தனர் குழந்தை பெண் முதலியோரைப் பார் நிலத்தினின்றும் விலகுமாறு அறிவுறுத்தி அன்னர் அவனிருந்து விலகிய பின்னர் அம்புமாரி சொரிவது தமிழ் ரீர்களது வழக்காயிருந்தது.

இதனை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்கஞம்
பெண்டிரும் பினியுடையிரும் பேணித்
தென்புல வாழ் நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறுஅ தீரும்

எம்மெபு கடிதுவிடுதும் நும்பரன் சேர்மின்ஸன்
அறத்தாறு நவதும் பூட்டை”

எனவாறும் புறப்பாட்டானதிக.

“ வெட்சி விரைகவர்தன் மீட்டல் கரங்கையாம்
வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியா—முட்கா
ரெதிருங்றல் காஞ்சி மெயில் காத்த னெச்சி
மது வளைத்தலாகு முழிஞஞு—யதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்
செஞ்சுவென்றது வாகையாம்”

(பின்கவர்.)

வீரக்கல்

பேரில் எவராறும் மதிக்கப்படும் வீரனுப் பிளங்கி
யுபிர் விட்டவனை எக்காலமும் ஞாபகப் படுத்துமாறு அக்
காலத்தவர் செய்திருந்த ஏற்பாடுகளும் உள்ளன. வீரர்
அக்காலத்து அதிகமாய் மதிக்கப்பட்டு வந்தனர். வீரர்
செயல்களில் விளங்கிய வீரரை எக்காலமும் ஞாபகப் படுத்து
தும் சாதனங்களை ஏற்படுத்துவதும் வழக்கமாயிருந்தது,
இறந்த வீரனை நினைவுகர்தற்காக கற்றுளை நிறுத்தி அதில்
அவ்வீரனின் பெயரையும் அவன் செய்த வீரச் செயல்களை
யும் வெட்டி அக் கல்லுக்கு நீராட்டி, எண்ணெயைப் பூசி,
அதில் அம்மறவனையே தெய்வமாக நாட்டிச் சிறப்புச் செய்து
அவனைத் தெய்வமாக வணக்கியதோடும் அமையாமல் அக்
கல்லுக்குக் கோயிலமைத்து மதில், வாயில் முதலியன கட்டி
ஆலயங்களாக்கி அவ்வீரனைப் போற்றியும் வந்தனர்.

“ என்னிமுன் வில்லன்மின் தெவ்விர் பல்வரன்னை
முன்னின்று கண்ணின் றவர் ” (குறள்.)

இரண்டாயிர மாண்டுக்கு மூன்னரே தம் வீரரை
ஞாபகப்படுத்துமாறு இங்கனம் கஸ் நட்டுப் பேர் பொறித்து
வைத்த கம்முன்னேர் தன்மை எக்காலத்தும் அதிசயிக்கத்
தக்கதாகவே யிருக்கின்றது.

இயற்றமிழ்

“ தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்திரக்கின
தாய் தொன்றுதொட்டு வழங்குகின்றது.” இயற்றமிழென்
பது தமிழர்யாவர் மாட்டும் பொதுமையின் உலகவழக்கு
செய்யுள் வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்கினும் இயங்கு
கின்றவசனமுஞ் செய்யுஞ்சொயிய தால்களின் தொருதியாம்
இதனுள் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் அடங்கும்.
சங்கச் செய்யுள்களும், உரைகளும், புராணம் முதலிய என்னை
நால்களும் இயற்றமிழேயாம். இயற்றமிழ் ஏனை இசைத்
தமிழ் நாடகத்தமிழ் ஆகிய இரண்டற்கும் முன்னர்த்
தோன்றினமைபற்றி முதற்கண் வைக்கப்பட்டதாகும்.
ஏனைய இரண்டும் இயற்றமிழின்றி இயங்கும் வண்ணமை
யுடையன வல்ல.

“ இயற்றமிழினுள்ளே எழுத்துச் சொல்பொருள் யாப்பு
அணிகளும், இசைச் தமிழினுள்ளே ஏழு சரங்கங்கும்
அவற்றிற் பிறக்கும் பண்களின் வகையும் பிறவும், நாடகத்
தமிழினுள்ளே கூக்து விகற்பழும் அபியை விகற்பழும்
கூத்திய ரிலக்கணமும் அரங்கிலக்கணமும் பிறவும் விளக்கப்
பட்டனவாம்.

(பாலாமிர்தம்—சிவப்பிரகாச பண்டிதர்.)

“வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்பப்பட்ட செய்யுளி யலும் பற்றி யெழுந்த இலக்கணம் இயற்றமி மூன்புடும். அச் செய்யுளின் இன்றியமையாத இசை இசையிலக்கண மெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமித்துப் பின்னர் வைக்கப் பட்ட தென்படும்; இவ்விரண்டன் வழி கீழ்த்துங் கூத் திலக்கணமாகிய நாடகத் தமிழ் அவற்றுட் பின்னர்த் தாமென முறையை கூறுதலும்.”

(போகியர் உரை.)

இசைத்தமிழ்

“இயற்றமிழ் பண்ணேடு கவுக்கு தாளத்தோடு நடை பெறின் இசைத்தமிழாம்.” ஒர்கால் கமிழுக்கு இசைக் கல்வி மிக உன்னத திலை அடைந்திருக்க தென்பதை பழைய நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. அத்தியர் இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பினித்து வரலாறும் இதற்குச் சான்றாகும். இராவணனையின் இசைக்கு உவங்கு இறைவன் தீண்ட ஆயுளும் வாராஞ் அளித்தான்.

“இனி இசைத்தமிழ் நாலாகிய பெரு காரை பெருங் குருகும் பிறவும் தேவ விருடி * நாரதன் செய்த பஞ்சபார தீயம் முதலாயுள்ள தொன்றுவுள்கள் இறந்தன. நாடகத் தமிழ் நூல்களாகிய பராதம், அகத்தியம் முதலாயுள்ள தொன்றுவுள்களு மிறந்தன. பின்னர் முறுவல் சயந்தம் குண்஠ால் செயிற்றியம் என்பவற்றுள்ளும் ஒரு சார்க்குக் கிரங்கள் கடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் கடி இறுதி காலுடையின் அவையும் இறந்தனபோதும். இரக்கவரும் பெருங்கல முதலீய பிறவுமாம். இவற்றுட் பெருங்கல மாவது பேரியாழ்; அதுகோட்டின தளவு பன்னிரு

* நாரத தேங் கேள்வி நனித்து (பெருங் கைத்).

ஈனும், வணரளவுசானும், பத்தரளவு பன்னிருசானும், இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும், திவவும், உந்தியும் பெற்று, ஆசிரக்கோல் தொடுத்தியல்வது; என்னை.....“தல முதலாழியிற்றுனவர் தருக்கப், புலமகளாளர் புரிநரப் யாயிரம், வலிபெறத் தொடுத்த வாக்கமை பேரியாழ், செலவு முறை யெல்லாஞ் செய்கையிற் தெரிந்து, மற்றை மாழுங்கற்ற முறையிற் பிழையான்” எனக் கதையினுள் சூக் கூறினாகலாற் பேரியாழ் முதலியனவும் இறந்தன வெனக் கொள்க. “இனித் தேவ விருட்யாகிய குறுமுனி பார்க்கேட்ட மரணுக்கர் பன்னிருவருட் சிகண்டியென்னும் அருந்தவருமுனி, இடைச் சங்கத்து அநாகுல னென்னும் தெய்வ பாண்டியன், கேரோடு விசிம்பு செல்வோன் திலோத்தமை என்னும் தெய்வ மகளைக் கண்டு தேரிற் கூடினவிடத்துச் சனித்தானைத் தேவரும் முனிவரும் சரியா ஸிரக்கத் தோன்றினமையிற் சார குமரனென அப்பெயர் பெற்ற குமாரன் இசையறிதற்குச் செய்த இசை தலைக்க மும், பாரசமுனிவரில் யாமனேந்திரர் செய்த இந்திர காளியமும், அறிவனுர் செய்த பஞ்ச மரபும், ஆகிவாயிலார் செய்த பரத சேநுபதிப்பமும், கடைச்சங்க பாண்டியருட் கவியாக்கேறிய பாண்டியன்மதி பாணான் செய்த முதலால்களினுள்ள வகைக் கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புறக் கூத்தியன்ற மதிவானனுர் காடகத்தமிழுமென இவ்வைக்கும் இங்நாடகக் காப்பியக் கருத்தறிக்க நூல்களன்றே ஆயும் ஒரு புடை யொப்புமை கொண்டு முடித்தலைக் கருதிற்று இவ்வுரையெனக் கொள்க” என்னும் அடியார்க்கு கல்லார் உரையால் முற்காலத்து விளக்கிய இசைநாடக நூல்கள் சிலவற்றை அறிகின்றோம்.

தமிழுக்குரிய எழிலைகளின் பெயர் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பன. இவ்வினச

களின் ஒசைக் குவமை, வண்டு, கிளி, குதிரை, யானீ, குயில், தேனு, ஆடு. இவற்றின் எழுத்தாவன: ஆ, ச, ஐ, ஏ, ஐ, ஓ, ஒள். இசைகளின் கவைக்குவமை தென், தயிர், நெய், ஏவும், வாழைக்களி, மாதுளங்களி.

“பாலீ குறிஞ்சி மருதம் செவ்வளி என்னும் பண்களையாவது, அந்தாளி, மருள், குச்சரி, குரண்டி, சாதாரி முதலிய திறன்களையாவது இன்னதென்று பாடுவோர் இக்காலத்து எத்துணையார்டுளர்? பன் என்பது பன்பண்ணிய யென இரண்டாகவும், திறன் என்பது திறன், திறத்திறன் என இரண்டாகவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவையெல்லாம் இப்பொழுது ராகம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளன, செம்பாலீப் பண்ணென்று முன்னேர் கூறியது இக்காலத்துச் சங்கராபரவைப் பெயரோடு வழங்குகின்றது. சாதாரி என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்டது நீலாம்புரி என்று வழங்குகின்றது. இவ்வாறு பழைய பண்ணும் திறனுக்குப் பெயரை யிழுத்து ஏழிசையின் பெயர்களாகிய குரல், துங்கம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்றிருந்தன மாறி சட்சம் முதல் நீடாதம் வரையிலுள்ள சமயங்கிருதப் பெயர்களைப் பெற்று ச, ரி, க, ம, ப, த, னி என்று வழங்குகின்றன.” (தமிழ் வரலாறு.)

“குறவுஞ்சி பன்னுசிந்து முதலிய பிற்காலப் பிரபந்தங்களும் இசையைச் சேர்ந்தனவே. இசைத் தமிழ் நூல்கள் இவ்வளவு இருந்தன வென்பதனால் அக்காலத்தில் இருந்த இசையைப்பின விரிவுனரப்படும். சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றுல் இசையைப்பற்றித் தெரிந்தவைகளிற் சில கூறுவேன்.

இசை வகை.

இசையில் பண்களென்றும் திறங்களென்றும் இருவகை உண்டு. பண்கள் 7 நரம்புகளுங்கொண்டன. நரம்பு

என்பது இங்கே ஸ்வரம். ஏழு ஸ்வரமும் கொண்டவை, சம்பூர்ண ராகம். அதுவே பண்ணும். வடமொழியில் மேளகர்த்தாவென்று கூறப்படுவதும் அஃதே. ஏழு ஸ்வரங்கள் வடமொழியில் ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்யமம், பஞ்சமம், தைவதம், சிஷாதம் என்று கூறப்படும். அவற்றையே, தமிழில் குரல், துதம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என வழங்குவர். யாவருக்கும் இயல் பான குரல் ஷட்ஜம் ஆகும். அதனைக் குரவென்றே வழங்கிய பெயராமதி வியக்கற்பாலது. ஏழு ஸ்வரங்களுக்கும் ச, ரி, க, ம, ப, த, னி என்று இப்பொழுது பயிலப்படும் எழுத்துக்களைப் போல்வே தமிழ் முறையில் ஆ, ச, ஐ, ஏ, ஐ, ஓ, ஒள் என்ற ஏழு கெட்டிலையும் ஸ்வரங்களுக்கு எழுத்துக்களாகக் கொண்டு பயின்றனர்.

இந்த ஏழு நரம்புகளும் விறைந்த ராகம் பண்ணென்று முன்னரே சொன்னேன். ஜனக ராகமென்பதும் அதுவே அப்பண்களிலிருந்து திறங்கள் பிறக்கும். அவை இப்போது ஜன்ய ராகங்களென்று வழங்கப்படும். ‘விறைநரம் பிற்றே திறமெனப் படுமே’ என்ற திவார சூத்திரத்தால் பண்கள், திறங்கள் முதலியவற்றின் இலக்கணம் விளக்கும். பண்ணுகளுக்கு இன்மாகத் திறங்கள் கூறப்படும். யாப் பிலக்கணத் திற் “பண்ணுங் திறமும் போற் பாவுமினமுமாய், வண்ண விகற்ப வகையையால்—பண்ணின், திறம் விளாரிக் கில்லதுபோற் செப்பலகவ, லிசைமருட்கு மில்லை வினம்” என்று கானப்படும் இலக்கணத்தில் இது விளக்கப்பட்டிருந்தல் கான்க.

இப்படிப் பிறக்கும் பண்ணுங் திறமுமாம் இசை வகை கள் ஒரு வழியிற் கெடுக்கப்பட்டு 11,991 என்று கூறப்படுகின்றன. பண்கள் பலவகைப்படும். குறிஞ்ச, பாலீ, மூல்லை, மருதம் எனப் பெரும் பண்கள் ஐந்து. இசைகளின்

வகையாகும் பண்கள் பல. இவைகளுள் பகற் பண்கள் முதலியவையும், அவ்வப்பொழுதிற் கணமந்த பண்களும், யாமக்கஞ்சுக் குரியனவும், சுவைகட்டுரியனவும் வணங்குதற் குரியனவுமெனப் பலவகையுண்டு. புறநீர்ஷம் முதலிய பண் னிரண்டு பண்கள் பகற்பண்களெனப்படும். தக்க ராக முதலிய ஒன்பது பண்களும் இராப்பண்களென்பன். செவ் வழி முதல் மூன்றும் பொதுப்பண்களாம். காலைக்குரிய பண் மருதம், மாலைக்குரியது செவ்வழி என்பாரு மூனர். இந்தப் பண்களால் இசைவல்லோர்கள் சில குறிப்பினே அறிவிப்பதுண்டு. ஒருவர் தம் நண்பனை மாலைவில் வர வேண்டி மாலைப் பண்ணைப் பாடினுரென்று ஒரிடத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“இரங்கற்பண் விளரி. அதைப் பாடிப் பிரபால் இரக்கம் உண்டாக்கினார்கள். பரமசிவனால் கைலையின் தீழ் அழித்தப்பட்ட இராவணன் அவருக்கு இரக்க மூன்டாக விளரியைப் பாடினான் என்ற பொருள்பட “விராம மலர்ப்பூங்குழலீபாகன் மகிழ் வினைக்கும் வெள்ளி மாலைக் கீழ்க் கிடக்கு விளரி பாடும், இராவணனார்” என்று ஒரு கலி பாடியுள்ளார். இச் செப்பிட் பகுதி விளரி இரங்கற் பண் என்பதை நன்கு தெரிவிப்பது கான்க. பாடுங்கால் இவ்விலக்கணங்களோடு பாடவேண்டும் என்ற விஷயங்களை மிக விரிவாக இசை தால்கள் கூறுக. குற்றம் சில வகைப் படும். இக் குற்றக்கள் பாடுவோர்பால் இருத்தல் கூடா வென விலக்கியும் நூல்கள் கூறும்.

டாக்டர் (உ. வே. சாமிநாதப்பர்

—மஹா மஹோ உபாத்தியாயர்)

ஆரியப்பிராமணாருடைய ஆதிக்கத்தால் தமிழர்க்குரிய பண்கள் நாளேற நாளேறப் பயில்வாரற்று மங்கிப்போகவே

யடத்தைச் சிராகங்கள் வளர்ந்தோங்கி எங்கும் வழங்கத் தீவிப்பட்டன. பழைய பண்கள் ஒய்ந்த காலம் இன்ன தென்று குறிப்பிடல் அசாத்திய மாயிலும் மாணிக்கவாசகர் காலத்தே அவை மங்கியிருக்கத் துவங்கி யிருக்கலாமென்றும், நிருவிசைப்பா காலமாகிய கிறிஸ்தாப்தம் 10-அல்லது 11-ம் தோற்றுங்கில் தேவதாஸ் தோத்திரங்களுக்கு மாத்திரம் அர்வமாக ஒதுக்கியிருக்க வேண்டுமென்றும் என்னுதல் பழுதாகாது. அஃது எப்படி ஆயினுமாகுக. இப்போது கம் நாட்டில் பரவும் பூபாளம், மாளவி, பங்காளம், காம் போதி, கல்யாணி, காந்தாரி முதலிய இராகங்கள் தங்கள் பெயராலேயே தங்கள் பிறப்பிடம் உணர்த்துகின்றன. இக் காலத்து வழங்கும் மற்ற இராகங்களும் அப்படியே புராட்டு வசமென்று விருப்பித்தல் அரிதன்று. இங்கனம் இசைகள் மாறவே குதிய வடதேசத்து இராகங்களில் அமைந்த சிற்கில் பதம் கிர்த்தனை இவற்றுட் கலக்கக் கலக்க பழைய ஆட்டம் பாட்டு வடிவாய்த் தமிழ் நாடக தூல் களுக் கடப்பவாயின.

(நாடகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி—இலக்குமி.)

“No one can now say what these pans and dances were like. Their places were gradually taken up by the Indo-Aryan Ragams and Natyams.” (Tamil Studies.)

இசைக்கருவிகள்

இசைக்கருவிகள் ஐந்து. அவை தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றக்கருவி என்பன. தோற்கருவிகளாவன பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலீ, குட

முழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவளையம், மொங்கத, முரச, கண் விடு தூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகு ஸிச்சம், விரலேஹு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப்பறை, துடிபெரும்பறை என்பன.

மத்தளம்—மத்து ஒசைப் பெயர் ; இசையினுலாகிய கருவிகட்டகல்லாம் தளமாதலால் மத்தளம் என்னும் பெயராயிற்று. சல்லிகை யென்பது சல்லென்ற ஒசை யுடைத் தாதலாற் பெற்ற பெயர். ஆவஞ்சி யெனினும், குடக்கை யெனினும், இடக்கை யெனினும் ஒக்கும் ; அதற்கு ஆவி னுடைய வஞ்சித்தோலீப் போர்த்தலால் வஞ்சியென்று பெயராயிற்று ; குடிக்கையாக வளைத்தலாற் குடக்கை யென்று பெயராயிற்று ; வினைக்கிரியைகள் இடக்கையாற் செய்தலின் இடக்கை யென்று பெயராயிற்று ; கரடி கத்தி னுற்போறும் ஒசைப்படைத்தாதலாற் கரடிகையென்று பெயராயிற்று.

(அடியார்க்கு நல்லார்.)

‘தக்கை தண்ணுமை தாளம் வீஜை
தகுணிச் சங்கினை சல்லரி
கொக்கரை குடமுழ விழை டிசை
கடிப்பாடி நின்றுடுவீர்.’

(சந்தரர்—தே.)

துளைக்கருவி—குழல். நரம்புக்கருவிகள் ஆதியாழ், மகரயாழ், சகோட்யாழ், செங்கோட்டியாழ் முதலிய நால் வகை யாழ்களுமாம். இவற்றுள் ஆதியாழுக்கு ஆயிரம் நரம்பும், பேரியாழுக்கு இருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்குப் பத்தொன்பதும், சகோட்யாழுக்குப் பதினூங்கும், செங்

கோட்டியாழுக்கு ஏழுமாம். வீஜை வடதிசையாரியர் தென்னுட்டுக்குக் கொண்டுவந்ததோர் இசைக்கருவி. யாழ் வகையில் ஒன்றேனும் இக்காலத்திற் காணப்படவில்லை. யாழுக்கு வேண்டிய மாட்டு நரம்புகளை நந்தனார் வரிசத்தார் கொடுப்பார் என்று பெரிய புராணத்திற் சொல்லப்படுகிறது. யாழ் கை விரல்களினால் தடவி ஒலிக்கப் பெறும்.

நாடகத் தமிழ்

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற ஒலினெறி வழக்கம்” என்னும் “தொல்காப்பியச் சூத்திரம் அக்காலம் நாடக நால்கள் மிக்கு வழக்கினவென் பதை விளக்குகின்றது. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காடையானும் அதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையானும் பழை இசைநாடகங்களைக் குறித்த பல அரிய செய்திகள் அறியக் கிடக்கின்றன. நாடகத் தமிழ் அழிவிலை எய்திய இக்காலத்து பண்டைய நாடகச் சிறப்பினை முற்ற உணர்த்தும் நால்கள் கிடைத்தில்.

“நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் நிரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல் ; அஃதா வது செல்வத்தானும், குலத்தானும், ஒழுக்கத்தானும், அன்னினுனும் ஒத்த இருவராய்த் தமரின் நிங்கித் தனி பிடத்து எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போரும் அடிப்போருமின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்க்காரெனவும், பின்னும் அவர்கள் கனவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான் வரைந்தெப்பதினை எனவும் பிறவும் இங் நிகரனவாகிச் சுவைப்பட வருவனவெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல்.

(இளம்பூரணவழிகள்)

“தமிழ் நாடகம் முதலிலுண்டானது மத விடப் பாகவே பென்பது துணியிப்படும். அது கடவுளர் திரு விழாக்காலங்களில் ஆடல் பாடல்களின்டையுஞ் சேர விகழ்த்துவதினின்றும் உண்டாயிற்று. கில் காலத்தின் பின்னர்க் காதை நடையான மனப்பாடங்களும் உடன் கூடின; அதன்மேல் முதலிற் பாடலாயுள் எச் சம்பாஷினை களும் அவற்றுடன் சேர்க்கப்பட்டன. பிற்பாடு நாடகத் தமிழ் வேந்தியல் பொதுவியல் என்ற பிரிவின்தாகி அரசர் களாலும் ஏனையோராலும் ஆதரித்து வளர்க்கப்பட்டது. கி.மு. மூன்றாம் நாற்றுண்டினுதல் அல்லாக்கால் அதனி மூன்று சந்திர முற்காலத்தினுதல் நாடகத் தமிழ் உயர்நிலை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். காமுணர்ந்துள பழுமையான நாடகத் தமிழ் நாஸ்கள் அனைத்தும் அக்காலத்தே நின்று நிலவின வாதலினென்க. ஆகவே அது குற்றங் குறைவு இல்லாது உண்டான தொழிலெண்டே ஆதியில் பதிக்கப் பட்டது. இனி நாடகத் தமிழ் உயர்நிலை வீழ்ச்சிலை அபிநிலை என்ற மூன்றாவகை நிலையும் அடைந்து உருக்குகின்றது போன பின்னரேயாக் அதனைக் கண்ணுறுகின்றனம்.

(நாடக வியல்)

“நாடகமெனப் பொதுப்பெயர் கூறத்தகுந்தபொழுது போக்கிலிருந்துதான் பல்வேறு ரூபமான எல்லா ‘நற்கலை’ (Fine arts) களும் பிறப்பனவாயினும், பாட்டும் பண்ணும் ஆட்டமாகிய மூன்றும் அதனின்றும் கேரே உற்பத்திக் கின்றன. கால விளம்பரத்தாலும் நாகரிகத் தேர்ச்சியாலும் பாவளீயில் நடத்திக்காட்டும் தொழில்களை என்கு விளக்கத் தக்க வசனங்களைக் காதுக்கினிமைபெறக் கோத்து மொழி தலும், கண்ணுக்கினிமைபெறக் கரசரானுதி அவயவங்களாலும் முகக்குறிகளாலும் அபிநித்துக்காட்டலும், வழக்

தத்தில் வரவே, பாட்டும் அதனுடன் புணர்ந்த பண்ணும் அவையிரண்டுடன் கலந்த ஆட்டமும் தனித்தனி பிறப்பன வாயின. பாட்டின் சீர், இசை, தலை, அடி முதலியவற்றையும் அப்பாட்டால் விளக்கும் நவரசங்களையும் மாத்திரம் கவனித்து அபிவிருத்தி பண்ணினால் அது வித்துவத்தை பூஜித மாண காவ்யம் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற்று விர்கும். அப்படியே பண்ணை மாத்திரம் விசேடமாகக் கவனித்துச் சொற்கோத்தல் சங்கிதமென்த தனித்துவ என்றாலும், ஆட்டமே அவ்வாறே கில் சாதியாருள்ளும் தனிப்படத் தழைத்த தெனும் முன்னவை பிரண்டுக் கலந்து வழங்கலே பெரும் பான்மை. அங்கானங் கலந்து வழங்கும்போது நாடகமென்ற சிறப்புப் பெயர் கூறுதல் வழக்கம்.

“நமது தமிழ் நாட்டிலும் இம் முறையை இம் மூன்று நங்களைகளும் தொன்றுதொட்டு ஏற்பட்டு வந்தமையற்றியே நமியூ, இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்றா வகையாக மூன்னேர் வகுத்தனர். இம் மூன்றும் நாளேற நாளேற வேறு உருக்கொண்டு மாறுபாடு அடைந்துள்ள வென்பது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயம். காவ்யம் அடைக்கிருக்கும் ஒரு சிறு விகற்பம் பத்துப்பாட்டையாவது கவிக் கொக்கையாவது இப்பொழுது வழங்கும் கம்பர் இராமா பணத்தோடோ பிரபுவிக்க வீலையோடோ ஒப்பிடுக்கால் விளக்காதிராது. அவ்வாறே இப்போது போக்கியமாக வழங்கும் தேவாரப் பண்ணேடு தோடி பைரவி என்னும் இராகங்களில் ஆக்கப்பட்டுள்ள முத்துத்தாண்டவர் கிர்த்துங்களை ஒப்பிடுக்கால் இசைத்தமிழ் அடைக்கிருக்கும் வற்றமை தெரியலாகும். மூன்னேர் கேட்டு மகிழ்ச்சி விசைகளும் அவற்றைத் துத்தி வாத்தியங்களிற் காட்டிய விசைக்கருவிகளும் பெரும்பாலும் மாப்க்கு போடுவென்றே சொல்லலாம். ‘இன்னிசை வீணையர் யாழினர்

ஒருபால்* என்ற திருவாசகத்தாலேயே இக்காலத்தில் வழங்கும் வீணையன்று சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழைய தால்களில் நமது மனத்துக்கு எனிதில் வாராவன்னாம் வர்ணி கப்பட்டிருக்கும் யாழென்பது வெளிப்பைப்படயாகும். யாழ் திராவிடர்க் குரியதும் வீணை வடத்திசை ஆரியர் தென் திசைக்குக் கொண்டு வகுத்து புதியதோர் இசைக்கருவியுமாம். இங்களும் தமிழ் இசைகளும் மாண்டுபோன வண்ணமே தமிழ் நாடகங்களும் பலவாறு வேற்றுமைப்பட்டு அனுதி வடிவம் இன்னதென்று ஊகித்தல் அருமையாம் படி இறக்கு போயினதாகக் காணப்படுகின்றது.

“இப்போது தமிழில் வழங்கிவரும் நாடகங்கள்பாவும் அருணசலக் கவிராயர் இயற்றிய இராம நாடகத்தைப் பின் ரெட்டர்தனவா மிருப்பதினாலும் கிர்த்தணைச் சாயை பழைய நூல்களிற் காணுமையாலும் பூர்வீக நாடக மென்று கிச்ச பிக்கத்தக்கது யாதொன்றும் இதுவரை வெளிப்படாமல் யாலும், தமிழ் மொழிக்கே யுரித்தான் யாதேனும் நாடகம் இருந்தது தாலும் உண்டோ என்று சிலர் ஜூபிரஸ் இயல்லேயாம். ஆனால் அதைப் போலவே சுந்தேகிப்பதற்கு முதற்காரணம் நாடகமென்பது வடமொழியிலும் ஆங்கி லேயத்திலும் நாம் கண்டு பழக்கும் நாடகத்துக்கே பெயராயிருத்தல் வேண்டுமென்னும் மயக்கமென்ற தோன்றுகின்றது.....* நாடகமென்னும் வடமொழிக்குச் சரியான தென்மொழி கூத்து என்பதே. திவாகரத்தின் படி கூத்தின் மறுபெயர்கள் “நடமே நாடகங் கண்ணுண்ட பட்டம் படிகமாட ரூண்டவம் பரத—மாலுத தூங்கல் வாணி

* நாடகம் என்னும் சொல் வடமொழி யென்பதற்கு ஆகாரம் இல்லை. தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய தூங்களில் நாடகம் என்னும் சொல் பயன்று வக்கிருக்கின்றது. கட, கஷி முதலிய தமிழ் ஆகார கோக்குவார் நாடகம் வட சொல்லெனக் கூற ஒருப்படார்.

குரவை யியல் நிவய நிருத்தம்.” முதலியனவாம். ஆதலால் தமிழர் கூத்து நாடகமென்று சிறப்பித்துக் கொண்டவை மனைத்தும் ஆடலோடுமைந்தவையாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளுதல் தவறாகது. மேனதாளங்களுக்கிணையுமாறு யாதேனு மொரு பாவினத்தில் கதையை யமைத்து அந்தக் கதையைப் பாடலோடோதி அபியித்தலே ஆதிகாலத் தமிழ் நாடக ரீதியென்று பல காரணங்களாறு. மென்னுதுதற் கிடமுண்டு. அவ்வித ஆடல் விகர்பங்கள் என்னிற்கன என்பதற்குப் பழைய காசியங்களுட்காணும்மான்யானுடல், சிவனுடல், குமரனுடல் இந்திராணியாடல், துர்க்கைபாடல், சத்தமாதராடல், காமானுடல், வேலனுடல், வெறியாடல் பிசாகக் கைக்கூத்துக் குரவைக்கூத்து என்பன ஆதியான மொழிகளே சாட்சியாக நிற்கும் ‘மலடி, வைந்தனுக்கு மாலை சூட்டல்’ போல இல்லாத நாடகத்துக்கு இத்தனை பெயர் வகுத்தல் இயல்லன்று. மேலும் மேற்கூறிய கூத்து வகைகள் பற்பல காரணங்களே சேர்க்கையால் தமிழ் நாட்டில் மாப்பது போயிருப்பினும் அழிந்தவைகட்ட கெல்லாம் அபயப் பிரதானங்கள் கொடுத்து ஆதிரிக்கும் எல்லைபோல் சினங்குகின்ற மலையாளத்துள் பல கிராமங்களில் இன்னும் வழங்குகிற ஜூவர்களி, பரிசைகளி, ஓட்டத்துள்ளல் முதலான பல வேறு ஆடற்கதைகளைக் காணபவர்க்குத் தமிழ் நாடு முழுவதும் பூர்வத்தில் வழங்கி வந்த நாடக விகர்பங்கள் இத்தன்மையை வென்று ஊகித்தல் ஒருவாறு கூடியதாகவே யிருக்கின்றது. ஆட்டக் கதை பென்பது மலையாளத்தில் நாடகங்களின் பெயராகவு மிருக்கின்றது. குறத்திப் பாட்டு உழுத்திப் பாட்டு முதலிய பழைய பிரபந்த ரீதியாய்ப் பாடி யாடும் பாவிகற்பங்கள் இன்னும் அகந்தம். தமிழ் நாட்டினும் வில்லதுப் பாட்டு, உடுக்குப் பாட்டு

முதலியன் ஆட்டத்தோடு காலை விரித்தலுக்கே உரித்தானவை நொண்டிச் சிக்கு முதலிய பல விகற்பங்களுடுப்பற்பல தாழிசைகளும் ஆடலுக்கு மிக ஏற்றன, ஆதலால் பழைய நாடகங்கள் வில்லுப் பாட்டு துள்ளற் பாட்டு முதலியவை போல ஒருவர் தனியாயேதும், கும்மிப் பாட்டு பரிசைகளி முதலியன போலப் பலர் கூடியேதும் ஒரு காலை யைத் தான் மேனங்களுடன் பாடி அழிகியித்துக் கூறுப் போன்றைப் பாட்டாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கவேண்டும்.

“அப்படியானால் தமிழ் நாடகங்கள் பாதொன்றும் இப்போது காணக் கிடையாமைக்கு விசேட காரணம் தேடவேண்டியதற் கவசியமில்லை.

படித்தறிந்து வியத்தலையே பயனாகக் கொண்டபழைய இயற்றமிழுக் காவியங்களுக்குள் இங்காலம் நமக் கெட்டி வை எத்தனை, இருந்த விடமே தெரியாது இறந்து போனவை எத்தனை எனக், கணக்கிடுவோமாகில் இப்போது தீவிக்கிற மனிதர்களையும் இறக்கேரரையும் ‘என்னிட கொண்டற்று’ என வன்றே மதிக்கத்தக்கதாக விருக்கின்றது. படித்தமாத்திரத்தில் கவரசானுபவர்தரத்தக்க இயற்றமிழினது கதி இங்கானமாயின் ஆடிக்கண்டாலொழுபிய இன்பம்பயவாத நாடகப்பாட்டுகள் காலனினம்பரத்தில் ஆழித்து போனது ஒரு அதிசயமா? மதாபிமானத்தால் ஆழ்வர் அருளிச் செய்த திருவாப் மொழியும் மூவர் தேவாரங்களும் ஒருவாறு அவற்றின் பண்ணும் சிற்காலத்தார் அறிவும்படி கிளை கில்லாயிடில் பழைய இசைக் தமிழும் இவ்வாறே உண்டாயிருந்ததோ இல்லையோ என்னும் சந்தேகத்துக்கண்றே இடங் தருவதாக சிற்கும்? சுத்தவித்தியா விஷயமான அபிமானம் கீங்கிக் கேவலம் சமயச் சச்சரவுகளால் மூடப்பட்ட இடைக்காலத்தில், இயற்றமிழும்

ஈவியத்தலைமைபெற்ற சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களே தப்பினது தாஸிப்பாக்கியமாய் இருக்குமானால், என விஷயங்களாகிய இசைத்தமிழ் நூல்களும் ஆட்டப் பாட்டான நாடக நூல்களும் மன்னுறை மாண்டுபோனவை சுற்றுமே ஒரு ஆச்சரியமா? இசைத்தமிழும் நாடகத் தமிழும் தமிழுள் நெருங்கிபசம்பந்தமுடையவையாக எக்காலமுமிருக்க வேண்டுமென்பது எளிதிற் துணியத்தக்கதே.

“துவக்கத்தில்புதியன சிறுபான்மையும் பழைய சிக்கு தாழ்சை முதலியன மிதுதியாக விருந்திருக்க வேண்டும். காலஞ் செல்லச் செல்லப் பழையன குறைந்தும் புதியகிர்த்த வங்கள் மிதுக் தும் வந்தன. அருணைசலக் கவிராயர் இராம நாடகத்திலும் குற்றாலக் குறவங்கி முதலிய பழைய பற்றிய நாடக வியல்களிலும், இவை இரண்டு வகைப்பட்ட ஆட்டப் பாட்டுகள் கலந்து கூடப்பன காணலாகும். அருமை பெருமைகளிற்கிறந்த அருணைசலக் கவிராயர் தமது ஒப்பற்ற நாடகம் அமைத்த பின்னர் அதனையே வாய்ப்பாடமாகக் கொண்டு பிற்காலத்தவர் பற்பல நாடகஞ் செய்தனர்; அவற்றுள்ளும் பழைய சிக்கு முதலியவை இராவணப் போரில் விசீவண் போல இன்னும் இறவாமல் ஆங்காங்கு தலை காட்டி நிற்றல் புலப்படக்கூடும். இவ்வாறு பழைய நாடகப்பாட்டினியல்பு முற்றும் மாறுதலைடைந்துபோயினும் ஒரு விஷயத்தில் பழைய தமிழ்நாடக வியல்பு சுற்றும் மாறுபடாது நின்றுகொண்டது. இக்காலத்து நாடகங்கள் எந்த எந்த வடிவமாக இருந்தபோதிலும் அவற்றுள் ஒன்றேநும் ஆட்டமின்றி நடந்தேறுதல் கூடியதன்று. இவ்வாட்டமே முற்கூறியபடி தமிழுக் கூத்திற்கும் ஏனைய நாடகங்களுக்கும் உள்ள தலைவரையான வேற்றுமை பண், பா, அரக்கு

முதலிய யாவும் வேற்றுமைப்படும். தமிழ்க்கூத்துக் குரிய ஆடல் ஒன்றும் இதுவரைக்கும் பேதப்படவில்லை.

(நாடகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி.)

“இவ்வாறு நோன்றி வளர்ந்த நாடகக் தமிழ் விழுக் கிளை யடையப் புகுந்தது. அதற்குக் காரணம் யாது? ஒழுக் கிளை வசூக்கப் புகுந்த ஆரியரும் சௌனாரும் நாடகக் காட்சியாற் காமமே அறிவினும் மிகப் பெருகுகின்றதென் ஆம் போலிக் கொள்கையடையராய்த் தமது நால்களிற் கடியப் படுவற்றுள் நாடகத்தையுள் சேர்த்துக் கூறினார். அக்காலத்திருந்த அரசர்க்குத் தர்ப்போதனை செப்து நாடகத் தமிழழுத் தலையெழு வொட்டாது அடக்கி வந்தனர். ஒன்னையாரும் திருவன்ஞாவரும் ஒருங்கே புகுந்ததை இல்லா வாழ்க்கையைத் தீவினை யச்சத்தின்பாற் படுத்திக் கூறஞ் சௌனர்கள் நாடகத் தமிழ்துலைக் கழந்ததோராச் சரிய மன்று. இவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுக் கிடையில் நாடகத் தமிழ் எவ்வாறு தலையெடுத்து ஒங்கப் போகின்றது. அதன் மேல் இயற்றமிழ்க் காப்பியக்கள் நாடெடங்கும் மலின்து சிறந்து நாடகத் தமிழை வளரவொட்டாது தடிப்பன வாயின. இவ்வாறு நாடகத் தமிழுக்கு நாற்புறத்திலுள் தடைக எமைக்கப்பட்டமையின் அஃது அழிநிலை எய்தத் தலைப்பட்டது. பண்டிதானேர் கழந்து நாடகத் தமிழைக் கைவிடவே அது பாமரர் கையகப்பட்டு இழிவடைந்து தெருக்கூத் தளவிலே நிற்கின்றது.

(தமிழ் மொழியின் வரலாறு.)

“கூத்தும் விழவும் மணமுங் கொலைக்களமு
கார்த்த முளை யுள்ளும் வேறிடத்த—மோக்க
மொழுக்கு முடையவர் செல்லாரே செல்லி
னிருக்கு விழவுங்கரும்

(வளதி—63.)

சிந்தாமணி சூளாமணி முதலிய காமச்சவை மலிந்த சைன காப்பியங்களை கோக்குமிடத்து சைனர்கள் நாடகத் தமிழம் வளரவொட்டாது தடித்தார்கள் என்று கூற இடமில்லை.

தமிழ் இலக்கணத்தின் சிறப்பியல்பு.

வடமொழி தமிழ் என்னும் இருமொழிப் புலமையும் ஒருங்கே நிரம்பிய சிவஞான சவாமிகள் “தமிழ் மொழிப் புனர்ச்சிக் கட்டப்படும் குறிமிடுகளும், விணைக்குறிப்பு விணைத் தொகை முதலிய சொல்லிக்கணங்களும், உயர்தினை அல்லினை முதலிய சொற் பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய தினைப் பாகுபாடுகளும் அவற்றின் பகுதிகளும், வென்பா முதலிய செய்யிலிஸ்கணமும் இன்னேரன்ன வும் வடமொழிஹிற் பெறப்படா” என்றும் “கண்டு கூறும் பொருட் பாகுபாடுகள் பொதுவாகாது தமிழிற்கே சிறந்து வேறொன்றாற் பெறப்படாமையின் இப்பொருள் பற்றிவரும் பரிபாடல், கலி, அகாளுற, புறாளுற, ஜங் குறநாறு, நற்தினை, குறுந்தொகை, ஆற்றுப்படை, பதிற் துப்பத்து முதலிய செய்யுள் ஆராயப் புகுந்தார்க்கு இப்பொருட் பாகுபாடு உணராக்கால் குன்று முட்டிய குரீ இப்போல இடர்ப்படுவர்” என்றும் “சோதிடம் முதலிய பிரகலைகளெல்லாம் ஆரியத்திலும் தமிழிலும், ஏனை மொழி களிலும் வேறுபாடின்றி ஒப்ப விகுந்தவின், அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டாமையானும், இயலினா நாடக மென்னும் மூன்றும் தமிழ் விலக்குத்துச் சிறிது வேறுபாடுடை மையின் அவற்றை விதிக்க வேண்டுதலானும் அதுபற்றி அகத்தியத்துள் மூன்றுமே யெடுத் தோதினார்” என்றும் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருக்கியின் கண் ஆங்காங்கு உரைத்திருக்கின்றனர்.

“ தமிழ்மொழியில் எல்லாப் பொருள்களும் இரண்டு தினைகளாகப் பகுக்கப் பட்டன. பகுத்தறிவுடைய உடனிர்களை உயர்தினையாகப்பகுத்து உயர்தினையில் ஆனாக்கு ஆண்பாலும் பெண்றுக்குப் பெண்பாலும் பலருக்குப் பலர்பாலும் பகுத்தறிவற்ற விலங்கு, பறவை, நீர்வாழ்வன முதலிய உயிர்களையும், மரம், கொடி, செடி, பறவை, நீர்வாழ்வன முதலிய உயிர்களையும் அஃறிறினையாகப் பகுத்து, அவற்றுள் ஒன்றுக்கு ஒன்றன்பாலும், பலவற்றுக்குப் பல வின்பாலும் கூறப்படுகின்றன. தமிழில் விலங்கு, பறவை, மீன்களின் ஆண் பெண்களுக்கும் வெவ்வேறு பெயர் கூறப்பட்டுளம், அவைகள் பகுத்தறிவற்ற தாழ்க்க சாக்கியிற் பட்டன வரதலால் அஃறிறினையாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கிலம் முதலிய பாதைகளில் சில அஃறிறினை உயிர்களுக்கும், பொருள்களுக்கும் ஆண்பால் பெண்பால் கூறினும் அங்களும் கூறப்பட்ட ஒன்றையே பல பால்களில் கூறுவதும், உயர்தினை ஆண்பாலுக்கு பெண்பாற் பெயரும், பெண்பாலுக்கு ஆண்பால் ஒன்றன்பால் பெயரும் முறை மிறந்து கூறுவதும் இல்லை.

வடமொழியிலோ பால் வரம் பின்றிப் பலவாறு கூறுவதுண்டு. அவை வருமாறு :—

மீணவி பேயர்.

1. பார்யா — பெண்பால் (ஒருமை)
2. தாரா — ஆண்பால் (என்றும் பன்மை)
3. களத்ரம் — ஒன்றன்பால்

கல்லின் பேயர்

1. பாதாண — ஆண்பால்
2. சிளா — பெண்பால்
3. உபலம் — ஒன்றன்பால்

ஆதலால் தமிழ் பால்தினையில் இனியது.

“ ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்களினுலிகளை வரிவதி விற் காண்பித்தற்குக் கருவியாயுள்ளது எழுத்து. அங்கனமே தமிழ்மொழியின் ஒலியும், அதற்குரிய எழுத்தும், ஒற்றுமை பெற்றுள்ளது. வேறு சில பாலமூக்களைப்போல் அவை ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமையுடையனவல்ல.

வடமொழியில்

பரவும் என்றெழுதிப் ப்ரம்தற என்றெழுதிக்கிணறனர்.	
சிறம் :	சிம்மு :
வற்றி	வந்துவி
விஞ்ஞானம்	விக்ஞானம்

விஜைத் தேளிவு.

“விஜைச்சொல் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றன் செயல்களைக் குறிக்குஞ் சொல். தமிழ்மொழியில் விஜைகள் அவற்றைத் தெளிவுபெறக் குறிக்கின்றன. பிற மொழிகளிலுள்ள விஜைச்சொற்கள் ஆண் பெண் ஒன்றன் பால்களின் வேறு பாட்டை விளக்குகின்றன.

ஆங்கிலம்	வடமொழி
செல்கின்றன (He) goes (ஸ) கச்சதி	
செல்கின்றன (She) goes (ஸா) கச்சதி	
செல்கின்றது (It) goes (தத்) கச்சதி	

ஆங்கிலம்.	இலத்தீன்.
கேசிக்கிறுன் (He) loves	(Ille) amat
நேசிக்கிறுள் (She) loves	(Illa) amat
நேசிக்கிறது (It) loves	(Illud) amat

சோற்றூரூபம்.

“சோற்றூரூப - வாக்கியம். அது எழுவாய் பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்பன கூடி ஒரு கருத்தை விளக்குவது. அவற்றே அவற்றின் உரிச்சொற்களும், இடைப்பிற வரலாய் வரும் வாக்கியங்களும் சேர்ந்து குழுச் சொற்றூரூபாயும் வரும். பெயர் விணைகளின் இயலை உரிச்சொற்களானும், பல பெயர்களை இடைச்சொற்களானும், பல விணைகளை எச்சத்தானும், பெயர்க்கும் விணைக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை வேற்றுமை யுருபானும் புணர்த்தித் தமிழில் விளக்கப்படுகின்றது. ஆங்கிலத்திலும், தமிழ் போலவே சொற்றூரூபானது.

“வடமொழி; இலத்தீன்; கிரிக்கு முதலியபாழூகளில் அங்கைம் அழகுபெறுத விசேடணங்களுக்கும் அவை தழுவும் பெயர்களின் வேற்றுமை பால்களை யேற்றல், இடைச்சொல் இன்றிக் கால், முதலை அழகின்மையுள்ளது.

உதாரணம்.

(1) “கரிய பெரிய குயிலை வஞ்சகமுடைய காக்கை யாக எண்ணினுண்.

க்ருஷ்ணம் ப்ரசவந்தம் வஞ்சகி நம் காகம் பேசினே.

கரியதை பெரியதை குயிலை வஞ்சகமுடையதை காக்கையை எண்ணினுண்.

(2) மதுரையிலிருக்கும் இராமன் மகன் புலவனுகிய சமூகனுண இலக்குமணனால் இது எழுதப் பட்டது.

மதுராவாசினா ராம புத்திரேண பண்டதேந சமூகே நலங்கமணேந இயம் விக்பதே.

மதுரையில் வசிப்பவனால் இராமன் முத்திரனால் சமூகனால் லட்சமணனால் இது எழுதப் பட்டது.”

(மொழிநால் - மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார்).

இலக்கணங்கள்.

அகத்தியர் தமிழுக்குச் சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூல்கள் செப்தாரென்ப. அவற்றுள் ஒன்றேஹும் இக்காலத்துக் கிடைக்கவில்லை. சிதறண்ட சூத்திரங்களைனச் சிலவற்றைத் தொகுத்து, “பேரகத்தியக் திரட்டு” என்று அச்சடித்திருக்கின்றனர். அச்சுத்திரங்களின் சொன்னடையும், பொருண்டையும் நோக்கும் இளஞ்சிருபூரும் அவை பண்டைத் தமிழன்ற என்று துணிந்து கொள்வர். அகத்தியத்துக்கு முன் குமரம் என்னும் ஓர் இலக்கணம் இருந்ததாகக் கூறப். பேராற்று கெடுக்குறையன் பெரு நூல் கருள்ளும் இடைக்கழிச் செங்கோடன் இயனால் முதலை இலக்கணங்கள் இருந்து மறைந்து போனதாக செங்கோன்தரைச் செலவு என்னும் நூலால் அறிகின்றோம். தொல்காப்பியத்திற் பலவிடக்

* முந்த நல் அகத்தியமும் மாபுராணமும் இசைத்தழுக்கமும் அவற்றட் கநிப் இலக்கணங்காவன ஏழுத்தச் சொற் பொருள் யாப்பும் சந்தமும் வழகியலூம் அரசியலூம் பங்ப்பனவியலூம் சோதிமுக் காத்தருவருங் கூத்தும் பிறவுமாம். (உசினுர்க்கிணியர்)

களிற் காணப்படும் ‘என்ப,’ ‘என்மனூர் புலவர்,’ ‘இப்புணர்ந்தோர் மொழிப்’ என்பன போன்ற சொற்றெடுத் தொல்காப்பியர்காலத்தும் முன்பும் பல இலக்கண இலக்கியங்கள் இருந்தனவென்பது தெளிவு.

யாப்பருங்கலவிருத்தி பாப்பருங்கலக்காரிகை(பழைய) உரை முதலியவற்றில் இக்காலத்துக்கிடையாத பல இலக்கண இலக்கியங்கள் மேற்கோள்களாக வந்திருக்கின்றன.

இக்காலம் வழங்கும் இலக்கணங்கள், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக்கொத்து, கேமிகாதம், கண்ணால் முதலியன.

பிறமொழிகளிலுள்ள இலக்கணங்களும் பிறவுமாடுள்ள தால்கள் முன்னிருந்தவற்றிலிருந்து விரித்து எழுதப்பெறும். தமிழ் தால்களை முன்னிருந்தவற்றைச் சுருக்கி எழுதப்படுவனவாகும். உதாரணத்துக்கு தொல்காப்பியம், கண்ணால், இலக்கணச்சருக்கம் முதலியவற்றை கோக்குக்.

சங்கம்.

“தலைச் சங்கம் இடைச் சங்கங் கடைச் சங்க பெண் மூவகைப்பட்ட சங்கம் இல் இயினூர் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனாகும், திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளாகும், குன்ற மெறித்த குமாரவேங்கும், முரஞ்சி ழூர் முடி நாகராயரும் விதியின் கிழவனுமென இத் தொடக்கத்தார் ஜுஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினு ரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதகுருகும், களரியா விரையமென இத்தொடக்கத்தன. அவர்களாற் நாலாயிரத்து நாலுற்று நாற்பதிற்றியான்டு சங்கமிருந்தா

ரென்ப. அவர்களைச் சங்கமீ இயினூர் காய்சின வழுதி முதலாகக் குடுங்கோளீருக என்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

“இனி இடைச் சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகும் தொல்காப்பியனாகும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பரண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக் கோதும் கீரந்தையு மென இத்தொடக்கத்தார் ஜும்பத் தொன்பதின்மரென்ப. அவருள் விட்ட மூவாயிரத் தெழுதுற்றுவர் பாடினுரென்ப. அவர் களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், சியாழுமாலை பகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுங் தொல்காப்பியமும், மாபுரான மும், இசை தறுங்கமும், பூத புராணமுமென இவையென்ப. அவர் மூவாயிரத் தெழுதுற்றியான்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கமீ இயினூர் வெண்டேர்ச் சேழியன் முதலாக முடத்திருமாற வீருக ஜும்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரக் கேறினூர் ஜுவர் பாண்டிய ரென்ப அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டிய நாட்டைக் கடல் கொண்டது.

“இனிக் கடைச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறு மேதாசியாரும் சேந்தம் பூதனாகும் அறிவுடையரனாகும், பெருங்குன்றார்க் கிழாரும், இளங்கிருமாறனும் மதுரையாசிரியர் கல்லத்துவனாகும் மருதனின் நாகனாகும், கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கிரனாகு மென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானுற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினு ரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானுறும், குறுங்

தொகை நாலூறும், நற்றினை நாலூறும், புறநாலூறும், ஐங்குறு நாறும், பதிற்றப்பத்தும், நாற்றைம்பதுகலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையுமென்ற இத்தொடக் கத்தன. அவர்க்கு தால் அகத்தியமுங் தொல்காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தொண்ணாற்றைம்பதிற்றி யான்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரி இயினூர் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலை உக்கிரப் பெருவழுதி யீருக நாற்பத் தொண்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினூர் மூவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தா மதுரை யென்ப.

(இறையனு ரகப்பொருளுக்கா)

களவியலுரையிற் கூறப்பட்ட சங்கப் புலவர்கள் பல்சக்கநூற் செப்புட்களை இயற்றிய புலவர்களாகக் காலப் படுதலின் களவியலுரையிற் காணப்படும் சங்க வரலாறு ஆதாரமற்ற கட்டுக்கணத என்று கருத இடமில்லை. பண்டை நாளிற் சங்கமிருந்து தமிழ் வளர்த்தமையை,

“ சிறைவான் புனர்நில்லைச் சிற்றம்பலத்து

மென் சிந்தை யுன்னும்

உறை வாலுயர் மதிற்கூட வினாய்ந்த

வொன்னாங் தமிழின்—றுறை ”

(திருக்கோவையார்)

“ ஞான சம்பந்த துறைசெப் சங்கமலி செந்தமிழ் ”

(சம் - தே.)

“ திருவால வாயில் எம்மைப் பலந்தீர்த்தவர் சங்கமிருந்து ”

(பெரியபுராணம்)

“ சங்கத் தமிழ் முன்றுங் தா ”

(ஙவழில்)

“ கண்பாட்டுப் புலவனுப் சங்கமேறி நற்கனகக் கழிதருமிக் கருளினேன் கான் ”

(திரு. நா. தே. திருப்புத்தூர்)

ஏனவரும் தெய்வப்பெற்றியாள் திருவாக்குகளா னேர்க்.

“ மதுரைத் தலபுராணம் குலசேகர பாண்டியன் முதல் மதுரேசவர பாண்டியனீருக எழுபத்துநாலு பாண்டியரைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றது. இப்போதுள்ள மதுரையில் அரசு புரிந்த பாண்டியர்கள் இவர்கள்தான். கடைசிப் பாண்டியனுக்கு முதல் ஆண்ட கண் பாண்டியன் அல்லது இனுமாறன் ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த வினைப்பது துணியப்பட்டது. அவனது ஆட்சியில் சங்கமிருந்ததாக ஒருவரலாறு காணப்படவில்லை. கி. பி. நாலாம் நூற்றுண்டு வரையிலிருந்த மாணிக்கவாசக சவாமிகள் காலத்தில் சங்கத்தைப்பற்றிய செய்தி இறந்தால் நிகழ்ச்சி யாகக் காணப்படுகின்றது. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மனிமேகலை யென்றும் நூல்காரில் சங்கத்தைப்பற்றிய குறிப்புக் காணப்படவில்லை. மூன்றாவது சங்கத்தின் கடைசிப் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி யென்பது கண்ணபரம்பரை. இப்பாண்டியன் காலத்திலேயே திருக்குறள் அரங்கேற்றப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்பொது அப்பாண்டியன் தல புராணத்திற் சொல்லப்படும் 74 பாண்டியருள் எவ்வென்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை. புராணமெழுதியவர் தமிழ்ப் பெயர்களைச் சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்த்து எழுதியதே இதற்குக் காரணம். அப்படி யிருந்தாலும் இப்பாண்டியனுடைய காலத்தை ஒருவாறு சிச்சைத்தல் கூடும். இவன் கரிகாற் சோழனின் தஞ்சையாகிய இளஞ்சேட் சென்னியின் காலத்தில் இருந்தவினைந்து சொல்லப்படுகின்றது. அவன்

காலம் கி. பி. 50—90 வரையிலாகும். ஆகவே சங்கத்தின் இறுதிச்காலம் முதலாம் நாற்றுண்டிலென்று துணிதல் வேண்டும். அதற்குப் பின் சங்கமிருந்ததற்கு உண்மைச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. சங்கம் ஒடுங்கியது முதல் நாற்றுண்டின் முற்பகுதியிலாகும். இனிச் சங்கம் தொடக்கிய காலத்தைக் குறித்து ஆராய்வோம். 196 பாண்டியர்கள் 3900 ஆண்டுகளாகச் சங்கம் நடத்தினார்களென்று முன் ஒரிடத்தில் கூறப்பட்டது. ஒரு அரச�லுக்குரிய காலம் இருபது என வைத்துக் கணக்கிட்டமையின் இக் காலக் கணக்கு ஏற்பட்டது. தென் மதுரையிலே நடந்த சங்கம் 86 அரசர் ஆதாரவின்கீழ் நடை பெற்றதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படியா யிருந்தால் 89 பாண்டியருக்குரிய கால எல்லை 1780 ஆண்டுகளாகின்றன. 1780 ஆண்டுகளை 3900 ஆண்டுகளினின்றும் எடுத்துவிட எஞ்சி நிற்பது 2120 ஆண்டுகளாகும். இதனையே தென்மது ரையைக் கடல் கொண்ட காலமெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். சலப் பிரஸய முன்டான காலம் கி. மு. 2105 எனதூர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். இக்காலக்கணக்கு தென்மதுரையைக் கடல் கொண்டதெனச் சொல்லப் படும் காலத்தோடு ஒத்திருக்கின்றது. கிறிஸ்தவுக்கு முன் 3900 வரையில் சங்க தொடக்கியதெனப் பெரும்படியாகக் கூறலாம். பழைய தமிழகம் மிகவும் சீர்திருத்தம் பெற்றிருந்த தென்பதையும் அது பிற காடுகளுடன் வியாபாரம் நடத்திப் பெற்றிருந்ததையும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டால் தமிழச் சங்கம் அக்காலத்தில் நடை பெற்றிருக்கக் கூடா தென்று ஒருபோதும் கருத இடம் இருக்கமாட்டாது.

றெகேசின் (Regozin) என்பவர் வேத இந்தியா என்னும் நாவில் கூறியிருப்பது வருமாறு:—“‘ஊர்’ என்

யம் பட்டினத்தில் ஊர் எயா என்னும் வேந்தனால் கி. மு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கட்டுகிச்கப்பட்ட பழைய பட்டிடங்களைக் கிளறிப் பார்த்தபோது தமிழகத்தில் மலையாளக் கரைகளில் மரத்திரம் வளருகின்ற தேக்கமரத் தண்டு ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. விச்தியத்துக்கு டட்க்கே அவ்விதமான தேக்க மரம் காணப்படுவதில்லை. இது ஐயாயிரமாண்டுகளாக்கு முன் தமிழர்கள் எவ்வளவு பிரதிருத்த மடைந்திருந்தார்கள் என்பதை விளக்குகின்றது. ஆகவே உலக முழுமையிலும் பாண்டிய வழிசமே பிகப் பழைய தென்றும் தென்மதுரையில் அவர்களால் நிறவப்பட்ட சங்கமே எல்லாச் சங்கங்களுக்கும் முற்பட்ட தென்றும் சொல்லதில் ஆச்சியியத்துக் குரியது ஒன்று வில்லை. பழைய மதுரையின் அழிவுக்குப் பிற்பாடு பாண்டியருக்குத் தலைகரமாயிருந்தது கபாடபுர மென்று இராமாயனத்திற் படிக்கின்றோம். இரண்டாவது நடத்திய சங்கம் 59 பாண்டியரின் காலம் 1180 ஆண்டுகளாகும். இது இரண்டாஞ்சு சங்கத்தின் இறுதிக் காலமும் முன் ஒரு சங்கத்தின் தொடக்கமாகிய (2120—1180) கி. மு. 140-க்குக் கொண்டுவந்து விடுகின்றது. இரண்டாவது தலைகரமாகிய கபாடபுரம் கடற்பெருக்கினால் அழிக்கப்பட்ட தென்பதும் அவ்வழிவுக்குப் பிழைத்திருந்த பாண்டியனை மறுபடியும் கூடலீல் சங்கம் விறுவினுடென்பதும் கண்ணபரம் கூர. தலபுராணத்தின்படி மூன்றாவது சங்கத்தை விறுவினாவன் உக்கிரபாண்டியனுவன், மாபாரதத்தில் சொல்லப் படும் பப்புரவாகன் இவனே. இவன் மலையத்துவச பாண்டியனின் பேரவெண்றும் மலையத்துவசனின் ஒரே குமாரி அருச்சனையை மணந்தாளென்றும் மாபாரதம் கூறுகின்றது. அப்புராணத்திற் கூறப்படும் ‘கந்தரன்’ என்னும் பெயர் அருச்சனைக் குறிக்கும். மலையத்துவசனை அருச்சனன்

மணலூரிற் சந்தித்தாக மாபாரதங் கூறுகின்றது. கூடலீஷ் தலைநகராகக் கொண்ட பாண்டியன் மணலூரிலிருந்து வங்காளென்ற பழைய திருவிளையாடல் சொல்லுகின்றது. இதனால் கபாடபுரத்தின் அழிவுக்குப் பிறகும் கூடலீஷ் தலைநகராகக் கொள்வதற்கு முன்னும் மணலூர் பாண்டிய ஜூடைய தலைநகராயிருந்ததெனச் சொல்லவேண்டும்; அல்லாவிட்டு மணலூரும் கபாடபுரமும் ஒன்று எனக் கொள்ளல் வேண்டும். இராமாயணம் பாரதம் என்னும் இரண்டு நூல்களிலும் பாண்டியஜூடைய தலைநகரமாகச் சொல்லப்படு மிடங்கள் ஒரேயிடத்தைக் குறிக்கின்றன. இராமாயணத்தின் வான்மீகி சுக்கிரீபன் வானரவீரரூக்குக் கூறிய கூற்று வைத்துச் சொல்லுமிடத்து ‘கபாடம்’ தாமியிரபர்வி கடலோடு சங்கமிக்கு மிடத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட டிருக்கின்றது. அருச்சனன் தெற்கே தீர்த்தபாத்திரை செய்ததைச் சொல்லுமிடத்து அவன் கலிங்கநாட்டுக் கூடாகச் சென்று கோதாவரியையும் கீழுக்குத் தொடர மலையிலேயுள்ள மகேங்கிரத்தையுக் கடந்து காவேரியைப் பிண்புறமாக விட்டு கீழுக்குக் கடலோரத்திலேயிருந்த மவூரை யடைந்தாளெனச் சொல்லப்படுகின்றது.

மரபாரதத்திற் காணப்படும் மணலூரென்பது ‘மணாபட்டினம்’ என்னும் பொருள் தரும் தனித் தமிழ்ப் பெயராகும். ‘கபாடம்’ என இராமாயணத்திற் காணப்படுவது ‘அலைவாய்’ என்னும் தமிழ்ப் பெயரின் சமக்கிருத மொழி பெயர்ப்பாகக் காணப்படுகின்றது. அலைவாய் துறைமுகம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். பழந்தமிழ்க் கடவுள்களை முருகன் கோயிலுக்கு இருப்பிடமாகிய செந்தில்மலை அடியோரத்தில் இருந்த துறைமுகப் பட்டினத்துக்கு அலைமுகப் பட்டினமெனப் பெயருளது. அது இப்பொதுள்ள திருச்செந்தாருக்குப் பக்கத்திலே யிருந்தது. பழை

முருகன் கோயில் கடலுள் மறைந்துள்ளதெனச் சொல்லப் படுகின்றது. கபாடபுரம் அல்லது அலைவாய் அக்காலத்து எல்லாவிடங்களாலும் அறியப்பட்ட பாண்டிய அரசருடைய துறைமுகப் பட்டினமென்றும் அதனருகே அரசு ஜூடைய மாளிகையும் அரசிருக்கையு மிருந்த ஒரு சிறு பட்டினமிருந்த தென்றும் கருத இடமுண்டு. மணலூரிலிருந்த கடைசிப் பாண்டியன் அலைவாயைக் கடல் கொண்டதற்கிண் தனது தலைக்கரை மதுரைக்கு மாற்றி பிருக்கவேண்டும். இம் மாற்றம் பாரதப் போருக்குப் பின்னால் வேண்டும். இதற்குப் பின் கூட்டப்பட்ட மூன்றுக் கங்கத்தை 49 பாண்டியர்கள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். இச்சங்கம இடையிடங்கள் 10 நூற்றுண்டுகளாக உக்கிரப் பெருவழுதி காலம்வரையில் நடைபெற்றிருக்கின்றது. இவ்வுடைய காலம் கி. பி. 30-க்கும் 50-க்கும் இடையில் என்று முன்னமே முடிவு செய்யப்பட்டது. கி. பி. 50 சக்கத்தின் இறுதிக்காலமாகும்.

(Notes on Sangam Age by Pandit Savarirayan—Tamilian Antiquary, Vol. 2, No. 1.)

அகத்தியர்

அகத்தியரைப்பற்றிய செய்திகள் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் மற்றும் நால்களிலும் மலிந்து காணப் பெறுகின்றன. அப்படியிருந்தபோதும் அவரைக் குறித்த உண்மை வரலாற்னினதையும் ஆராய்க்கு கோவைப்படுத்திக் கூறவது இல்குவன்று. அவருடைய பிறப்பைக் குறித்துப் பலவகையான கடைகளுண்டு. அவற்றுட் பெரும் பாலன இயற்கைக்கு மாருகக் காணப்படுதலின் அவை நம்பப்பட்டதற்க்கணவல்ல. தென்னட்டு முனிவருள் ஒரு வர் புதத்தியர். இவருடைய புதல்வருக்கு அகத்திய

சென்று பெயர். புலத்தியர் இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணனின் பாட்டன், அகத்தியர் கலசத்திற் பிறந்தா ரென் பதும், அவர் பெருவிரலினொளின ரென்பதும், கடலீக் குடித்தாரென்பதும், விந்தியமலைபை அடக்கினுரென்பதும் புராணக் கதைகள். அக்கதைகள் கோரகப் பொருள் கொள்ளவியலா. சவாமி திருக்கலியாண்ததுக்கு இருட்களும் முனிவருஞ் தேவரும் மேறுவில் சண்டியபோது வடகோடு தாழ்ந்து தென்கோடு உயர்ந்த கதைகளும் பய்பதியே. புராணக் கதைகளைக் கொண்டு ஒருவகைபான முடிவுகளையும் அடைதல் கூடாது. விருத்திரன் மழைமுகி வென்றும் இந்திரன் மழை பெய்தற கிடமாயுள்ள விண்ணெண்றும் தத்துவார்த்தம் பகர்கின்றனர். அது உண்மையாயின் அகத்தியர் நகுடனைச் சபித்தது கடலீக் குடித்தது முதலிய கதைகள் கற்பணியாய் மாறுகின்றன. இப்படியே புராணக் கதைகளுக்குத் தத்துவப் பொருள் கூறப் புகுமிடத்து உண்மையென நம்பப்பட்டுவரும் பலகதைகள் கற்பணியாகத் தோன்றுகின்றன. அகத்தியர் இமயமலைபை அடுத்துள்ள காடுகளினின்றும் பெயர்ந்து தமிழ் காடு போந்தார் என்பதற்குப் புராணக் கதைகளையும் அவற்றைத் தழுவி நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுறையில் எழுதிய கதைபையுமன்றி வேறு பிரமாணங்கள் இன்று. தமிழ் ஆரியப் போர் உண்டான காலத்து இவைபொன்ற கதைகள் முளைத்தல் இயல்பு. அகத்தியர் மிகப் பழைய காலச் சொல்லே பொதியின் மலையில் வசித்தா ரென்பதற்கு அகத்தியன் என்றும் விண்மீலுக்கு ‘பொதியின் முனிவன்’ என்றும் பெயர் பரிபாடலிற் காணப்படுதலே போதிய சான்று. “தெண்ணீரருயிக்கானார் மலையந்தருந்தவன்” (யாப்பருங்கலக் காரிகை). அகத்தியர் குடகுமலையிற் ரக்கி பொதியின் மலைக்கு வந்தமையின் அவர் குடமுனி யெனப்

பட்டார் என்றும் பின்னுள்ளார் இப்பொருளை மறந்து (குடமுனி), கலசபோனி என்றும் பெயரால் வழங்கினர் எனவும் கூறுகின்றனர்.

“இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பினித்து அவனை ஆண்வெராமல் விலக்கி” என நச்சினார்க்கினியர் கூறும் மதுரைக் காஞ்சி உரையால் அகத்தியர் இராவணன் காலத் தவரென்று விளக்குகின்றது. இனிக் கடைச் சங்கப் புலவருளொருவராகிய மதுரைக் கலவாணிகண் சாத்தனார் தாமியற் றிய மணிமேகலீக் காப்பியத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத் திருந்தகாந்தவென்றும் சோழமண்ணன், பரசுராமன் தன் னேடு போர்குறித்து வருதலீல் துர்க்காதேவியா மூன்றாக்கு அவனேவற்படி கரிகை வயிற்துப் பிறந்தமையால் அரசாஞ்சிமையில்லாத காந்தவென்பாரோ கரரைக் காக்குமாறு வைத்துவிட்டு அகத்திய முனிவறைச் சரணைடான்தானென்றும் அவன் வேண்டுக்கொள்ள, அகத்தியர் காவிரியைப் பெருகச் செய்தாரென்றும் கூறுமாற்றால் அகத்தியர் இராமன் காலத்து தென்னுட்டில் உறைந்த செய்தி புலனுகின்றது.

“ஆராய்ந்து பார்க்குக்கால் அகஸ்தியர் பரம்பரையென்று இருந்ததென்றும் அப்பரம்பரையில் வந்தோரனை வரும் அகஸ்தியர் என்றும் பெயரையே வைத்துக்கொண்டனர் என்பதும், அவருள் ஒருவரே அகத்தியம் என்றும் நாலைச் செப்தல்வரென்பதும், சில உரைகளில் அகத்தியம் என்று காணப்படும் நால் இயற்றிய அகத்தியனுர் தொல்காப்பியனுர்க்குப் பின்தியவரென்பதும்.....”

(கா. நமச்சிவாய முதலியார்)

அகத்தியரிடத்திற் கல்விகற்கேரூர் பன்னிருவரென்றும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொர் படலமாகப் புறப்

பொருட் பன்னிருப்படல மியற்றினார்களென்றும் அவற்றுட் தொல்காப்பியர் வெட்சிப் படலமியற்றினுரென்றும் தொல்காப்பிய உரை புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலியவற்றூல் விளங்குகின்றன. ஆசிரியர் இளம்பூரணவடிகள் பன்னிருப்படலத்துள் அடங்கிய வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் செய்ததன்றெனப் பல காரணங்கள் காட்டி மறப்பர். ஆகவே இளம்பூரண வடிகள் காலத்தில் பன்னிருப்படலத்தை ஆக்கியோர்களைக் குறித்துச் சந்தேகம் இருந்ததென விளக்கின்றது.

தொல்காப்பியர்

தொல்காப்பியர் அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவருள் ஒருவரென்ப. அவர் இயற்பெயர் யாதெனப் புலப்பட வில்லை. ஜயதக்கிணி முனிவரின் புதல்வர் தொல்காப்பியரென நக்சினுர்க்கிணியர் கறவர். ஜயதக்கிணியைப் பற்றி எழுந்த புராணப் பகுதிகளில் அங்குமை கூறப்படாமையான் அக்கற்று வலியுடைய தாகாது. தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தைப் பின்பற்றி நூல் செய்தாரென்பது பாரம்பரியம். அவர் தமது நாலைத்து காம் அகத்தியத்தைப் பின்பற்றி நூல்செய்தா ரென்றாலுது அகத்தியர் தமது ஆசிரியரென்றாலுது குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தொல்காப்பியத்துக்குச் சிறப்புப்பாரியஞ் செய்த பனம் பாரனாரும் இவ்வரலாறு ஒன்றனையேனும் கறிந்திலர். இது ஆராய்ச்சிக் குரியது.

தோல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் என்பதற்குப் பழமையைக் காப்பது என்பது பொருள். தொல் என்பது பழமை. காப்பு + இயம் காப்பதாகிய நால். பழமை நால்கள் பற்பல காரணச்

செறிவால் மாண்டுபோதலும் இறந்தகால நிலைமையைக் காப்பதற்கு தால் எழுதல் வேண்டியதாயிற்று. தமிழ் காட்டைக் கொடுங்கடல் கொண்டது. மக்கள் நாலொடு மாண்டனர். எஞ்சியோர் எஞ்சிப் பணர்ச்சி கொண்டு நூல்களைப் புதுப்பிக்குங்கால் கொள்கைமாறு கொண்டு வளாய்த்தனர். அவற்றிற்கெல்லாம் தலைகொடுத்து நிலைத்து வின்றது இந்தால் ஒன்றே யாதலின் இது தொல்காப்பிய மெனத் தகுவதென்க. தொல்காப்பியர் செய்தமையின் தொல்காப்பியம் என்னும் பெயருண்டாயிற்றோ அன்றித் தொல்காப்பியஞ் செய்தமையின் தொல்காப்பியர் என்னும் பெயருண்டாயிற்றோ வென்பது ஆழங்குது கருதி அறதிடிடற் பால்து. தொல்காப்பியம் என்னும் நாற் பெயரினுள்ள காப்பியம் என்னுஞ் சொல் காவியம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாமென்பது பிற்காலத்தார் கற்பணை.

ஐயாமிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பியத்துக்கு என்னுறுது ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த இளம்பூரணர் பேராசிரியர் நக்சினுர்க்கிணியர் முதலியோர் ஆழுதிய உரைகளே காணப்படுகின்றன. பழைய உரைகள் ஒன்றையுங் காணேம். இடையிட்ட சில ஆயிரமாண்டு களுக்குத் தொல்காப்பியம் உரையின்றி பிருத்தல் கூடுமோ? உரைகளிருந்தன. அவைகளெல்லாம் சாதிச் சங்கை ஸ்மயச் சங்கைகளால் அழிக்கப்பட்டன என்றே கொள்ளல் வேண்டும். வேறு காரணங்கூற வியலா. உரையாசிரியர்கள் பிற்காலத்து வழக்க் ஒழுக்கங்களைடும் மிருதிகளையும் பின்பற்றிய உரைசெய்திருத்தலின் உரைகள் நூலிலுள்ள உண்மைப் பொருள்களைப் பலவிடங்களில் விளக்காதொழில்தன.

திவக சிந்தாமணி, பெரிய புராணம், திருமந்திரம், தவாரம் முதலிய நால்களில் இடையிடையே இடைச்

செருகலாகப் பிற்காலத்துப் புலவர்கள் பலபாடல்களைப் பாடிச்சேர்த்திருக்கின்றனர். சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய நூல்களுக்கு தேர்ந்த கதி பிதுவாயின் சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தோன்றிய நூலின் கதி எதுவா யிருத்தல் கூடும். மரபியலுட் பல சூத்திரங்கள் இடைச்செருகலெனத் துணிவதற்குப் பல ஏதுகள் உண்டு. சிறப்புப்பாயிரத்திற் கூறப்பட்ட “ஜந்திரம்” தமிழுக்குரியதோ வடமொழிக்குரியதோ வென்று துணிதற் கிடமில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரிடத்தின் “விண்ணவர் கோமான் விழுதுல்” என ஓர் சைனநூல் கட்டப்படுகின்றது. இதனை ஜந்திர வியாகரணம் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். புத்த சமயத்துக்குப்பின் தோன்றிய சைனமத நூலாகிய ஜந்திரம் தொல்காப்பியைப் பாயிரத்திற் குறிக்கப்பட்ட நூலெனக் கொள்ள இடமில்லை. இந்திரன் என்னும் பெயருடன் பல காலங்களில் விளங்கியபலர் நூல்கள் யாத்திருத்தல் கூடும்.

தொல்காப்பியம் கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டதெனக் கொள்வதற்கு அதனாகத்துற்றுனே பல சுற்றுகள் காணப் பெறுகின்றன. தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம் கு. 24, 27, 28-களால் அக்காலத்து ஞய, நய, மய, மவ என மொழிக்கிடையில் வருஞ் சொற்கள் உண்டு என விளங்குகின்றது. இக்காலத்துள்ள தமிழ் நூல்கள் ஒன்றிலேலும் அவ்வகையான சொற்கள் காணப்படவில்லை. கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் செய்யப்பட்ட திருக்குறளிலும் அவ்வகையான சொற்கள் ஆளப்பட வில்லை. அவ்வகையான சொற்கள் வழங்கிய காலம் குறைந்த பட்சம் திருக்குறளுக்கு முன்று நூற்றுண்டு வரையிலிருத்தல் கூடும்.

தொல்காப்பியம் சொல் கு. 29, 32-க்கு மாறுக சமைத்து, சலம், சதுக்கம், சந்தி, யூகம், யவனர், சங்கு,

மூம் முதலைப் பகர முதற் சொற்களும் பிறவும் கடைச் சங்க நூல்களிற் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியா கடைச்சங்க காலத்தில் நூலியற்றி விருப்பாராயின்,

“சகரக் கிளவியும் அவற்றிறு ரற்றே

ஆ, ஐ, ஒள வெனும் மூன்றலக் கடைபே.”

“ஆ, எ, ஒ வெனும் மூவுயிர் ஞாராத்துரிய ஆவோ டல்லது யகர முதலாது”

எனச் சூத்திரங் செய்திருக்க மாட்டார். ஆகவே தொல்காப்பியங்கு செய்யப்பட்டு கிண்ட காலத்துக்குப் பின்னரே தனிர்க்கப்பட்ட சகர முதற் சொற்களும் பிறவும் நூல்களில் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

“பாணினி முனிவர் ஞாகிரியர்களுள் இந்திரன் என்பார் ஒருவராகக் காணப்படுகின்றனர். பாணி விக்குப் பின் பாணினீயமே எவராலும் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. தொல்காப்பியர் பாணினிக்குப் பின் விருந்தவராயின் தொல்காப்பியத்தில் ஜந்திரம் என்பதற்குப் பதில் பாணினீயமே கூறப்பட்டிருக்கும். பாணினி முனிவர் கி. மு. 7-ம் நூற்றுண்டில் விளங்கியவர் என்று சிலரும், கி. மு. 4-ம் நூற்றுண்டில் விளங்கியவரை வேறு சிலரும் கூறவர். ஆகவே தொல்காப்பியர் கி. மு. 4-ம் நூற்றுண்டுக்குப் பின்தியவரல்லர்.” (Tamil Studies.)

வடசோல்

“வடசோல்” என்பதற்கு இளம்பூரணவடிகள் “ஆரி பச் சொற்போலுஞ் சொல்” எனப் பொருள் கூறினார். தமிழின் பகுதியாகிய வடசோல் நன்றாகச் செய்யப்பட்டு சமக்கிருதம் என்னும் பெயர் பெற்றதென்பது சிலர் கருத்து-

யாழ்ப்பாணத்துப் பேர்காதியில் வடசோல் கிரந்தம் என்று சொற்களுக்கு வடதமிழ் என்னும் பொருள் காணப்படுகின்றது. வடசோல் வடதமிழாயில் அது தமிழே யென்று துணிபு ஆரியர் பேசுந்தமிழை நகைச்சவைக்கு உதவணமாகப் பேராசிரியர் காட்டுகின்றனர். ஆரியர் திருத்தமில்லாத பேச்சுடையவராதலிலுமேயே அவரைத் தமிழர் திருத்தாத மொழியடையவர் என்னும் பொருள்பட மிலேச்சர் என்னும் பெயராலைழுத்தனர்.

திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கரவர்கள் வடசோல்கிளக் குறித்துக் கூறுவது வருமாது :— “ வடசோல் ஆரியம், சமஸ்கிருதம் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகளாக அணித்தில் வழங்கிவருவது அறிவேன். ஆனால், தொல் காப்பிய காலத்தில் வடசோல் தவிர மற்ற இரண்டு சொற்களும் உலகில் எங்கேலும் இருந்தனவா? இருப்பின் தமிழ்

* “Dialects of the same family of languages were spoken throughout India, except in the Vindhyan regions in the Neolithic Age; and that is what has been called the Dravidian family. The distinction between the spoken dialects of North India, to which the name Gaudian has been given by modern scholars and which have been held to be degenerations of Sanskrit or of Prakrit, and those of Southern India, to which the name Dravidian has been given, is, I hold, a distinction without a difference, except that the North Indian dialects have been very much more profoundly affected by Sanskrit than those of South India. The Neolithians of North India spoke languages of their own which, I hold, were structurally allied to the so-called Dravidian family of languages and not to Sanskrit or prakrit.” (Stone age in India, p. 43.)

நறு நல்லுலகத்தில் வழங்கினவா? வழங்கின் மூன்று சொற்களும் ஒரு பொருளினவாக வழங்கினவா என்பன இன்னும் ஆராய்ந்து தெளிதற்குரியன.

“ தமிழில் வழங்கும் சொல் வகைகள் நான்கினுள் இயற்சோல் முதன்மையானது; வடசோல் கடைப்படியிலுள்ளது. வடசோல்லென்பது தமிழுக்குரிய சொல்லென்று நேராகவே பொருள்கொள்ள இடங்கொடுப்பது. உய்த்துப் பொருள் கோடல் வேண்டாதது.

“ அத்தகைய வடசோல் என்னுங் தமிழ்ச்சொல்தான் என்னை? என்கிற ஆராய்ச்சிக்கு தொல்காப்பியத்தினின்றே ஆரியச் சொல்தான் அல்லது சமஸ்கிருதங்தான் என்று தெளிவிக்கக் கூடிய கூற்று எனக் கெட்டியவரையில் கிடைக்கவில்லை.

“ வடசோல் என்பதை வடக்குத் திசையிலிருந்து வந்த சொல் என்ற எனிதாயினும் அளவைக் கிணங்க நோக்கின் வடசோல்லென்பது திசைச்சொல்லென்பதனுள் ஒருபகுதி யாக அடங்கும். அவ்வாருகத் திசைச்சொல்லென்பதையுன் சொல்லி, வடசோல் லென்பதையுன் சொல்லவேண்டியதன் பொருட்டு சினங்க வில்லை. வடசோல் லென்பதைத் திசைப் பொருளில் வழங்கியிருத்தல் பொருந்தாதாகத் தோன்றுகிறது. தொல்காப்பிய காலத்தில் வடக்கு என்னுஞ் சொல் எவ்வெப்பொருளில் வழங்கிய தென்பது காட்டமக்கு கிகண்டுமில்லை அகராதியுமில்லை.

“ வடக் கிருத்தல் என்னுஞ் சொற்றெருட்ரொன்று உள்ளது. அத்தொடரிலேலும் வடக்கென்பது திசையைக் குறிக்காது. ஜனா துறந்திருத்தலையே குறிக்கின்றது. அவ்வாறே வடசோல்லென்பதிலும் ‘வட’ வென்பது தூரவைக் குறிக்குமேல், வடசோல்லென்பது ‘நாலே கரகம்

முக்கோல் மணியே' உரியனவாகக் கொண்டிருந்த தமிழ் நாட்டந்தணர்களாகிய துறவொழுக்கமே மிகுதியாகக் கொண்டவர்கள் வழங்கிய தமிழின் பகுதியாகிய சொல்லாதல் வேண்டும். ஆனால் தீர்க்கமாகச் சொல்வதற்கற்ற சான்றாகள் இதுவரையிற் கிட்டவில்லை.'

தொல்காப்பியர் கூறும் மறை

தொல்காப்பியர் பல்லிடங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ள மறை தமிழ் நாலேயெனக் கருத இடமுண்டு. வியாசர் வேதங்களை நான்கு கூறு படுத்துவதன் முன் தொல்காப்பியர் இயற்றப்பட்டதென்பது நச்சினார்க்கிணியர் கூற்று. அதாவதும் தலையாய் வேதம் அன்று என்றும், பென்டிகம் தலவராகம் சாமம் என்பன ஏனைய மூன்று வேதங்களின் பெயர்களென்றும் நச்சினார்க்கிணியர் கூறியுள்ளார்.

“திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயகரவர்கள் மறையைக் குறித்து செய்துள்ள ஆராப்சி வருமாறு :—

“தொல்காப்பியத் துட்சொன்ன மறை ஆரிய மறை யென ஒப்பினுங் கூட உரையாசிரியர்கள் கொள்கைப் படி, வியாசர் ஆரியவேதங்களைச் சிக்ககற்றித் தொகுப்பதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே தொல்காப்பியம் இயற்றலாமின தென்றலின், வியாசருக்குச் சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர் காலத்து வழங்கிய, இப்போது வழங்குகிற, வுட்ராப் துரையோ, மாக்ஸ்மூல்லரோ பதிப் பித்த நான்கு வேதங்கள்ல் வென்பது உரையாசிரியர் கூற்றுவேயே வெளிப்படை. வியாசருக்கு முந்திய ஆரியவேதமும், அவருக்குப் பின்திய ஆரிய வேதமும் ஒன்றற் கொண்று படியாயின் வேதவியாச ரெண்டும் பெரும் பெயர் பெற்றுர் புரட்டியது தான் என்னை ?

வியாசருக்கு முந்திய தொல்காப்பியத்தில் வியாசருக்குப் பின்தியதும் அவரால் திருத்தப்பட்டதுமான ஆரிய வேதங்களினின்று உய்த்துப் பொருள்கோடல் ஆர்க்கியலாஜிகல் முறைக்கு ஒவ்வாது. தொல்காப்பியத்திற் சொன்ன மறை இத்தகைய தென்பது தெரிவதற்கு நூலாவது சுருதியாவது இப்போதில்லை.

‘அந்தணர் மறை’ யைத் தழுவியே தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டிருக்கிற தென்பதும் தொல்காப்பியத் துட்சானுதது அந்த அந்தணர் மறையிற் காணலாகும்படியும், அவ்வந்தணர் மறையிற் கானுதலை இத் தொல்காப்பியத்திற் காணலாகும்படியும் தொல்காப்பியம் அமைந்திருக்கிற தென்பது எனது நம்பிக்கை.

“ஆனால் அந்த அந்தணர் யாவர்? அவர் மறை யாது என்பனதான் புலப்படாத வற்றுட் சில. வடவேங்கடன் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் உலகத்து அந்தணர் என்பாரும் சிந்து நாட்டுப் பிராமணரென்பாரும் ஒன்றேயா? தமிழ் நாட்டு அந்தணர் மறையும் சிந்து நாட்டுப் பிராமணர் வேதமும் ஒன்றேயா? நான் மறை சதுர் வேதம், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர்; பிராமண சூத்திரிய வைசிய சூத்திர என்னும் போலி ஒற்றுமை கொண்டு இரண்டும் ஒன்றென்பதா? உட்கிடை வேற்றுமைகண்டு அன்றென்பதா?

“தொல்காப்பியஞ் சொன்ன தமிழகத்து அந்தணர் மறை, வியாசருக்குப்பின்திய ஆரிய வேதமன்றென்பதற்குச் சான்று தொல்காப்பியதுவிற் பல்லிடங்களிற் காணலாம். சிற் சிலவே இம்முடங்களிற் குறிக்க வியலும். தமிழகத்தந்தணர் மறையோ தெய்வம் அஃறினை யென்பது; மந்திரங்கள் மந்தர் கிளந்தலை யென்பது; அம்மந்திரங்க

ஞக்கு ரிக்குகள் போன்ற அளவு முதலாகிய கடப்பாடில் வென்பது; கொடி, நிலை, கந்தப்பி, வள்ளி யென்ற சிறப்பின் மூன்றும் முதல் வென்பது; மு; ம; எ; எ, ஒவ்வுமன்றி ஆய்தம் முதலிய முச்சார்புவகை தொகையாகச் சராவருங் எண்ணிற்கு எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் அகத்தெழுவளி யிசை துவல்வது. இத்தகையான பல அடிப்படையான கொள்கையினுலேயே இப்பொதைய ஆரிய வேதத்தினின் மூற்றும் மூற்றுமைப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.”

“ஆய்ப் என்னுஞ் சொல் தொல்காப்பிய காலத்திற் குப் பின்னும் திவாகர காலத்துக்கு முன்னும் வந்து நாற்றுஞ்சிருத்தல் கூடும். அப்போது அதற்கு மிலேச்சன் என்னும் பொருள் இருந்ததும் கூக்குத் தெரியுமல்லவா? இன்னும் சிற்காலத்தில் ‘ஆர்ய’ என்பது மிலேச்சன் என்னும் பொருளை இழுக்கு ஆசான் என்னும் பொருளில் வந்தும் தெரிந்தேதே. ஆகலால் ஆர்யன் ஆசானுள் கில நாற்றுஞ்சிருஞ் அந்த ஆர்யர் தமிழர்க்கு நெறி கற்பிக்கக் கூடுமேயன்றி ஆரியன் மிலேச்சனுரியுந்த காலத் தும் ஆரியன் என்பானே உண்டாயிராத தொல்காப்பிய காலத்தும் அதன் மூற்காலத்தும் மூந்த நாளையில் ஆரியன் போய், சியாசருக்குப் பின்திய ஆய்ப் வேதத்தை வைத்துக் கொண்டு பண்டைத் தமிழர்களுக்கு நெறி கற்பித்திருப்பானென்பது ஆர்க்கியலாஜிகல் ஆராய்ச்சிக்கும் பொருந்தாது. அவையல் கிளிகள் அடுக்குடுக்காப்க் கிடக்குப் பேத வேதாங்கங்கள், சியாகரணங்களையுடைய பிற்கால சிந்து நாட்டு ஆர்யன், மூந்திய தொல்காப்பிய காலத் தமிழ் ஆக்கு நெறி கற்பித்திருப்பானேல் அவையல் கிளிக்கு

* “மிலேச்சாரியர்” (பிகலம், திவாகரம்) “மிலேச்சரோயாரியர்க் காம்மிலேச்சரும் விதித்த பெயரே” (குடாமணி நிகண்டு.)

மறுப்பு தொல்காப்பியத்திற் ரேன்றியராது. ஆர்யன் ஆசானுள் கில நாற்றுஞ்சிருஞ்சிருஞ் அவன் நெறியைக்கடைப் பிடித்துத் தமிழரும் அவையல் கிளிகளைப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வழங்கிவருவது வெட்டவெளியாகத் தெரி வின்றதன்ரே? ஆயினும் அவையல் கிளிகளை மாத்திரம் ஆர்ய மொழியில்தான் வழங்குவார்கள்.”

“The hatred which existed between the early Dravidians and the Aryans is best preserved in the Kurichchans, a hill tribe in Malabar, (corresponding to the Kuravas of the Tamil country) custom of plastering their huts with cowdung to remove the pollution caused by the entrance of a Brahman.”

(Tamil Studies, p. 90.)

மந்திரம்

“வினறமொழி மாந்தர் ஆணையிற்கிளாந்த மகறமொழி தானே மந்திர மென்பு” என மந்திரப் பண்பு தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட்டது. இதனுரை “சொல்லிய சொல் மின் பொருள்மை யாண்டுக் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல் மூம் ஆற்றலுடையர் ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத் தார்க்குப் புலனுகாமல் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற் பெற்றார்.” இளம்பூரண வடிகள் தமிழ் மந்திரத்துக்கு உதாரணம்,

“திரி திரி சவாகா கன்று கொண்டு கறவையும் வத்திக்க சவாகா”.

எனக் காட்டியுள்ளார்.

“வச்சிரம் வாயி விறைமதி முக்குடை
நெற்றினேர் வாங்கல் விலக்குறுத்த
அடசக்கர வடத்துட் புள்ளியென்பதே
புட்கரனூர் கண்ட பண்பு”

“இது மந்திர நாலிற் புட்கரனூர்கண்ட எழுத்துக் குறி வெண்பா” என்னும் யாப்பருங் கலவிருத்தியால் அங்காலத்து மந்திர நால்கள் பல விருந்தனவென்று விளக்கும். சமஸ்கிருத மொழியிற் சொல்லப்படுவனவெல்லாம் மந்திரங்களை ஓர் பிழையான விளக்கம் நம்மவர் பெரும் பாலார் உள்ளத்தில் வேலூங்றி விருக்கின்றது. இது சமஸ்கிருத மொழியைச் சமய மொழியாகக் கொண்டதினால் கேரந்ததாகும்.

“மன்னியவித் தமிழ்க்களை மந்திரங்கள் கணித்தடியேன் செங்கெற்றியின் வழுவாதித்திருக்காஞ்சி வரைப்பி னுண்ணலுக்க னுயினிதுறைத்திடவும் பெறவேண்டு மின்ன வரம்மனக் கருளா பெம்பெருமா னென்றிரந்தாவ்”

என அகத்திப முனிவர் சிவபெருமானை வேண்டிக் கொண்டதாகக் காஞ்சிபுரானங்கூறும்.

தமிழ் யூஸ்களின் அடிவு

“தமிழுக்குக் காலாந்தரத்தில் இரண்டு பெரும் பூதங்களால் இரண்டு பேரிடையூறுகள் கிடூந்தன. குமரியாறும் அதன் தெற்கேயுள்ள நாடுகளுஞ் சமுத்திரத்தின்வாப்பட்ட பமிழ்தியபோது தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு ஆலயமாய் சர்வ கிரந்த மண்டபமா விருந்த கபாடபுரம் அதன்கண்ணிருந்த எண்ணுயிரத் தொருதாற்று நாற்பத்தொன்பது கிரந்தங் கலோடு வருண பகவாலுக்கு ஆசமனமாயிற்று. பாண்டிய நாட்டின் வடபாலில் ஆங்காங்கு சிதறுண்டு குலாவிய சாதா

ரண சனவினேதார்த்தமான கில கிரந்தங்களும் பள்ளிக் கூடச் சிறுவர் தங்கல்வித் தேர்ச்சிக்குரிய வாய்வழங்கிய கில துல்களுஞ் சில்லறை வாகடாதிகளுமே மிற்காலத்தாக கைக்கு எட்டுவனவாயின.

‘எரண முருவம் யோகமிசை கணக்கிரதஞ் சாலங் தாரண மற்றே சந்தந் தம்பனிர் சிலமூலேரகம் மாரணம் பொருளென் நின்மொன நால் யாவும்வாரி வாரணங் கொண்ட தந்தோ வறிவழிப் பெயருமான’

எனப் புலம்பிய நம்முன்னே சிடத்திலிருந்து நாமடைந்த பிதிரார்ச்சிதம் வெறும் பெபரினுஞ் சிலவேயாம்.

“இப்பால் வடமதுரைச் சுங்கமேற்பட்டு இடமிடங் தோறும் கடைபெற்றுள்ள சுவடுகளைச் சேகரித்துப் புது நூல்களை அரங்கேற்றி வைத்தது. அதன் மின் சமன வித்துவான்கள் தலைபெடுத்துப் பல பல நால்களியற்றித் தமிழை வளர்த்தனர். அதன்மேல் இதிகாச புராணாதிகள் சமஸ்கிருத மொழியினிற வித்துவான்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு மறுபடியுட் கமிழ் தலைபெடுத்தபோது நாடு மகமதியர் கைப்பட அவர்கள் கோருங்கு மாருக வும் ஜீருவதோ கிரந்தங்கள் மண்மேலவன்று மதவைராக்கி யங் கொண்டு அக்டோ நமது நாற் சாலைகளைத்தும் ஜீருக அக்கினி பகவானுக்குத்தத்தஞ் செய்தனர். இவர்கள் கைக்குத் தப்பிய சின்னால்களே நமக்குப் பெரிய அரிய நால்களாயின. அவையும் இக்காலத்து இன்னும் நமக்கு என்ன பேரவதி வருமோ வென்று பயந்தாற் போல அங்கு மிக்கு மொளித்துக்கிடங்து படிப்பாரும் எழுதுவாரும் பரிபாலிப்பாருமின்றிச் செல்லுத்துணைத்த புள்ளி யற்றி மெப்புன்னி சிரவாத் செந்தானேட்டிற்பல் துணைத்து வண்டு மணதுமூத் வரி யெழுத்து உடையவாய்ச் செல்லா

வரிக்கப்பட்டும் பாணங்களாற் றளைக்கப் பெற்றும் மூன்று வது பாணமாகிய மண்ணின் வாய்ப்படுகின்றன” (கலீத் தொகைப் பதிப்புரை. திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம் மின்லோ.)

“அறம் பொருள் இன்பம் விடு பெறுமாற சொன்ன நூல்களும் அவை சார்பாகவந்த சோதிடமும் சோனிமும் வக்கின கிரங்க மந்திரவாதமும், மருத்துவதாலும் சாமுக் திரியமும் விலைத்து நாலும் ஆயுத நாலும் பத்துசிச்சையும், ஆடை நாலும் அணிகல் நாலும் அருங்கல் நாலும் முதலாயவற்றுள்ள மறைப் பொருளுபதேசமும்” என்னும் யாப்பருங்கல் விருத்தியால் இலக்கண இலக்கியபங்களால்தாபல் தொழில்களைக் கற்கிக்கும் பல கருவி நூல்களும் இருந்தன வென்பது புலனுகின்றது. ஓர் நாவிதன் அலங்காரம் என்னும் நாவித நால் இயற்றி அரசனிடம் பரிசு பெற்ற தாக சிந்தாமணியிற் சொல்லப்படுகிறது. வீமனுந் செய்யப் பட்டமடை நூலொன்று உள்தாக சிறுபானுற்றுப்படை கூறுகின்றது. இன்ப சாகரம் முதலிய பல இன்ப நூல்கள் இறந்தன என்பர். காபக்கணிவகயர்க்கு அறபத்துநான்கு கலைகள் உரித்தாக மணிமேககலையிற் சொல்லப்படுகிறது. இன்னும் கந்தர்வதால் கருத்தால் மந்திரதால் கணக்குதால் முதலிய பல நூல்களைப்பற்றி யாப்பருங்கல் விருத்தியிற் சொல்லப்படுகின்றது.

தமிழில் பிறமோழிக் கலப்பு

இருமொழி பேசும் மக்கள் இன்னென்றுமொழி பேசும் மக்களோடு கலக்க நேர்ந்தால் ஒருவர் பேசும் மொழியில் மற்றவர் யொழிச் சொற்கள் சென்று கலத்தல் இப்படி. தமிழ்மக்கள் பிறகாடுகளிற் சென்று வாணிகம் நடத்தினாமோ அலும் அரசரின் கீழ் பல தொழில்களில் அமர்ந்தமையானும்

பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழிலும் தமிழ்ச் சொற்கள் ஆரியம் எபிரேயம் கிரீக் முதலிய மொழிகளிலும் புகுந்தன. தமிழ்ச் சொற்கள் பிறமொழிகளில் புகுங்கால் அம்மொழி இயைபுக்கேற்பத்திரித்து வழங்கப்படும். அப்படியே பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழிற் புகுங்கால் அவை தமிழின் அமைதிக்கேற்பத்திரித்து வழங்கப்பட்டன. இம்முறையினால் அவை தமிழ்ச் சொற்களோ அன்றேவெனப் பிரித் தறிவது அரிதாயிருந்தன. பிற்காலங்களில் இம்முறை கவனிக்கப்படாது விடப்பட்டது. ஆரியச் சொற்கள் கணக்கின்றித் தமிழுடன் கலக்கப் புகுந்த பிற்காலத்தில் அவை தமிழ்மருஷ்டனேயே வழங்கப்படலாயின. அதனால் தமிழின் கலை பெரிதும் குறைவற்றது. ஒரு பொருளைக் குறிப்ப நஞ்சுரிய தமிழ்ச் சொல்லிருப்ப அதனைப் பிறமொழிச் சொற்களால் வழங்கத் தலைப்படுதல் தமிழில் அழிவுக்கு எதுவாகும்.

“அநேக சமஸ்கிருத பதங்கள் தமிழில் வந்து கலந்தன வாயினும் வண்டு கைக்கொண்ட கிருமிபோலவும் வேரின் வாய்ப்பட்ட எருப்போலவும் சமஸ்கிருத சிறமுக் குணமு மின்றி ஆர்த்தபம், மயிடம், பகுதி, விருதி முதலியன போலச் சுத்த தமிழுருவாகவே திரிக்கு வந்தன. அப்பால் முன் என்னாறு வருஷம் இதிகாச காலம். பற்பல புராண வாயியங்களும் கலைஞர்களும் இக்காலத்தில் எழுதப் பட்டனவாயினும் தமிழிற் சிறந்த இதிகாசங்களாகிய கட்டதம், பாரதம், இராமாயணம், இரகுவமிசமென்பன தோன்றிய காலமாதலீன் இதிகாசகாலமென்றால். வடமொழியிலிருந்து புராணேதிகாசங்கள், சமயசாஸ்திரங்கள், நமைங்கியக்கள், கணிதசோதிடாதிகள் சுத்த சமஸ்கிருதாகரமாய்த் தமிழில் மொக்கத் தலைப்பட்டதும் வடமொழிப் பிரளயத்தைக் கண்டு தமிழ் சகிக்கலாற்றுது

முழுகியதும் இக்காலத்திலேதான். போகர் முதலிய ஆயு
ஞாலாரும் சிரமர் முதலிய கணித வல்லாரும் செந்தமிழ்
அண்கின்மேனியெல்லாம் வெந்தனை கொளுக்கிவெதுப்
இய வாவெனக்கொடுத்தமிழ்மலின்து கொப்புளித்தெழுந்து
புண்படச் செய்ததிக்காலமே * * * *. பின்பு தமிழ்
படிப்படியாகத் தமிழ்கல்லிக்கு ஆகபரிபாலனக் குறைந்து,
சமஸ்கிருதம் வல்லாருக்கு மேன்மையுண்டாயிற்று. தமிழ்
தனிசில்லாது தத்தனித்து வடமொழி வல்லார் கைப்பட்டு
அம்மைவார்த்த உடம்போலத் தேகமெல்லாஞ் சமஸ்கிருதத் தமும்பு ஏறியது. கொப்புளித்த மேனியிற் கொடு
முன்னு மேறியதெந்த திசைச்சொற்களும் வந்து
மர்தின்.”

(வீரசௌழியப் பதிப்புரை.)

“பட்டினப்பாலைசில் உள்ள வடசொற்கள் ஒன்று
அல்லது இரண்டு என்றும், நெடு நல்வாடையில் 20 வரை
மில் என்றும், 782 அடிகளுடைய மதுரைக் காஞ்சியில்
50-க்கு அதிகமில்லையென்றும், சங்ககாலத்தில் வடசொற்
களை தமிழுடன் அதிகம் கலந்து செப்புளியற்றல் புலமைக்
குறைவாகக் கருதப்பட்ட தென்றும், ஒரு மொழியைடு
இப்பையில்லாத பிறமொழிச் சொற்களைக் கலந்து வழங்கு
தல் முத்துகளுடன் மினகுகளைக் கலந்து கோத்தல்போலாகு
மென இரண்டு கண்ணடப் புலவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்
என்றும் Prof. சுந்தரம் பின்னோ அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்
கின்றனர்.”

(Tamil Studies, p. 174).

அரசாட்சியார் தமிழுக்குக் காட்டும் ஆதரவு.

அரசாட்சியாருக் கமது வித்தியாசாலை மானுக்கர்
களுக்கு அவரவர் சொந்தப் பாவைத்தயையும் கற்பிக்கும்
விருப்புடையராய்த் தமிழ்ப் பின்னோகளுக்கும் அவர்களது
சுயபாவைத்தயாகிய தமிழை ஒரு அளவில் ஒதுவிக்கின்றனர்,

அது எவ்வித மென்றால் ஒருவனை கீஞ்தக் கற்பிக்கும் ஓர்
ஆசிரியன் அவனை ஏரி, நதி, கிணறு, குளங்களில் இறங்க
கிடாது குடத்திற் நன்னீரை மொண்டு சிறகுழியில் விட
கீக் கால் மறையாத் தன்னீரில் மாரஷ்க்கவிட்டாற்போல
யாம். கடல் நீரெனில் உடல் கசியும் உப்புப் பூக்கும் குளநீ
ரெனிற் சளிப்பிடிக்கும் தலை நோவுண்டாகும்; ஆற்று நீரெ
னிற் சர்ப்பஞ்சின்டும் முதலை படிக்கும் என்றங்கிடமே ஒரோர்
ஊலுக்கு ஒரோர் குற்றஞ் சாற்றி ஒன்றிலு மிரங்கவிடாது
ஒரு நாளில் ஒரு குடமும் இன்னென்று நாளிற் பின்னென்று
குடமுராக அள்ளி வைத்துப் படிப்பிக்கும் அவர்கள்
முயற்சியாற் பெரும்பயன் விளைவுதெயில்லை. நிகண்டு கற்று
இலக்கிய வாராய்ச்சி இல்லாதவர்களுக்கு சிற்றிலக்கணக்
வேளை மாத்திரங் கற்பித்தல் அன்னேர் வா வந்தானெனக்
கொண்டு கா கந்தானென்றான் சா செத்தானெனக் கொண்டு
தா தெத்தானெனவும் கூறுவார் போலத் தமிழைப் பலவாறு
யிபரீதப் படுத்துகின்றனர். இதனாற் நமிழுக்கு வருங் கெடு
தியைக் குறித்து மிகவும் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது.

(வி. ப. உரை).

இயல் ந.

தமிழர்

நாகரிகம்

நிலப்பாடுபாடும் தீண்மக்களும்

“தமிழர்கள் மிகவும் பழைய காலத்தில் மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்கு நிலங்களில் வசித்து வந்தார்கள். மலையையும் மலைசார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி நிலம் என்றும், காட்டையும் காடுசார்ந்த இடத்தையும் மூல்லை நிலமென்றும், வயல்சார்ந்த இடத்தையும் மருதநில மென்றும், கடலையும் கடல்சார்ந்த இடத்தையும் நெய்தல் நிலமென்றும் தமிழர்கள் நிலத்தை நான்கு பகுதிகளாக வகுத்து வழங்கி வந்தார்கள். ‘இவர் ஒரு பூமிக்கு நானிலம் என்னும் பெயர் தமிழில் வழக்கு தாயிற்று. குறிஞ்சி சிலத்தினும், மூல்லை நிலத்தினும் சில பகுதிகள் சூரியனது வெப்ப மிகுதியால் தம்மியல் சிழுந்து மணல் வெளியாக மாறுதலுமுண்டு; அதனைப் பாலை நில மென்ப. அவ்வகுநிலங்களுக்கு இவர் இவர் இன்ன இன்ன நிலத்தில் உறைபவர் என்பதைக் குறிக்கும் பெயர்களுண்டு, அப்பெயர் ஆடவருக்கும் மகளிருக்கும் வெவ்வேறுக வழுக்கின.

“குறிஞ்சி நிலமக்களுள் கல்வி, கேள்வி, வீரம் முதல் பவற்றில் ஒப்புயர் வற்றவனுகிய ஆடவன், பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன் எனப்படுவன். இவனே இந்நிலமக்களின் தலைவன். மற்ற ஆடவர் கானவர் எனப்படுவர்.

“கல்வி முதலியவற்றில் அங்கனஞ் சிறந்த பெண், குறத்தி, கொடிச்சி யெனப் படுவாள்; இவள் இந்நில

தலைவன் மனைக்கிழுத்தி. மற்றைப் பெண்கள் குறத்திபர் எனப்படுவர்.

“மூல்லை நிலமக்களுள் முற்கூறியாங்கு சிறந்த ஆடவன் குறும்பொறைநாடன் தோன்றல் எனப்படுவன்; இவன் இந்நிலமக்களின் தலைவன். மற்றை ஆடவர் இடையர், ஆயர் எனப்படுவர்.

“முற்கூறியாங்குச் சிறந்த பெண் மனைவி, கிழுத்தி எனப்படுவாள். இவன் இந்நிலத்தலைவன் மனைவி. மற்றைப் பெண்கள் இடைச்சியர், ஆய்ச்சியர் எனப் படுவார்கள்.

“மருதநிலமக்களுள் அங்கனம் உயர்ந்த ஆடவன் ஊரன், மகிழ்ச்சன் எனப்படுவன்; இவன் இந்நிலமக்களின் தலைவன். மற்றை ஆடவர் உழவர் கடையர் எனப்படுவர்.

“முற்கூறி யாங்குச் சிறந்த பெண் கிழுத்தி, மனைவி எனப்படுவாள்; இவன் இந்நிலத் தலைவன் இற்கிழுத்தி. மற்றைப் பெண்கள் உழுத்தியர், கடைச்சியர் எனப்படுவார்கள்.

“நெய்தல் நிலமக்களுள் முற்கூறியாங்கு சிறந்த ஆடவன் சேர்ப்பன், புலம்பன் எனப்படுவன்; இவன் இந்நிலமக்களின் தலைவன். மற்றை ஆடவர் பரதர், அளவர், நுளையர் எனப்படுவர்.

“முற்கூறியாங்கு சிறந்த பெண் பரத்தி, நுளைச்சி எனப்படுவாள்; இவன் இந்நிலத்தலைவன் மனைவி. மற்றைப் பெண்கள் பரத்தியர், அளத்தியர், நுளைச்சியர் எனப்படுவார்கள்.

பாலை நிலமக்களுள் முற்கூறியாங்குச் சிறந்த ஆடவன் கிடை, காளை, மீளி எனப்படுவன்; இவன் இந்நிலமக்களின் தலைவன். மற்றை ஆடவர் எயினர், மறவர் எனப்படுவர்.

“ முற்குறியாக்குச் சிறந்தபெண் எயிற்றி எனப்படுவாள் ; இவள் இங்கிலத்தலைவன் மனோயாள். மற்றைப் பெண் கள் எயிற்றியர், மறத்தியர் எனப்படுவார்கள்.

“ தமிழர்கள் பண்டைக் காலத்தில் இங்கனம் னிலம் பற்றிய பகுப்பையே உடையவர்களா யிருந்தார்கள். இவர்களுள் ஒரு னிலத்து ஆடவன் தன்னிலத்துப் பெண்ணை மனந்து கொள்ளினும் கொள்ளுவான் ; வேறு நிலத்துப் பெண்ணை மனந்து கொள்ளினும் கொள்ளுவான். னிலம்பற்றிய இப்பகுப்பு உயர்வு தாழ்வைக் குறித்து வந்த தன்று ; இவர் இன்ன னிலபக்கள் என்பதை உணர்த்தும் அளவினதேயாகும். இப்பகுப்பு எதுபோன்றதெனில் இவன் கோழுரான், இவன் குண்றத்தூரான், இவன் காஞ்சி புரத்தான் இவன் காவேரிப்பாக்கத்தான் என்பனபோன்ற தாகும்.”

சாதி

பழைய தமிழர்கள் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கவில்லை. எல்லா நாடுகளிலும் எப்படி அந்தனர் (priests அரசர் (rulers), வணிகர் (merchants) வேளாளர் (agriculturists), கைத் தொழிலாளர் (labourers) கிழோர் (menials), காணப்படுகின்றனரோ அப்படியே தமிழ்நாட்டிலும் மிருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தம் சீவைத் தின்பொருட்டு மேற்கொண்ட தொழில்கள் பற்றியே சாதி ஏற்படுவதாயிற்று. தகப்பனுயுன் ஒருவன் தான் பிழைப் புக்காகச் செய்துவந்த தொழிலையே தன் மகனும் பின் பற்ற வேண்டுமென விரும்புவதியல்பு. இவ்விரும்பப்படும் தொடக்கத்தில் தனித்தனி சாதி தோன்றுவதற்குக் காரணமா யிருந்தது. இப்போது ஒவ்வொரு சாதியினரைக் குறிக்கும் பெயரும் அவ்வவர் மேற் கொண்டிருக்கும்

தொழிலைப் பற்றியதாகவே காணப்படுகின்றது. பிற காலத்து ஒவ்வொரு குலமும் பிறப்பினாலே உண்டான தெண்ணும் கம்பிக்கை உண்டாயது.

“ பிறப்பொக்கு மெல்லா வுசிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா செட்டொழில் வேற்றுமை யான் ”

என்னும் குறஞரும்,

“ கல்ல குலமென்றுக் கீய குலமென்றுஞ் சொல்லா வல்லாற் பொருளில்லை—தொல்சிறப்பி வெண்பொரு ஜொன்னேரே தவங்கல்வி யான்வினை யென்றிவந்து னுகுஞ் குலம் ”

என்னும் நாலடியாரும் பிறப்பினால் குலமுண்டு என்பதை மறுக்க எழுந்தனவாகும்.

ஆரிய நாட்டவர்க்குரிய சாதிக் கட்டுப்பாடு, சமயம், மழக்கம் முதலானின் தமிழரினின்றும் புறம் யானவை. முதற்கண் அவர்கள் சாதிப்பிரிவு நிறப்பற்றி ஏற்பட்டது. “ வருணம் ” என்னும் பெயரே அதனைப் புலப் படுத்துகின்றது. பிராமணர், சூத்திரியர், வைசியர் எனத் தங்குமுளினைப் பிரித்துக்கொண்டு, தாம் வென்று அடிப்படித்திய மக்களைச் சூத்திரர் என்னும் நான்காம் பிரிவாகக் கொண்டனர். இவர்களுக்கு அடிவைத் தொழில் மாத்திரம் உரித்து. இவற்றின் விரிவு அவர்கள் நீதி நால்களாகிய மிருதிகளிற் பரக்கக் காணலாம். மேற் காட்டப்பட்ட வெவ்வேறு வருணத்துப் பெண்கள் ஆண்கள் சோரமாகவோசோர மில்லாமலோ ஒருவரை ஒருவர் மருவப் பிறந்த சந்ததியாகுக்கு ஒவ்வொர் தொழில் உரிமையாக்கப்பட்டது. உதாணம் :—பிராமணனுக்கு வைசிய நங்கையிடத்திற் பிறந்த வன் அம்பஷ்டன். இவனுக்குத் தொழில் இரணைவைத்தி பஞ் செய்தல். சூத்திரியவுக்குப் பிராமணப் பெண்ணி

ததுப் பிறந்தவன் குதன். இவனுக்குத் தொழுவ் தேரோட்டுதல்.

ஆரிய மக்கள் தென்னூட்டைந்து தமிழருடன் கல்லுறைந்த ஞான்று ஆரியக் கொள்கைகள் பல தமிழகத்திற் சுவற்றின. அதனால் பிராமணர், சுத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் வடநாட்டாருக்குரிய பெயர்கள் தமிழ்நாட்டு அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் பெயர்களோடு ஒன்றுக் கைத்துக் கருதப்பட வாயின. இக் கருத்தைத் தமுக்கியே பிற்காலத்து விளக்கிய இஸ்மூரண வடிகள், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர் முதலாயினேர் நால்களுக் குரை வகுத்தனர். “ ஒரு பொருளுக்குப் பல பெயர்களைத் தேடிக் கூட்டிக் கூறுதலைபே நோக்கமாகக் கொண்ட நிகண் டாசிரியர்களும் பிற்காலத்து இலக்கியங்க் செய்த சில ஆசிரியர்களும் தொல்காப்பியர் முதலிய தொல்லாசிரியர்களின்கருத்தினேக் கருதாது, வேளாளர்க்குச் சூத்திரர் என்னும் பெயரினையும் கூட்டிக் கூறினிட்டார்கள். அது பெரும்பிழையாம். கவிர் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் தொல்லாசிரியர்களின் கருத்தை நன்கூணர்ந்தவராதலின் வேளாளரைச் சூத்திரரென என்குங் கூறாராயினார் ” (சங்க நால்)

“ The Hindu theory that mankind is divided into four Varnas, or groups of castes—Brahman, Kshatriya, Vaisya and Sudra was wholly foreign to the southerners ” “ Dravidian culture :—The Brahmanical ideas and institutions, although universally diffused in every province have not been wholly victorious. Prehistoric forms of worship and many utterly un-Aryan social practices survive specially in the peninsula among the People speaking Dravidian languages. We see there the strange spectacle of

any exaggerated regard for caste co-existing with sorts of weird notions and customs allied to Brahman tradition. While it is probable that the Dravidian civilization is even older than the Indo-Aryan Brahmanical culture of the north which long regarded in the south as an unwelcome intruder to be resisted strenuously.”

“ The amount of Aryan blood in the people to the south of the Narbada is extremely small in fact negligible.” (Oxford History of India—Vincent Smith, C. I. E.).

அந்தணர்

திருக்குறள் நித்தார் பெருமை என்னும் அதிகாரத்துள்,

“ அந்தணரென்போ ரந்வோர்மற் றவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான் ”

என அந்தணரென்னும் பெயர் நித்தாருக்குரித்தாகத் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பரிமேலுகர் விசேட வுரையில், “ அந்தணரென்பது அழகிய தட்பத்தினையுடையாரென ஏதுப் பெயராகவின் அங்கு அவ்வருநுடையார் மேலன்றிச் செல்லாதென்பது கருத்து ” என்று கூறினார்.

“ நுலேகரக முக்கோன் மஜையே ஆயுக் காலை யந்தணர்க் குரிய ”

என்னும் தொல்காப்பிய மரபிற் சூத்திரத்தாலும் அந்தணரென்போர் நூற்றுக்கணக்கான யென்பது இனிது புலனுகின்றது,

‘ அந்தக்கை அணவோர் அந்தணர் என்றது வேதாந்தத்தையே பொருளெனக் கொண்டு பார்ப்பார்,

என்றும், ‘அந்தணர்காஷாயம் போர்த்தகுழாங்கள் என்றும் கச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பர்.

“அந்தண்ணம் பூண்ட வருமறை யந்தத்துச்
கிந்தை செய்யந்தனர்”

என்னும் திருமந்திரமும் வேதாந்தத்தை அணவுவோர் அந்தனர் என்பதையே உணர்த்திற்று. வேதாந்தத்தையே பொருளெனப் பார்த்தலின் பார்ப்பானென்னும் பெயரும் அந்தணர்க்குரியதாயிற்று. அந்தணர் தமிழ் மக்கள்லாத பிறரெனச் சிலர் கருதுவது பிழையான கோட்பாடாகும்.

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யெய்திய குடை கீழ்
அறித் தாழந்த கரகமுமுரைசான்ற மூக்கோலு
கெறிப்படச் சுவல்லைசுறி வேக்ஞோரா தெஞ்சத்துக்
குறிப் பேவல்செய்ப்பாலைக் கொளைநடை யந்தனீர்.”

(கலி—பாலி, 91.)

பார்ப்பான்

அகப் பொருட்டுறையில் வாயில்களில் ஒருவராகச் சொல்லப்படும் பார்ப்பான் வேறு அந்தணன் வேறு என்பது,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பானன் பாடினி யிளையர் சிருந்தினர்
குத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயிலக ளென்ப்”

“காமலிலை யுரைத்தலும் தேர்சிலை யுரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்தனர் மொழிதலும்
ஆவோடு பட்ட மிதத்தங் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க்குரிய”

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் புலனாகும். பார்ப்பான் என்பதற்கு நன்றும் தீதும் ஆராய்ந்துவரப் போன எனப் பொருள் கூறுவர் போசிஸியர்.

அறிவர்

இவர்கள் இறப்பு சிக்குவு எதிர்வு என்றும் மூன்று காலத்தையும் அறிந்த பெரியோர். “யோகிகளாய் உபாயங்களால் முக்காலமுமுணர்ந்த மாழுலர் முதலியோர் இவ்வறிவரில் ஒரு சாரார்” என்று கூறுவர் கச்சினூர்க்கினியர்

“மறு வில் செய்தி மூவகைக் காலமு
கெறியினற்றிய வறிவன் நேயமும்”

என்பது தொல்காப்பியம்.

“மூவகைக்காலமும் கெறியில் ஆற்றலாவது பகலு மிரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப்பார்த்து ஆண்டு சிக்கும் வில்லும், மின்னும், ஊர்கோலும், தூமமும், மின் விழுவும் கோணிலையும், மழை லிலையும், பிறவும் பார்த்துக் கூறுதல்” என்பர் இளம்பூரணவடிகள்.

தாபதர்

இவர் தவ வேடம் பூண்டி விரதவொழுக்கம் மேற கொண்ட பெரியோர். “தவஞ் செய்வார்க்குரியன ஊன சையின்மை, நீர் கணசயின்மை, வெப்பம் பொறுத்தல் தட்பம் பொறுத்தல் இடம் வரையறுத்தல், வாய்வாளாமை என ஏட்டும்; இவற்றிற்கு உணவினும் நீரினஞ் சென்ற மனத்தைத் தடுத்தலும், ஜந்தி காப்பனும் நீர் கிலையினும் சிற்றனுக், கடறுங்காடும் மலையும் முதலிய வற்றில் விற்றலுங் தாமரையும் ஆம்பலும் யாமையும் முதலிய ஆசனத்திருத்

தலும், உண்டற்காலே உரையாடாமையும், துறந்தார் டொட்டும் வாய்வாளாமையும் பொருளென்றுணர்க். “இவி யோகஞ் செய்வார்க்குரியன், இயமம், வியமம், வளி நிலை, தொகை நிலை, பொறை நிலை, நினைதல், சமாதி, என எட்டு:

‘பொய் கொலை களவே காமம் பொருணசை
பில்வகை யைந்து மடக்கிய தியமம்’

‘பெற்றதற் குவத்தல் பிழும்பு நனியுணர்தல்
கற்பன கற்றல் கழிகுந் தூய்மை’

‘ஞசீனப் பெரும்பய மாசாற் களித்த லொடு
நயனுடை மரபி நியம மைந்தே’.

‘நிற்ற விருத்தல் கிடத்தல் நடத்தலென்
கீருத்த நான்கி கெலுக்கா நிலைமையோ
டினபம் பயக்குஞ் சமய முதலிய
வந்தமில் சிறப்பி ஞங்க மாகும்’

‘உந்தியொடு புணர்ந்த விருவகை வளியுங்
தந்த மியக்கங் தடுப்பது வளி நிலை’

‘பொறியுணர் வெல்லாம் புலத்தின் வாழாம
லொருவழிப் படிப்பது தொகை நிலைப்புறைனே’

‘மனத்தினை யொருவழி நிறுட்பது பொறையே’

‘நிறுத்திய வம்மன நிலை திரியாடிற்
குறித்த பொருளொடு கொருத்த நினைவே’

‘அங்ஙனங் குறித்த வாய்முதற் பொருளொடு
தான் பிறங்காத் தகையது சமாதி’

(ந. உரை மேற்கோள்)

தவத்தினியல்பு

“நீஇ ராட னிலக்கிடை கோட
ஞேஷ அடுத்த ஞேலரி யோம்ப
ஹாடை யாமை யுறுசடை புனைதல்
காட்டி அணவு கடவுட் பூசை
யேற்ற தவத்தி னியல்பென மொழிப்”

“மழித்தலும் நிட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்”

அன்னும் குறளால் சடைடுஜீனதலும் மழித்தலும் தாபத ரூக்கு இயல்பு என விளங்குகின்றது. மழித்தல் புத்த சமய வழக்குப் போலும்.

தமிழர் சமயம்

தமிழ் மக்கள் தொன்மை தொட்டுக் கைக்கொண்டு வரும் சமயம் சைவமேயாம். புத்த சமயம் தலையெடுப்ப தன்முன் சைவ மதமே இந்தியா இலங்கை முழுமையும் பரவி யிருந்தது. கி. மு. 543-ல் வட தேயத்தினின்றும் இலங்கையை அடைந்த விஜயனின் மதம் சைவம் என இலங்கைச் சரித்திரத்திற் படிக்கின்றோம். விஜயனுக்குப் பின் இராச்சியம் எய்திய மன்னர்கள் தம் பெயரோடு சிவன் என்னும் பெயரையும் வைத்துச் சிறப்பித்தனர். விஜய ஞாடைய வருகைக்குப் பன்னெடுங் காலத்துக்குமுன் நிகழ்ந்த பாரதம் இராமாயணத்திற் சொல்லப்படும் அருச்சனன், அஸ்வத்தாமன், இராமர் முதலிய வீரர்கள் சிறந்த சிவபத்தர்கள் என அறிகின்றோம்.

“வர்தரு மேழுல் கேத்த வெவ்வருவாங் தன் னுருவா
யார்களி சூழ்தென் னிலங்கை யழகர் வண்டோதரிக்கு
பேரருளின்ப மனித்த பெருந்துறை மேயபிரசீனச்
சிரிய வாயாற் சூயிலே தென்பாங்டி நாட்டானைக்வாப்”

என மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகத்திற் கூறியிருக்
கின்றார். இராமாயண காலத்துக்கு முற்பட்ட சிங்கன் சூரன்,
தாருகன், காசிபர் முதலானேரும் சிவமதத்தவர்களே.

“தென்னுடைய சிவனே போற்றி” பாண்டி நாடே
பழம்பதிபாகவும் “பத்தி செய்யடியரைப் பரம்பரத்துப்பெ
வன்” “தன்னார் தமிழனிக்குந் தண் பாண்டி நாட்டானை,
என மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்திருக்கு
மாற்றுங் தென்னுட்டிற் ரூண்மையே தமிழ் மொழியும்
சிவகந்தியும் உண்டென விளங்கும்.

கலித்தொகை, அகநானுறு, புறநானுறு முதலிய
சங்க விலக்கியங்களிற் காணப்படும் கடவுள் வாழ்த்துகளால்
சிவ வழிபாடு தென்னுட்டில் வியாபித்திருந்ததென்பது
வெளிச்சமாகின்றது.

மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் கெய்தல் பாலை என் னும் விலங்
களில் வாழ்ந்தோர் முறையே டாயோன் முருகன் வேந்தன்
வருணன் காடுகிழாள் முதலிய கடவுள்கை வழிபட்டனர்.
முருக வழிபாட்டைக் குறித்துக் திருமுருகாற்றுப்படை
விரிவாகக் கூறுகின்றது.

“மூல்லை விலத்துக் கோவலர் பல்லா பயன்தருகற்கு
மாயோன் ஆகுதி பயக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை
பல தழிலுமடை பல கொடுத்தவின் ஆண்டு ஆவன் வெளிப்
படுமென்றார்.”

“குறிஞ்சி விலத்துக்குறவர் முதலியோர் குழி இவெறி
யய்தற்கு வேண்டும் பொருள் கொண்டு வெறியய்பவாக
வின் ஆண்டு முருகன் வெளிப்படுமென்றார். நெய்தல்
விலத்தில் நுளையர்க்கு வலைவளத்தப்பின் அம்மகளிர் கிளை
யுடன் குழி இச் சுறவுக்கோடு கட்டு ஆண்டுபரவுக் கடன்
கொடுத்தவின் ஆண்டுவருணன் வெளிப்படும்”.

(கச-உரை).

இருக்கு முதலிய வேதங்களிற் சொல்லப்படும் விஷத்து
வருணன் இந்திரன் முதலியோரும் தமிழ்நாட்டு மாயோன்
வேந்தன் வருணன் முதலானேரும் ஒருவரல்லர்

“கொடியிலை கந்தழி வள்ளியென்ற
வடுநிங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என் னும் தொல்காப்பியச் சூக்திரம் தமிழ் மக்கள் கடவுளை
சங்கிரன் சூரியன் முதலிய ஒளியுடைப் பொருள்கள் வாயி
வாக வழிபட்டார்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.
கொடி சிலை-சூரியன்; கந்தழி-ஒரு பற்றுக்கோடுமென்றித்
தானேயாப்த தத்துவங்கடந்த பொருள். வள்ளி—சங்கிரன்.
கந்தழி என்பது பற்றுக் கோட்டை அறிப்பது என்னும்
பொருளில் அங்கையக் குறிக்கும் எனச் சில விவேகிகள்
கூறுகின்றனர்.

கடவுளைக் குறிக்கும் தமிழ்ப்பெயர்களாகிய இறைவன்,
இயவன், கடவுள் முதலிய சொற்கள் தமிழ் மக்கள் கடவு
ளைக் குறித்து எவ்வகையான விளக்கம் உடையவர்களாய்
இருக்கார்களென்பதை வெளியிடுகின்றன.

முருகுக் கடவுள், ஆஸ்மர் கடவுளுக்கும் (சிவன்) கொற்றலைக்கும் புதல்வன் என இலக்கியங்கள் அறைகளின்றன. கொற்றலையே உழையார்.

முற்காலத்தில் மக்கள் இறைவனின் அடையாளமாகத் தறிகளை மரங்களின்கீழ் நிறுத்தி வழிபட்டு வந்தனரென்றும் அவ்விடங்களிலேயே சின் பெரிய கோயில்களைக்கப்பட்டன வென்றும் அதற்குச் சான்று, மூங்கிலத்தில் கடவுள் வீற்றிருந்தமையால், திருநெல்வேலி வேணுபுரமென்றும், குறுகிய ஆலமரத்தடியிலும் குறுகிய பலாமரத்தடியிலும் இருந்தமையால் திருக்குற்றாலமென்றும், குறுப்பலாவென்றும், தற்காலம் மதுரையில் கடம்பவனத்தடியில் இருந்தமையால் கடவுள் கடம்பவனைச்சுவர் என்றும், காவல்மரத்தடியில் இருந்தமையால் திருவாணைக்கா ஜம்புகேசுவரரென்றும், தில்லை வனத்தில் இருந்தமையால் சிதம்பரம் தில்லை யென்றும் அழைகப்பட்டதுமன்றி அதுபோன்ற மகிழ்ச்சி முதலான மரத்தடிகள் கடவுள் இருப்பிடமாயிற்றென்றான் சொல்லப்படுகிறது.

திருமக்திரம், தேவாரம், திருவாசகம், சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு முதலியவற்றுடன் காணப்படுகின்ற கோட்பாடுகளே தமிழ் சமயக்கொள்கைகளாகும். தேவாரம் திருவாசகம் பாடியவர்கள் காலத்து விளக்கிய சிவாலயங்களின் பெருக்கமே சைவமதம் தென்னுடுகளிற் பழையே கிளைபெற்றிருந்த தென்பதற்குச் சான்றாகும்.

தமிழ் இலக்கணத்திற் சொல்லப்படும், உயிர், மெய், உயிர்மெய், வேற்றுமை முதலிய சொற்களே தமிழ்மக்களின் உயரிய சமய உணர்ச்சிக்கு உறுசான்று.

“ பழந்தமிழர்களது சமயம் ஆரியர் சம்பந்தம் பெற்றிருக்கவில்லை. காலக்கியில் தமிழர்களுடைய சமயம் ஆரியர்

சமயக் கோட்பாடுகளுடன் கலப்புற்று தற்கால கிளைமையை அடைந்திருக்கின்றது. தென்னிந்தியருடைய சமய நால்கள் சமஸ்கிருத மணம் பெற்றிருந்தாலும், தமிழ் நாட்டுக்கே சொந்தமான கொள்கைகள் உடையனவாயிருக்கின்றன வென்று மாக்ஸ் மூலர் போப்பையர் முதலியோர் கூறுகின்றனர். ஆகமங்கள் தமிழ்முறைடைய பழக்க வழக்கம் சமயம் முதலியவற்றைத் தழுவிச் செய்யப்பட்டன வென்று Prof. சேஷ்கிரி சாத்திரியார் கூறுவர். ஆரியர் சமயக் கொள்கை தமிழ் நாட்டிற் பரம்புவதன்மூன் அங்காட்டுக்குச் சொந்த மான சமயக் கொள்கைகள் இருந்தன வென்பது உண்மையே.

“சரித்திர காலத்துக்கு முன் கொற்றலை முருகன், வருணன் முதலிய கடவுளர்களைத் தமிழ்மக்கள் வழி பட்டு வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் ஒரே முழு முதற் கடவுள் உண்டென்றும் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களாயிருந்தார்கள்ளவர். சிவ வழிபாடு ஆதியில் தமிழ்முருக்குள் இருந்தது என ரெகோசின் (Rugozon) என்றும் பண்டிதர் கூறுவர். சிவவழிபாடு வட நாட்டிற் பார்க்கிறதும் தென்னுட்டுக்கே உரிமை பூண்டது என வேர்க்கூன் (Fergusson) என்றும் அறிஞர் ‘மரமும் சர்ப்பவனக்கழும்’ என்றும் நாளில் கூறுகின்றனர். சிவபெருமான் தமிழ்க்கடவுளென்றும், அவர் தியானப் பொருளாகவும், புலனுக்ககப்படாததைக் கட்டுபலன் கதவும் இலிங்கவழிவாகவும்பாவிக்கப்பட்டாரென்ஸ்டிவென்சன் (Dr. Stevenson) என்றும் அறிஞர் கூறுவர். பூவும் புகையுங் கொண்டு கடவுளைவழிபடுத்திலே பழந்தமிழர் மரபு. பூ இதுவத்தையும் புகை அது உருகுவதையும் குறிப்பிடுவன். தென் னுட்டவஞ்சிய இராவணன் சிவலிங்க பூசை புரிபவ என்றும் அவன் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் பொன் இலிங்கத்தை எடுத்துச் சென்று பூவும் புகையுங் கொண்டு

வழிபட்டானென்று சொல்லப் படுகின்றது. சுவாமி விவே
கானந்தர் சொல்வது போல இலிங்கம் ஆண்குறி சம்பந்த
மானதல்ல. ஆநந்தக் குமார சுவாமி அது மக்கள் சம்பந்த
மானதல்ல எனப் புகன்றதே பொருத்தமுடையது. தென்
குமரி முதல் வடபெருங்கல் சுருக இலிங்க வழிபாடு காணப்
பெறுகின்றது. இவ்வழிபாடுதான் மிகவும் பழங்குடியை
கிடைக்க வழிபாடுமா பாரதத்திற் கற்பப்படுகின்றது. அது
வத்தாமா அருச்சனாக்குத் தோற்றுன். அருச்சனாகவும்
நிக்குக் காரணம் அவன் கடவுளை இலிங்க வடிலில் பூசித்த
தும் அசுவத்தாமா மூர்த்திவடிலில் வழிபட்டது மேயா
மென வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார். வேதங்களும் உபநிட
தங்களும் இவ்வழிபாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றன. தெவ்னில்
தியாவில் புதிய கற்கால விஞக்கங்கள் கண்டெடுக்கப்பட-
தன. வேதகாலத்துக்கு முற்பட்ட இலிங்கவடிலில் சிவ வழி
பாடு இருந்ததெனக் கூறும் P. T. ஸ்ரீனிவாச ஜெயங்கார் கற்று
கூற்கு இது சிறந்த சான்றாகும். (திராவிட இந்தியா.)

ஆரியர் தமிழர்களோடு கலக்க நேர்க்க ஞான்று ஆரியர்
தமிழகத்துப் பரவியிருந்த சிறந்த பல கொள்கைளைப் பின்
பற்றித் தமது சமயத்தைச் சீர்திருத்தஞ் செய்துகொண்ட
னர்.

"The Vedic culture which resembles that of the Homeric Greeks or the Celtic Irish at the beginning of the Christian era, or that of the pre-Christian Teutons and slaves becomes transformed in the epics into the Hindu culture through the influence of Dravidians. The Aryan idea of worship during the earliest period was to call on the Father sky or some other shining one to look down on high on the sacrificer, and receive from him the offerings

of fat or flesh ; cakes and drink. But soon Puja or worship takes the place of Homa or sacrifice. Image worship which was a striking feature of the Dravidian faith was accepted by the Aryans. The ideals of vegetarianism and non-violence (Ahimsa) also developed. The vedic tradition has dominated by the agamic and today Hindu culture shows the influence of the agama as much as that of the vedas. The Aryan and the Dravidian do not exist side by side in Hinduism.

(Sir Radhakrishna)

"Contact with the highly civilized Dravidians led to the transformation of Vedism into a theistic religion."

"It need not be thought that the Aryan was always the superior force. There are occasions when the Aryan yielded to the non-Aryan and rightly too the epic relates the manner in which the different non-Aryan ones Kristna's struggle with Indra, the prince of the Vedic gods, is one instance. The rise of the cult of Siva is another."

(Sir Radhakrishna)

நான்மறை

தமிழர் சமயத்துக்குப் பிரமாணதால்கள் நான்மறை. "நான்மறை முற்றியவதங்கோட்டாசான்" என்னும் தொல்
காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தால் பண்டைமறைகள் நான்கு
இருந்தன வென்பது புலனாகும். இன்னும் சங்கதால்கள்
நான்மறையைக் குறித்துப் பல்லிடங்களிற் கூறின. "அன
மிறகோடல் அந்தனர் மறைத்தே" (தொல—எ 102-)
என்பதால் அம்மறை இசையுடன் பயிலப் படுவது என்ப
தும் 'மறையோர் தேநத்து மறை வெட்டனுள்' (தொல—கள—1) என்பதால் மன ஒழுக்கங்கள்போன்ற

உலகியல் ஒழுக்கங்களும் அதன்கட்ட கூறப்படும் என்பதும் விளக்குகின்றது. அந்தணர் மறை என்றதனால் அம்மறை கள் அறவொழுக்கத்தின்பால் நின்றோகிய அந்தணரால் பயிலப் பட்டன வென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன. துறவி களாகிய மறையவர்கள் வாக்கினின்றும் போந்த சிறை மொழி களே மந்திரமெனப்படும்.

“ விணையினீங்கிலி விளக்கிய அறிவின்
முரைவன் கண்டது முதலுலாகும் ”

எனமுதனு மூக்கிலக்கணம் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ ஆற்றி அந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து ”
(கஸி—கடவுள்)

கல்லாலங் தண்ணிழற்கிழக் கவித்துறை பயந்த காமர்காட்சி நல்லாணை நல்லா ஸொருபாக மாகிய ஞானத்தாணை [டாருக் யெல்லாரு மேத்தத் தகுவாணை யெஞ்ஞான்றாஞ் சொல்லா கெல்லாங் துயரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டார்.

(தொ. செ. மேற்கோள்)

இன்னும் தேவார திருவாசகங்களில் பல்விடங்களில் இறைவன் ஆவலீழுவில் அமர்ந்து பக்குவம் வாய்ந்த நான்கு தவத்தர்களுக்கு மறைகளை அருளிச் செய்த வரலாறு கூறப்படுகின்றது. * சங்க நூல்களில் ஆலமர் செல்வன் என்

* “ ஆல் கெழூ கடவுட் புதல்வ ” (முருகு)

“ கீல நாக நல்கிய கலிங்க
மாலமர் செல்வர்க் கமர்ந்தனன் கொடுத்த ” (சிறபாள்)

“ ஆலமர் செல்வனை கால் பெருவிறல் ” (கஸி)

“ ஆலமர் செல்வன் மகன் ” (மணிமே)

ஆம் பெயர் இறைவனுக்குப் பெயராக வந்திருக்கின்றது. தொல்காப்பியர் “ செங்கதமிழியற்கைசிவணிய சிலத்து ” மழுக்குக் கூறப் புகுந்தாராதலின் அவர் கூறிய மறைகள் சிக்கு நாட்டாருக்குரியதன் நென்பது தானே பெறப்படும்.

“ சதாசிவங் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம் ”

“ தங்கிமிதானமை வைத்தான் தமிழ் சாத்திரம் ”

“ சருண கன்னி குமரியே காவிரி
வேறு நவதீர்த்த மிக்குள் வெற்பேருள்
பேறுன வேதாகமமே பிறத்தலான்
மாருண தென்றிசை வையகஞ் சத்தமே ”

“ தமிழ்மன் டமைந்துங் தாவிய ஞான
முமிழ்வது போல வுலகங் திரிவர் ”

“ அஷ்மூ மனமு மெம்மாதி யறிவுங்
தமிழ் மன்டல மைந்துங் தத்துவமாமே ”

(திருமந்திரம்)

என வருவனவற்றால் தமிழருக்குரிய முதலுலகளாகிய மறைகள் தமிழில் இருந்தன வென்பது புலனுகும்.

வேதாகமங்கள் சதாசிவமூர்த்தி வரயிலாக வெளி வந்தன என்னும் ஐதிகமும்,

“ சதாசிவங் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம் ”
என்னும் திருமந்திரமும்

“ மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்களாற் பணித் தருளியும் ”

என்னும் திருவாசகமும்

“ சதாக்கிய மென்னுங் தத்துவத்தில் வீற்றிருந்த
சதாசிவன மலன்றுன் ”

“ நயந்தாருவி ரெல்லா நண்ண வறமாதி
வியம்பினு னுகம நாலேழு ”

என்னும் சைவ சமய நெறியும், தென்னுட்டுச் சிவப் பிரா
மணர்கள் தங்கோத்திர முதல்வர்கள் சதாசிவமூர்த்தியின்
மூகங்களினின்றும் தோன்றினுர்களெனக் கூறுகின்றவை
யும், ஒத்த கருத்துடையனவாகக் காணப்பெறுகின்றன.

தமிழ்மொழியிற் காணப்பட்ட மறைகளும் ஆகமங்களும் அங்கங்களும் இறந்துபட்டன. திருமந்திரம் ஞான மிர்தம், சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் முதலியன பழை தமிழ் மறைப் பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டெடும் தனவேயாம்.

இப்பொழுது ஆரிய மொழியிற் காணப்படும் மனைகளும் அங்கங்களும் பிறவும் பழந்தமிழர் கைக்கொண்ட நூல்களாக மாட்டா. இருக்கு முதலிய நூல்கள் ஆரிய இந்தியாவை அடைந்த பின்னர் அவர்களாற் பாடிச் சேக்கப்பட்ட பாடற்றூரைக்களாகக் காணப்பெறுகின்றன. அவ் வேதங்கள் சிவபெருமானை முழு முதலாக ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. வேதங்கள் அக்னி, வாடி, குரியன் முதலியவர்களால் வெளியிடப்பட்டனவென்று மனுப் பிரசாபதி கூறுகின்று,

யாகங்கள் நிறைவேறும்பொருட்டு இருக்கு ‘ எகர் ’ சாமம் என்னும் பெயர்களையுடைய அநாதியான வேதத்தை அக்னி, வாடி, குரியன் இவர்கள் மூவரிடத்தினின்று வெளிப்படுத்தினர் (பிரம்மா) (மனு—அத. க—உ.)

வேதங்கள் மூன்றென்னும் பொருளில் “ வேதம் த்ரயி ” என்று கெடுகிலும் வழங்கப்பட்டது; சிவத்தியாநாந்த அமை

சிம்ஹமும் மூன்றெனக் கூறுகின்றது* ஆரிய வேதங்களும் அங்கங்களும் பிறவும் மக்களாற் செய்யப்பட்டன வென்பது சிவத்தியாநாந்த மகரிவி என்னும் அறிஞரால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேத பாடல்களைக் கொண்டுமே இனிதறியலாகும். ஆரியமறைகள் கொலைவென்வியைவற்புறுத் திக்கறும். ஒவ்தமார்க்கத்தைக்கொலைக்கொண்டுசூற்றப்பட்ட கொலைவேள்விகளைக் கண்டிப்பதற் கெழுந்ததே புத்தமதம். “ தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நன்சமஞ்சி ” (திருவாசகம்) என்பதால் யாகங்களிற் கொல்லப்படும் மிருகங்களின் ஜீன வேள்வி யாகிரியரும் பிறரும் பாதிடு செய்வது வழக் காறெனத் தெரிகின்றது. நீதி நூல்களும் சைவ நூல்களும் கொலையாவமென விளங்கின்றன. ஆரிய மதம் தென்னுட்

*The Hymns of Rig. Veda :— The hymns which are collected in this work are 1028 in number and were composed during several centuries. They are only the materials we have for the history of this early period, which is called the Vedic Age.

“ The people of India recognise four Vedas, and this is how they have grown up, some of the hymns by an ancient custom chanted at sacrifices instead of being recited and a separate collection was made of these chanted hymns and called Sama Veda. Special sacrificial formulas and rules also existed from ancient times for the performance of rites, and these formulas and rules were collected under the form of Yajur Veda and a collection of the latter hymns often consisting of charms and incantations against evil influences grew up under the name of Atharva Veda. ” (The civilisation of India by Romesh C. Dutt, C.I.E.)

ஷல் வேறுன்றிய பிற்காலத்தில் சிறந்த அறிவாளிகளும் சிதார்த்தம் மகம் முதலியவற்றிற் செய்யப்படும் கொலை பாவமாகாதென நம்பத் தலைப்பட்டனர். இங்காப்பிக்கைக் குக் காரணம் கொலை வேள்விகளை வகுக்குத்துள்ள வேதங்கள் கடவுள் வாய்ப் பிரைந்தனென அன்னேர் விசுவாசித்தமையேயாம்.

“ சமிதை யெறும் ரீக்குப் பிராயச் சித்தத்தை
யவை யடைவே செப்பெயன் நறைந்தாய்—இயையோர்
நகிக்கவரு நஞ்சஸ்ஸட நாதா யாகத்திற்
பசுக்கொலை யேன்சொன்னுய் பகர் ”

(சுற்றம்பல நாடிகள்)

“ சூசரச் கிழிவிலை யாகத்துயிர் கொன்
தருந்தலின் ச்ண்புகுதா நிற்பர்
கோச மெடுத்துரை நவிற்றுசிரியர் சிருரக்கி
தமதுமுன் கொடுப்பான் முன்னர்
ஆசயிது துயர்விளைத்தும் இதம் அதுவாப்
பொருள் பெறவின் அரியவேத
ஒங்கமிகு மமராகுலை அவர் வதைத்த
சீவனும் பெற்றாத லாலே ” (கொலை மறுத்தல்)

“ குழமுமுகன் தூங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற்
குண்டல் வேதியர் நாஞும்
அழன்முகத் தாற்றம் அருமகத் தன்றிச்
செந்தனை அருந்தன ரில்லை” (காசி காண்டம்)
“ அருமகத் தன்றியுன் கவைத்துடல் வீக்குவோன் ”
(மேற்படி)

“ மருந்தில் திதியின் உழிருப்பும் வாயின் மகமதனில்
அருந்தற் கியல்பத தெனினும் ”
(அருட்பிரகாசம்).

மேற்காட்டியன முன் யாம் கூறிய வாற்றுக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

அப்பைய தீட்சிதர் தாம் வேள்வி ஆசிரியனுபிருந்து இயற்றிய மகத்தில் வெட்டிக் குவிக்கப்பட்டிருந்த மிருகங்களைப் பார்த்து ஒ வேதமே! உண்ணே நம்பின்னன் எனக் கதறி ஓலமிட்டனராம். *

வாணிகம்

தமிழ் மக்கள் காலிற் பிரிவதோடு கலத்திற் பிரிந்துக் கடல் கடங்கும் வியாபாரஞ் செய்துவந்தார்கள். ‘காலிற் பிரிதல்;’ ‘கலத்திற் பிரிதல்’ எனவரும் பழந்தமிழ் நூல் களின் வழக்கும், “ திரைகடலோடியுங் தீரவியங் தேடு ” என்னும் பழமொழியும் தமிழர் கடல் கடங்கு செய்த வாணிகப் பெருக்கத்தை உணர்த்தும். “ முங் நீர் வழக்கம் மகடே வோழல்லை ” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் தமிழ்மக்கள் பொருளீட்டுவதற்கு கடல் கடங்கு தூரதேசங்களுக்குச் சென்றார்களென்பதை நன்கு காட்டும்.

சலோமன் அரசனுடைய காலத்திற் பினீசிய நாட்டுக் கரசனாக கையார் என்னும் பட்டினத்தில் இருந்தோன் ஹிராம். பினீசியர் மாலுமித் தொழிலிற் சிறந்தவர்கள்.

*The great Appaya Dikshithar horrified at the sight of the slaughtered animals at a vedic sacrifice he performed is said to have cried out, “ Oh Ye Vedas ! I believed you.” (Tamilian Antiquary No. 2.)

“ But there is evidence of its (bulls) having been killed in sacrifices and its cooked flesh offered to the Gods, specially to Indra who seemed to have developed a keen taste and inordinate desire for it.”

(Rig. Vedic. India.)

இவர்களைத் துணைக்கொண்டு சலோமன் அரசனுடைய கப்பல்கள் கிழக்குந் தேசங்களுக்குச் சென்று ஒபீர் (உவரி) என்னுங் துறைமுகத்திற் ரங்கிபொன், வெள்ளி, யானைத் தந்தம், மயில், குரங்கு, நவமணி முதலியவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பின. எபிரேய அரசனுன் சாலமன் கி. மு. 1000 வரையில் சிவித்தவன். தமிழ் நாட்டினின் நுழ் சென்ற ஒவ்வொரு பண்டங்களும் எபிரேய நாட்டின் தமிழ்ப் பெயர்களாலேயே அறியப்பட்டன. தமிழ் அகிளி எபிரேயமொழி அஹல்; தமிழ் தோகை (மயில்) எபிரேய மொழி துகிம்; வடமொழி கவி (குரங்கு) எபிரேய மொழி கொவ். கிரேக்க மொழியில் ஒரிசா என்பது அரிசி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு. பெப்பரி என்பது திப்பலி என்பதன் திரிபு. கிரேக்கரும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து அரிசி. மிளகு முதலிய பொருட்களை வாங்கிச் சென்றனர்.

கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் வினங்கிய பினினி என்னும் ரோமை ஆசிரியர் இந்தியாவிலிருந்து ரோமராச்சியத்துக்கு ஏற்றுமதியாகுஞ் சரங்குகள் ஆண்டொன்றிற்கு 55,000,000 செஸ்டேர்விகள் (987,000 பவன்) பெறுமதியாலைவ என்று கணக்கிட்டிருக்கின்றார். இன்னும் அகஸ்து ஜீசு முதல் சேனே கருகவுள்ள ஒவ்வொரு ரோம அரசரின் நாணயங்களும் தென்னிந்தியாவிற் பல விடங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் ரோம நாட்டாருக்கும் தமிழ் நாட்டாருக்கும் கி. மி. 5-ம் நூற்றுண்டுவரையும் இடைவிடாத தொடர் பிருந்தமை ஒரு தலையாகும். அரேபி யாட்டுக் குதிரைகளும் தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களில் இருக்குமதியாயின. இக்குதிரையியாபாரங் காரணமாகவும் பின்னர் கப்பல் மீகரமண்களாகவும், அரேபியர் தென்னிந்தியா இலங்கைக் கரையோரங்களில் கில் பரகங்களைத் தங்கு மிடமாக்கி நாளங்களில் அங்குக் குடிபதிகளாய் விட்டன.

பாபிலோனில் சூடுமீரிய அரசரின் தலைக்கரமாகிய ‘ஷரின்’ இடபாடுகளில் மலீயாளக் கரைகளில் மாத்திரம் வளருகின்ற தேக்கமரத்தின் துண்டொன்று கண்டெடுக்கப் பட்டது. இதனால் 4000 ஆண்டுகளுக்குமுன்கொமேரியர் தமிழ் கத்தோடு வியாபாரப் போக்குவரத்துடையவர்களா யிருந்தார்களெனப் புலனுகின்றது.

கி. மு. 1462-ல் பதினெட்டாவது தலைமுறையாக முடிவெவ்திய எகிப்திய அரசரின் “மம்மீஸ்” என்னும் பிரேதங்கள் இந்திய மசிலின் துணிகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. எகிப்தியர் இந்தியாவில் கிடைக்கும் அவரியிலிருந்து எடுக்கப்படும் நீலத்தினால் ஆடைகளுக்குச் சாய மூட்டினார்கள். இந்தியானின்றும் பிறநாடுகளுக்குச் சென்ற வியாபாரப் பொருட்களுள் பட்டு, மசிலின் முதலியன் விசேஷமானங்களை.

தமிழர் சுமத்திரா, சாவா, மலாயா முதலிய நாடுகளோடும் வியாபாரம் கடத்திவந்தார்கள். இதற்குச் சான்று மணிமேகலையிலுள்ளது.

அக்காலத்து காலிலும் கலத்தினும் வந்திறங்கிய பண்டங்கள் வருமாறு.

“நீரின் வந்த சிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடன் முத்தும் குணதடற் ராகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
சமுத் துணையும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெனிய வீணாடி”

(பட்டினப்பாலை)

வியாபாரிகள் தாம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும் பண் டப்பொதிகளில், அவற்றின் விறை, அளவு, என் இவற்றை எழுதிச் சாலைகளில் அடுக்கிவைத்துப் பின்பு எடுத்துச் செல்வர். இவ்வண்மை

“வம்பமாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த
கண்ணொழுத்துப் படித்த எண்ணும் பலபொதி
கண்டமுக வாயிலும் கருந்தாழுக் காவலும்”
என்னும் சிலப்பதிகார வடிகளால் விளங்கும்.

* “Kautalya was of opinion that the commerce with the south was of great importance than that with the north, because the more precious commodities came from the peninsula while the Northern Regions supplied only blankets, skins and horses. Gold, diamond, pearls, other gems and conch shells are specified, as products of the south ” (Oxford History of India, pp. 68, 69.)

கைத்தோழில்

தமிழ்நாட்டின் வளர்நும் தொழின்முறைகளும் இந்திட்டார் பண்ணை நாளில் பிற நாட்டாரோடு செய்து வந்த வாணிகப் பெந்தகை நோக்குமி கன்கு புலனுகும். பட்டினும் மயிரினும் பருத்திநாளினும்—கட்டும் நுண்ணிலை கண்டவர்கள் நம்மக்கள். அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த பட்டாடைகளின் பெயர் சிலப்பதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றின் பெயர்கள் கேட்பதற்கு இன்பம் பயப்பொனா. அவை வருமாறு :—

* F. N. Chanakya (Kautalya), the great minister of ‘Chandragupta’ Maura was a native of Dravida, that is Kanchi (History of the Tamils, p. 325.)

“கோசிகம், பிதகம், பஞ்ச, பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டு சில், சண்ணம், வடகம், இரட்டு, பாடகம், கோக் கலா, கோபம், சித்திரக்கம்மி, குருதி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காச, வேதங்கம், புங்கர்க்காழுகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தந்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நால்யாப்பு, சிருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னொழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, சாத்துலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம் பொத்தி, பணிப்பொத்தி.”

“கோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனித்து
அரவுரி யன்ன யறுவை நல்கி ”

(பொருளாற்றுப்படை)

(உரை) கண்ணிர் பார்வை, இஃது இழைபோன வழி யென்று குறித்துப் பார்க்க வாராத நுண்மை உடையவாய் டுத் தொழில் முற்றுப் பெற்றமையால் பாம்பின் தோலை யொத்த துகிலைக்கொடுத்து

“காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை” (சிறுபாவ்)

(உரை) மூங்கிலாடையை உரித்தாலோத்த மாசில் ஸாத உடை.

“ஆசியன் அனிர்தாற்களிங்கம்” (பெரும்பான்)

“புகைவிரித்தன்ன பொங்கு துகிலுமிழி” (புறம்)

தமிழ் அகத்தில் ஆடை கெப்பிப்பட்டு பிற நாடுகளுக்கு வழுப்பப்பட்டது. முற்காலத்து வீடுகளி லிருந்துகொண்டே அருமையான ஆடை வகைகள் நெய்தற்குரிய நுண்ணிய நுலிமைகள் முழுதும் வீட்டுப் பெண்களால் நாற்கப் பட்டன. இதற்குச் சான்று, “பருத்திப் பெண்டின் பனு வலன்ன ” (உரை பருத்தி நாற்கும் பெண்டாட்டியது சுகிர்ந்த பஞ்சபோல) என்னும் புறப்பாட்டாகும்.

“ பஞ்சிதன் சொல்லாப் பதுவ வினமுயாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிமையா—எஞ்சாத
கையே வாயாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா தான்முடியு மாறு ” (நன்னூல்)

மரம், இரும்பு, வெண்கலம், வெள்ளி, பொன் முதலி
யவற்றில் நுட்பம் வாய்ந்த தொழில் புரியும் கம்மியரும் டீர
தொழிலாளரும் அக்காலத்து இருங்தார்கள் என்பது சிலப்
பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய தால்களா வறியப்படும்.

ஓலியம்

தமிழ் மக்கள் ஓவியப் பெற்றியை விரித்துக் கூற
வேண்டியதில்லை. பழைய சோழக் கட்டிடங்களும், பழைய
கோயில்களும், அமராவதி, மாவலிபுரம் முதலிய விடங்களில்
உள்ள சிற்ப நுட்பங்களும், பழந்தமிழ் மக்கள் அணிகலன்
களும் அவர்கள் பாட்டுகளும் தமிழூனியத்தின் உயர்
விற்கு விலைக்களாங்களா யிருக்கின்றன. தாங்கள் முதலிய கவி
வானரும் தமிழர் ஓவியத்தைப் போற்றியிருத்தல் கவனிக்
கத் தக்கது. ‘நெடு நிலைமாடத் திடைநிலக் கிருந்துழி’ என்றும்,
'நிறை நிலைமாடத் தாமிய மேறி' என்றும், 'வேயா
மாடமும்' என்றும், 'மான்கட் காலதர் மானிகை யிடங்
களும்' என்றும் இளங்கோவடிகள் தமிழ்நாட்டுக் கட்டிடங்களைச் சிறப்பித்திருத்தல் காண்க.

“ சுடும் ஞேங்கிய நெடுநிலை மனைதொறு
யையறு படிவத்து வானவர் முனிவர்
வெவ்வெகை யுபிர்க்கு வழங் காட்டி
வெண்கதை விலக்கத்து கித்தக ரியற்றிய
கண்கவ ரோவியக் கண்டு சிற்குகரும் ”

(மணிமேகலை)

மனிதர், மிருகங்கள், கடவுளர் முதலியோர். வடிவங்கள் பலவகை நிறைமைகளினால் விடுகள், அரண்மனைகள், கோயில்கள் முதலியவற்றின் சுவர்களில் திட்டப்பட்டிருந்தன.

“ இந்திரன் பூசை பிவளகலிகை பிலன்
சென்ற கவுதமன் சின்னுறக் கல்துரு
வொன்றிய படியிதென் துரைசெப்போரு
மின்னம் பலபல வெழுத்து நிலைமண்டபம் ”

(பரிபாடல்)

சிற்பம்

“ கல்லு முலோகமும் செங்கலு மரமும்
மன்னூஞ் சுதையுங் தந்தமும் வண்ணமும்
கண்டசர்க் கரையு மெழுகுமென்றிலை
பத்தே சிற்பத் தொழிற் குறுப்பாவன.”

என்னும் திவாகரச் சூத்திரமே தமிழர் சிற்பத் திறைமக்குச் சான்று.

வான் ஆராய்ச்சி

தமிழ்மக்கள் வான் ஆராய்ச்சியில் வல்லுனராயிருந்தாரென்பது

“ செஞ்சு ஞாயிற்றுச் செலவுஞ் ஞாயிற்றுப்
பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்தமன் டிலமும்
வனிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமு மென்றிலை
சென்றனக் தறிந்தோர் போலவென்று
மினைத்தென் போரு முளோ ”

எனவரும் புறப்பாட்டால் அறியப்படும். நிகண்டு தால்களில்

காள்கோள் ஒரை முதலியவற்றைக்குறிக்கக் கூறப்படும் பல பெயர்களை ஆராய்ச்சி செய்வதால் தமிழ் வானூராய்ச்சி யில் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்பது புலனாகும்.

சோதிடம்

மறைந்த ஒழுக்கத்தோரையு நாளுஞ்—துறந்த வொழுக் கங்கிழவோற் கில்லீ. “குடையும் வானும் நாள் கோள்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் “கேழில் விழும் புகழ் நாடலீவாந்தென” “திங்கட் சகடம் வேண்டிய துகழ் கூட்டத்து” எனவருடம் அகப் பாட்டுகள் முதலியன தமிழ் ரின் சோதிட உணர்ச்சியை விளக்கும்.

“டாக்டர் தீபா கக்கணத்தில் தமிழ்ப் பாஷை வழங்கு மிடத்தில் சௌர் அல்லது வாக்கிய சித்தாந்தமே உபயோகப் படுத்தப்படுகின்றதென உவரான் ஆசிரியர் கூறியுள்ளா ரெண்றும், அது பிழையற்ற தென்றும் குறித்துள்ளார். மேலும் வேதாங்க சோதிடத்திற் கண்ட சாந்திரமான கணிதம் பிழை பட்டதெனத் திவான் பகதுர் ஸ்ரீமான் சாமிக்கண்ணுப் பின்னை அவர்களது 1916-ம் வருடத்துச் சர்வகலா சங்க சோதிடச் சொற்பொழிவுகளை ஊன்றி கோக்கப் புலனும். தென்னூட்டில் தொன்று தொட்டு வழங்கி வந்தது புலீசனால் இயற்றப்பட்ட வாக்கிய கணன முறை.” (செந்தமிழ். ** No. 5.)

போர்க் கருவிகள் முதலியன

“அரசனுக்கு நால்வகைச் சேளைகளுமிருந்தன. பல படைவீரர் பழகுவதற்காகத் தேரேறு மிடங்களும் குதிரையேறு மிடங்களும் (செண்டுவெளி) வாட்டெடாழில் செய்ய மிடங்களும், விற்போர் செய்ய மிடங்களுமிருந்தன, வில் வேலும் வானுமே இவரது முந்திய ஆயுதங்கள். மூடும் வானுமே இவரது முந்திய ஆயுதங்கள் மிருந்தன. தமது மெய்வாள் முதலிய படைகளால் ஊறுபடாம் விருத்தற் குக் கேடைய மென்னும் மெய் காப்புக் கருவியும் உபயோகித் தனர். இக்கருவி கரடித்தோலாற் செய்த கவசத்தை வீரர்களைகிறது. புதித்தோலாற் செய்த கவசத்தை வீரர்களைகிறது வெளியிட வழக்கம். வாகனங்களிலேருத் வீரர்கவசம் பூனைதல் மர்பன்று. விளையாட்டுக்களுள்ளே யானைச் செண்டு குதிரைச் செண்டு என இரண்டு வகையுண்டு. இவை யாடும் முற்றவெளியைச் செண்டு வெளி யென்ப. யானைப் போர் அக் காலத்து மிகச் சிறந்தது போலும். யானைகள் நெருங்கி வந்து போர் செய்யாம் விருத்தற்கு இரும்பால் யானை நெருங்கி முள்ளாகச் செய்யப்பட்ட கப்பனமென்னும் கருவியைச் சிதறுவார்கள். யானை மருப்பை யறுத்து கர்மையிட்டு அது வளிகொள்ளும்படி கிம்புரியென்னும் பூணிடுவார்கள். ககரின் மதிலீச் சாரா யானைக் கூட்டங்களிருந்தன. மதிலுக்கு உள்ளேயும் புறத்தேயும் ஆழமான அகழிகள் இருந்தன. புறத்தே அகழியினின்றும் கோயில் அகழிக்கு நீர் வருவதற்காக கால்வாய்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. வீதியிற் செல்லும் யானைகள் அதனுள் விஹாதிருத்தற் பொருட்டு இது மேலே மூடப்பட்டிருக்கும். இக்கரங்கதற் படை காந்துபடையெனவும் காந்துறை மெனவும் வழங்கும். இம்மதிலிலே பலவகைப் பொறிகளிருந்தன வென்பதும் அவையவனரால் இயந்திரிக்கப் பட்டனவென்பதும் கூறப்பட்டுள். யுத்தத்துக்குச் செல்லவோர் பலவகை மாலை சூடிக்கொள்வது வழக்க மென்பது மறிக்கிறோம்” (செந்தமிழ்ச் செல்லி).

அரண்

“அது வஞ்சலை பலவங்கள் வாய்த்துத், தோட்டி முண் முதலியன பதித்து காவற்காடு புறஞ் சூழ்ந்ததனுள்ளே

இடங்கர் முதலியன உள்ளுடைத்தாகிய கிடங்கு புறஞ் சூழ்ந்து யவனரியற்றிய பல பொறிகளும் ஏனைய பொறி களும் பதணமும் மெப்புழை ரூபிலும், ஏனைய பிறவு மைமைந்து, எழுவுஞ் சீப்பு முதலியவற்றுல் வழுவின்றமைந்த வாயிற் கோபுரமும் பிற வெங்கிங்களும் பொருந்த இயற்றப் பட்டதாம்.

“இனி மலையரனும் நிலவரனும் சென்று சூழ்ந்து கேர்தலில்லா ஆரதர் அமைந்தனவும் இடத்தியற்றிய மதில் போல வடிக்கிளம்பிள் அரண்மைந்தனவும் மீதிருந்து கணை சொரியும் இடமும் பிற வெங்கிரங்கள் அமைந்தனவும் அன்றிக் காட்டரனும் அவ்வாறே வேண்டுவன அமைந்தன வாம.

(நக்கினர்க்கினியர்.)

“மறனுடை மறவர்க் கெறவிட ஸின்றி
நெம்போ டையவி யப்பி யெவ்வாடு
மெந்திரப் பறவை யியற்றின நிறீ இக்
கல்லுங் கவனுங் கடுவிசைப் பொறியும்
வில்லுங் கணையும் பலபடப் பரப்பிட
பஞ்சும் பரவையும் பசிவரிப் புட்டிலு
மென்றிலை பலவஞ் சென்று சென்றெறிய
முந்தை மகளிரை யியற்றிப் பின்றை
யெய் பெரும் பகழி வாயிற் தாக்கிச்
சட்டல் போயின் றுவினும் வட்டத்
தீப்பாய் மகளிர் திகழ் கலம்பெற
நோக்குநர் நோக்குநர் நொந்துகை கிதிர்க்குந
தாக்குநர் தாஜை யிரும் பொறை
பூக்கோட்டண்ணுயமை கேட்டோறுங் கலுழுந்தே”

(பொன் முடியார்)

அரண்மளை வாயிலில் பஞ்சு பாவை! முதலியன தூக்கப் பட்டிருந்தன. “வரிப்புக்கை, பஞ்செதாடி பாவை தூக்க” (முருகு) பகை அரசரைப் பெண்களாகப் பாவித்து அவர்கள் விளைபாடுதற் கென்டே அவை கட்டப்பட்டன.

மதிற் போறிகள் முதலியன

வளைவிற் பொறி (இது வளைந்துதானே எப்பது), கருவிரலுகம் (இது குரங்குபோலிருந்து சேர்ந்தாரைக் கொல்லவது), கல்லுமிழ்கவன், கல்லிடு கூடை (இடங்களியென்னும் பொறிக்குக் கல்லிட்டுவைக்குக்கூடை), தூண் டல் (இது தாண்டில், வடிவாகச் செய்து, அகழியிலிட்டு மதிலேறுவார் அதிற் சிக்கியின் இழுத்துக்கொள்வது), தொடக்கு (கழுத்திற் பூட்டியிழுக்கும் சங்கிலி), ஆண்டலை படிப்பு (சேவல் வடிவாகச் செய்யப்பட்டுப் பறக்கவிட உச்சியைக் கடித்து மூளையை எடுப்பது), கலை (இது மதிலேறின் மறியத்தன்னும் ஆயுதம்), கழு, புதை (அம்புக் கட்டு) ஜயவித்துலாம் (இது கதவையனுகாதபடி அம்புகள் வைத்தெய்யும் பந்திரம்) கைபெயர் ஊசி, (மதிற்றலையைப் பற்றுவாரைக் கையைப் பொதிர்க்குமுசி) எரி சிரல். (இது சிச்சிலி வடிவாய்க் கண்ணைக் கொத்துமாயுதம்) பன்றி இது மதிற்றலையில் ஏறினாருடலைக் கோட்டாற் கிழிக்க இரும் பாற் செய்தது, பளை (மூங்கில் வடிவாகச் செய்து அடித்தற் கலமைத்த பொறி), எழு சீப்பு, கணையம், கோல், குங்கம், வேல், சதக்கி, தள்ளி வெட்டி, களிற்றுப் பொறி, ககர்ப் பொறி, விழுங்கும் பாம்பு, கழுகுப் பொறி, தகர்ப் பொறி, அரி நாற் பொறி, ரூபில் (குருவித்தலை), சின்டி பாலம், எழு; மழு, வாள், கவசம், தோமரம், கஷை, தண்டம், நாராசம், இருப்பு முள், கழுமூள், கண் வாள், சிறுவாள், கொடுவாள், அரிவாள், சழல் படை, ஈர்வாள், உடை

வாள், கைவாள், கணையம், கோடாலி, தோட்டி வேல், வர் சிரம், குறுந்தடி, சுட்டி, கவன், சிறுசவளம், பெருஞ் சவளம், சக்கரம், கண்ணம், உளி, பாசம், தாமணி, சாலம், ஊதி முசண்டி, முசலம், இடங்களில், அள்பல்லகை முதலியன கடலோட்டுக் கதையில் ஆயுதங்கள் தொண்ணுற்று நாலு என்று சொல்லப்படுகிறது.

வீரத்தாய்

நமக்கு வெறுங்கட்டுக் கதைகள் போலத் தோன்றும் வீரசெயல்களை பண்டைத்தமிழ்ப்பெண்களிடத்திற் கான் கின்றோம். தமிழ்த் தாய்மாரை தம் புதல்வரை வீரசெயல்களில் ஊக்கிவிட்டார்களென விளங்குகின்றது. பொன்முடியாரென்னும் பெண்டுலவர் தாய் தந்தை அரசன் மகன் முதலியவர்க்குரிய கடமைகள் இன்ன வென்பதை அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.

ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்றே னாக் குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல் வழித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னைடை கல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிரு வாளருஞ்சம முருக்கிக்
களிரெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே. (புறம்)

இப்பாட்டால் அக்காலத்து வீரத்தாயரது மனவிலை இத்தகைய தென்பது வெளிப்படும் மற்றொரு வீரத்தாயைப்பற்றிப் பூங்களுத்திரை என்னும் பெண்டுலவர் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்,

மீறுவன் கொக்கின் றாவியன்ன
வானரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிரெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
யீன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழையலம் வரும் வேதிரத்து

வான் பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே (புறம்)

இதன்பொருள் :—கொக்கின் இறகுபோல நகராத்த கூந்தலை யுடைய முதியவன் தன் புதல்வன் போரிலே யானையை வீழ்க்கிக் கொன்று தானும் மதிந்தானென்னுஞ் செப்தி கேட்டு கானவனைப் பெற்றபோது அடைந்த மகிழ்ச்சி யினும் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தாளென்பது. இதனால் அக் காலத்தே வீரத்தாயரான பெண்டிர் தாம்புதல்வரப்பெறுவது ஓர் அற்ப வீரசெயல்பேனும் அவரிடங் கண்டு மகிழ்தற்கே என்று கருதினரென்பதும் அவர் வீரசெயலில் அப்பெண்டிர்க்கு மனமகிழ்ச்சியே யன்றித் துக்க மில்லை யென்பதும் ஈங்கு விளங்கும். வீரத்தாய் ஒருத்தி தன் ஒரே மகனைப் போருக்கு அனுப்புகின்ற மாட்சியை ஒக்கர் மாசாத்தியார் என்னும் பெண் புலவர் வியங்கும் இரங்கியும் அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.

“கெடுக் கின்தை கடிதிவள் துணிவே
முதிற் பெண்டி ராதல் தகுமே
மேனூள் உற்ற செருவில் இவள்தன்னை
யானை ஏற்று களத்து ஒழிந்தவனே
நெருகெல் உற்ற செருவிற் கிவள்கொழுஙன்
பொருஙரை விலங்கி ஆண்டுப் பட்டனனே
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்றுமயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்து உழை
மாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணைப் பீவி
ஒரு மகனல்லது இல்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கெனவிடுமே ” (புறம்)

இதன்பொருள்:—(ஒருதாய்) முன்பு அவள் தகப்பன்யுத்த களத்தில் யானையை எறிந்து இறந்து போயிருப்பவும், சமீ பத்தில் கடந்தபோரில் தன்கணவன் பகைவரைக் கொன்று தானும் மதிந்து போயிருப்பவும், இவற்றிற்காக மனங்தளர் வின்றி பகைவரின் போர்ப்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி மிகுந்து, தன் சிறுவதுக்கு ஆடை யணிவித்து அவன் குடுமியை என்னொடிட்டுச் சிவிமுடிந்து தான் ஒரே புத்திரை யுடையளாயிருந்தும் சிறிதும் கலங்காது போர்க்களாம் நோக்கிச் செல்க என்று அவனை அனுப்புகின் ரூள். இச் செய்கையைக் கண்ட என் மனங் கெடுவதாக, இவள் துணிவு அஞ்சத் தக்கதாம். பழைய வீரக்குடியிற் பிறந்தவளென்பது இவட்குத் தகுமென்பது.இதுபோல்வை வெண்பாவடையாரும்.

“ கன்னின்று வெந்தை கணவன் களப்பட்டான்
முன்னின்று மொய்யவிந்தா ரெண்ணையர்-பின்னின்று
கைபோட்க் கைண்யுதைப்பக் காவலன் பின்னேடி
எப்போற் கிடாந்தானென் ஏறு ”

அதாவது:—கல்லிலே பொருந்தி நின்றான் என் தகப்பன். என் கணவன் போர்க்களத்திலே பட்டான். பகைவர் முன்னின்று எதிர்த்து புத்தத்திலேவிழுந்தார் என்தமையன்மார் தன் சேளை அழியவந்தான் அழியாமல்பின்னேவின்று, தன் கைசென்று அம்பைச் செலுத்தப் பகையரசன் மேலே பாய்க்கு, பின்முள்ளம்பன்றி போலப்பட்டுக்கிடந்தான்என் நுடைய தலைவன்.

இதிலும் அகிசயமானவீரத்தன்மையைப் புறம் 278ம் பாட்டில் காணகின்றோம். அதன் தாற்பரியம் யாதெனில் வயதுமுதிர்ந்த ஒருதாய் தன்சிறுவன் யுத்தத்தில் வளி யழிந்து புறங் கொடுத்தோடினவென்று பலர் சொல்லக்

கேட்டு, அவ்வாறு அவன் புறங்கொடுத் தோடினனுயின் அவன்பாலுண்டுவளர்தற்குக் காரணமாகிருந்தனங்களை பறுத்திடுவேண்டு வானோக்கையிற் கொண்டு போர்க்க அம்புருந்து, வீழ்ந்துகிடக்கும் மினங்களைப் புரட்டித்தேடி வருபவன், இருதுண்டார்ப்பக்கிடந்த தன்மகன் உடலைக்கண்டு அவனைப்பெற்ற போதடைந்த மகிழ்ச்சியிலும் அதிக மகிழ்ச்சி யடைந்தாளென்பதாம்.

இவ்வீரம் அணைகடந்து வீராவேசமாய் வெளிப்பட்டது முன்டு. தமிழ்ப் பெண்கள் தம் வீர மக்கள் போர்க்குச் சென்று அங்கே சிறிதுமானத் தாழ்வான் செயலீச் செய்துவளின் அம்மக்களைச் சின்று வெறுப்பர். ஒருதாய் தன் மகன் பகைக்களிற்றின்மேலே வேலையெறிந்து அவன் வேலைத்திரும்பப் பெறுமாற்றலில்லாது வெறுக்கையனுப்பு புறங்கொடுத்தது கண்டு,

“ வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே
நோகேன் அகுத்தை நின்னீங்றனனே
பொருந்தா மன்னர் அருஞ்சம முருக்கி
அக்களத்தொழிதல் செல்லாய் மிக்க
புகர் முக்குஞ்சரம் எறிந்த எல்கம்
அதன்முகத் தொழிய நீ போந்தணையே
அதனால் எம்மில் செய்யாப் பெரும்பழி செய்த
கல்லரக் காளையை கன்றவயிறே ”

என்று கூறி மிகவும் வெறுத்தனன். இவ்வாறே தமிழகம் முன்னாளில் அறிவாற்றல் மிகுந்த வீரத் தாயர்களை உடைய தாகி அருமை பெருமை கொண்ட செயல்களுக்கு உரிய நிலைக்களாமா யிருந்தது.

காவல் மரம்

காவல் மரமென்பது பண்டைக் காலத்துத் தமிழரச் சூவ்வொருவரும் தங்கள் வெற்றிக் கறிகுறியாக ஒவ்வொர் மரத்தைத் தமதூர்ப் புறத்துச் சோலைகளில் வைத்து வனர்த்து அதனைக் குறிக்கொண்டு காப்பார்கள். படையெடுத்துவரும் பகை வேந்தர்கள் அக்கடிமரத்தையே முதற்கன் தடிய முற்படுவார்கள்; அங்கைன் அவர்கள் அதனைத் தடித்துவிடுவார்களானால், அம்மரத்துக்குரிய அரசருக்குப் பெருங்தோல்லியும், பேரவைமானமும் எய்திய தாகக் கருதப்படும். பகை வேந்தர்கள் அம்மரத்தில் தம் யானைகளைக் கட்டுத்தாம், அதனை வெட்டிக்கொண்டு போய் தங்கள் யானைகட்டுக் கட்டுத் தறியாக நட்டு வைத்ததும், அம்மரத்தால் தங்களுக்கு வீரமுரசனு செய்தனம் மரபு.

தமிழ் வேந்தரின் போர் ஒழுக்கம் முதலியன்

தமிழ் மூலேந்தரும் சிற்றரசரும் கெடுகினும் போர் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருமுறை உறையூருக் கணித்தில் ஒன்பது சோழ இளவரசர்கள் சேரன் செங்குட்டுவனால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். சேர காட்டின் ஒரு பகுதியாகிய பூழிளாடு சேரனாலும் பாண்டியனாலும் வென்று தோற்கப்பட்டது. கோட்டை காவற்காடு சூழப்பட்ட அகழிகளால் வளைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒரு மரம் அரசனால் மிகவும் பரிசுத்தமாகக் கருதப்பட்டது. அதற்குக் காவல் மரமென்று பெயர். போரில் பகை வேந்தனின் முதல் வேலை காவல் மரத்தை வெட்டி அதனால் முரச இனைக்குவதாகும். வீடுகளுக்கு ஏரியிடுதல், ஆடு மாடு முதலியவற்றைச் சூறையாடுதல், அகழிகளை யானையால் தூர்க்கச் செய்தல் முதலியன் அவ்வரசர்களின் வேலைகளாம்.

பகை அரசனால் கோட்டை முற்றுகை செய்யப்பட்ட தாயின் கோட்டைக்குள் விருக்கும் வீரர் பலாட்களுக்கு உணவில்லாமல் போர் செய்வார். அங்கனாட் களை மதிலின் சுவர்களிற் குறித்து வைப்பார். தோற்று வீரனின் தலையில் நெப்பெய்து இரு கரங்களையும் பின்புறம் சின்று பற்றியிருப்பார். வென்ற வேந்தனும் வீரரும் உயர்த்திய வாருடன் போர்க்களத்தில் துணங்கையாடுவார். இந்த வீரரின் உடன்களும் சிரங்களும் உருண்டு கிடப்ப அரசன் பெருவிருந்திடுவான். இதற்குக் களவேள்வி யென்று பெயர். போரில் வாள் வேல் முதலியவற்றை போழப்பட்ட காயங்களை கெடு வெள்ளுகியினாற் றைப்பார். அவர் தங்களுக்குச் சொந்தமான யுத்தப் பிரமாணங்களை ஏற்படுத்தி மிருந்தனர். மாரிகாலத்தையே பெருப்பாலும் அவர் போர் செய்வதற்கு ஏற்றதாகக் கொண்டனர்.

(Tamil Studies)

பத்தினிப் பேண்டிர்

தமிழ்ப் பெண்கள் கற்புக்கணிகல்மாய் விளக்கினார்கள். அவர்களைக் குறித்து இலக்கியங்கள் பலவாறு வியந்து கூறுகின்றன. பெண்கள் கற்பினுலேயே மழைப்பின்றதென்றும் அது கோடின் மழை வளந்தப்படுகின்ற தென்றும் முன்னோர் கருதினர். பத்தினிப்பெண்கள் சிலரின் வரலாறு சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்துக் கணவரை இழுந்தோர் உடன்கட்டை ஏறுவோர், உடலுயிர் கிங்குவோர், விதவை நோன்பினர் என மூவகைப்பட்டனர்.

உடன்கட்டையேறுவோர் தம்கணவரிந்ததும் தாழும் அவருடன் தீயிற் புகுந்து உயிர்துறப்போராவர்.

உடனுயிர் துறப்போர், தம் கணவர் இறந்தமைகேட்ட பொழுதே தம்முயிர் கீங்கும் உத்தமிகள். இன்னேவரேயே “காதலரிறப் பிறக்கீரையெப்பாத்தி—ஆதலைக்குருகிலு பிர்த்த கத்தடங்காது—இன்னுயிரிவர்” என்று சாத் தனுச் சூதியது. கணவன் இறந்தால் கொல்லலுலைத் துருத்தி போலப் பெருமுச்சு விடாமல் தன்னடைவே உயிர் கீங்கு வர் என்பது இதன் கருத்து. இவ்வரிப் பெரிய செயல் தொல்காப்பியத்தில் முதானந்தம் என்று கூறப்பட்டது.

[முது—பெரிய, ஆணந்தம்—சாக்காடு.]

பேரன்பு பற்றி நிகழும் மரணமென்பது பொருள். நாயக்கும் நாயகியும் ஒருமிகும் சுருட்டுமாயிருந்தாலன்றி இவ்வாறு ஒருங்கு உயிர் கீங்குங் தன்மை நிகழுது. இவ்வாறு கணவனிற்கத் பொழுதே உயிர் துறந்த உத்தமபத் தினி ஒருத்தி சிலப்பத்திகாரத்துட் காணப்படுகின்றன. ஆரியப் படை தந்த நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டியன், கோவலன் என்ற வணிகனைத் திருடனென்று கருதி அவ்யாயமாகக் கொலைசெய்வித்தபோது, கண்ணகி பாண்டியன் முன் சென்று வழக்காடி அப்பாண்டியனது கொடுக்கோன் மையை அவனுக்குத் தன் சிலம்பைக் கொண்டு மெய்ப்படுத் தனன். தான் செய்தது தலைறன்றுவரங்கத் பாண்டியன் சிங் காசனத்திலிருந்தபடியே சோர்ந்து உயிர் விட்டான். அப்போது அவன் தேவியான பெருங்கோப் பெண்டு ஒரு கலக்கழு மின்றித்தானும் உயிர் துறந்தாள். சூர பதுமன் போரில் அழிவுற்ற செய்தி கேட்டவுடன் அவன் தேவிபதும் கோமளை உயிர் துறந்தனள் எனக் கந்தபுராணத்துள் கச்சியப்பர் கூறுவர். விதவைகோண்பினர், கணவனிற்குமின்உயிர் தங்கிவின்று, மதுமிஹநியில் தம்காயகருடன் வரும்தற்குகோற் றுப்பட்டினி முதலீயவற்றால்உடம்பை வருத்து வோராவர்.

இதனை ‘நளி யெரி புகா அராயின் அன்பெராடு—உடனுறை வாழ்க்கைக்கு கோற்று உடம்புஅடுவர்’ என்பதனால் அறிக். இவர்கள் இலை கிடந்த நீர்ச் சோற்றையும் என்னரைத்தவிழுதையும் புளி கூட்டிச் சமைக்கப்பட்ட வேளையிலையையும் உணவாகக் கொண்டு கல்லமுந்தும்படி தரையிற் பாரின்றிப் படுத்து, உலக இன்பங்களை ஒழித்தவர்.

மதுபானம்

அந்தணர், வேளாண் மக்கள் என்றும் இரு பகுப்பினரை ஒழிந்த ஆண்களே யன்றிப் பெண்களும் பது வருங் தினர். பளை தென்னைகளிலிருந்து இறக்கப்படும் கள்ளு, வறியோர், தொழிலாளர், போர் மறவர், பானர் முதலியோரால் பானஞ்சு செய்தப்பட்டது. பழச்சாறு, அரிசி, தாதகி மலர் முதலீயவற்றி விருந்து இறக்கப்பட்ட வாசனையோடு கூடிய மதுவர்க்களைச் செல்வர் அருந்தினர். யவன் தேசத்தினின்றும் கப்பல் மார்க்கமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட உயர்ந்த மதுவினை அரசர் பருகினார்கள். காரம் ஏறுதற் பொருட்டு கள்ளினை மிடாக்களிற் பெய்து சிலத்துடபுதைத்து வைப்பது முன்னுள்ளோர் மரடு. மதுபானஞ்சு செய்தல் இழிதகவாக முன்னுள்ளோர் மதித்திலர்

“தேட் கடுப்பன்ன காட்படு தேறல்” என்றும்

“அரவு வெகுண்டன் தேறல்” என்றும் காரமேறிய கள்ளின் தன்மை புற நானுற்றிற் சொல்லப்பட்டது.

“பொற்றெருடி மடந்தையர் புதுமணைம் புணர்ந்து செம்பொன் வள்ளத்துச் சிலதுய ரேந்திய வந்திங் தேறன் மாந்தினர் மயங்கி”

(சிலப்பதிகாரம்)

“யவனர் கன்கலந்தந்த தண் கமழ் தேறல்
பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளு
மொன்டொடி மகனிர் மடுப்ப மகிழ்ச்சிற்
தாங்கினி தொழுகுமதி யோங்குவாண் மாற ”
(புறம்)

‘யவனரால் கல்ல குப்பிற் கொடுவரப்பட்ட குளிர்ந்த நது நாற்
நத்தையுடைய தேறலைப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட புனைந்த
கலத்தின்கன்னே யேந்தி நாடோறும் ஓன்னியவளையை
யுடைய மகனிருட்ட மகிழ்ச்சி மிக்கு இனிதாக ஈடப்பா
யாக’ என்பது இதன் உரை.

“சிறியகட் பெறினே எமக்கியு மன்னே
பெரியகட் பெறினே

யாம்பாடத் தான் மகிழ்கு துண்ணுமன்னே”

என ஒன்வையார் அதியமானைப் பாடுகின்றமையின் அரசர்
மாத்திரமல்ல புலவர்களும் கள்ளருந்துவதில் மிக்க விருப்
புடையவர்கள்போல விளக்குகின்றது. கன் என்பதிலிருந்தே களிப்பு என்னும் சொல் எழுந்தது.

உணவு

அக்காலத்து அந்தனர், வேளாண் மக்கள் என்னும் இருபிரிவினரை நீக்கி எனோர் ஊனைப் பெரிதும் விருப்பிப் புசித்தார்களெனத் தெரிகின்றது. பெரும்பானுற்றுப் படையில் “பார்ப்பாருடைய இல்லங்களைக் காண்பீர்கள். பசக்கள் பசம்புற்றறைகளைத் தேடி மேயச்செல்ல அவற்றின் செழிய கன்றுகள் பந்தர்க் கால்களிற் கட்டப்பட்டு விற்கும். கோழி, நாய், முதனியன் அவ்வில்லங்களைச் சேர்மாட்டா. வீடுகள் சானியினால் மெழுப்பட்டிருக்கும். வழிபடுத்தப்பட்டுக்கொண்டு வெளியிடப்பட்டு வருவது அருவங்கள் அங்கே காணப்பெறும். கிளி

கள் வேதம் படிக்கும். அருந்தத்தியைப்போன்ற சிறந்த கற்பும் நல்லொழுமுக்கழும் வீளையல்லிந்த கைகளுமுடைய பார்ப்பனப் பெண்கள் நல்ல கலவையுள்ள உணவுகளைச் சமைப்பார்கள். அவ்வில்லங்களை அடைந்தால் இராசான் னமென்னும் சோற்றினையும் மாதுளாங் காய்களை மில்லைகளாக அரிச்து மிளகு துள்ளபெய்து கருவேப்பிலை கூட்டி நெய்மில் வெதுப்பிய பொரியல்களையும் மாங்காய் ஊறுகாய் முதலியவற்றையும் உண்ணும்படி பெறுகிற (பெரும்பான் 297-310) எனக்கூறப்படுவதால் அந்தனர் ஊன் புசிப்பவர்களைப் புலப்படவில்லை. ‘உப்புக் கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பினி’ நோய் கொண்டாற்பார்ப்பாரும் உண்பருடம்பு’ என்னும் முதுமொழிகளும் பார்ப்பார் ஊன் மிசையாதவர்கள் என்பதைபேப் புலப்படுத்துகின்றன.

“மீன்திரானும் விலங்கின்திரானும் செருக்கி வலையாற் பிடிப்பாரையும், கொன்று இறைச்சி விற்பாரையும் தமக்குப் பகையாய்க் கருதியுஞ்சாகே வலைஞர் முற்றத்தே அம் மீன் பிறத்து திரியுப்படியாகவும், வலைஞர் குடிலிலே அவ்விலங்குகள் கிடக்கும்படியாகவும், முற்படக் கொலைத் தொழிலை அவர்களிடத்தினின்றும் போக்கியும், மின்னர்களைவுகாண்பாரிடத்துக் களவைப் போக்கியும், தேவர்களைவழிபட்டும், யாகங்களைப் பண்ணி, அவற்றுன் ஆவத்திகளை அவர் நூரைப் பண்ணியும், நல்ல பசக்களோடு எருதுகளைப் பரிகரித்தும் அந்தனர்க்குண்டாம் புகழ்களைத் தாங்கள் அவர்க்கு நிலைப் பெறுத்தியும், பெரிதாகிய புண்ணியங்களைத் தாங்கள் பண்ணி அவற்றைச் செய்ய மாட்டாதார்க்குத் தானாம் பண்ணியும்.....வளைக்க மேறியால் உழவுத் தொழிலை நச்ச தலுடைய உழவர்” (பட்டினப்பாலை 196—206) என்னும் பட்டினப்பாலையால் வேளாண் மாக்கள் ஊன் உணவு அருந்துபவர்கள் என்பது வெளிப்படை.

அந்தணராகிய கபிலர்

“புலடி நாற்றத்த பைஞ்துடி

பூநாற்றத்த புகை கொளினி யூன்றுவை
கறிசோறுண்டு வருந்து தொழில்லது
இறிது தொழிலறியா வாகவி என்று
மெல்லிய பெரும்”

(புறம்)

“மட்டுவாய் திறப்பவு மைவிடை வீழ்ப்பவு
மட்டான் ஒனுக் கொழுந்துவை யூன்சோறும்
பெட்டாக யேம்.”

(புறம்)

எனப்பாடியிருந்தல் கொண்டு தமிழ்நாட்டந்தணர் புலர் அன்றும் இயல்பினர் எனச் சிலர் உறுவர்.

“புலவர் முதலியோர் தங்களை அரசர்களாற் பெரிதும் விரும்பப்படும் பானர் குத்தர்போல் வைத்துச் செய்யுட் செய்தல் அக்காலத்து மரபாகவின்.....இங்களுமே சோழன் குளமுற்றத்தத் தஞ்சிய கிளிவிளாவன் பண்ணையைப் பாடிய 173-ஆம் புறப்பாட்டில் தண்ணைப் பாணாகக்கறிக் கொண்டுதலையும், கபிலர் முதலிய புலவர் பெருமக்களும் புறத்தில் தந்தம் பாடலுள் இங்களுமே கூறியிருத்தலையும் சண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.”

(கல்விசைப் புலவர் பக். 60).

“இவராற் சட்டப்பட்டுள்ள கள்ளுண்டல், ஊலுண்டல் முதலிய வழக்குகள் இவர் காலத்துப் பெரிதுந் தீதன ஒதுக்கப் பட்டவையல்ல வெளினும் அவரைப் பேரருட் புலவரையாய்ந்த இவரது ஒழுக்கமெனக் கொள்ளற்க.”

(ஸ்தி பக் 175).

கபிலர் ஒளவையார் முதலாயினேர் தம்மைப் பானர் பவரிசையில் வைத்து அரசரைப்பாடினமையின் பாண்குலத்துக் குரிய ஒழுக்கங்களைத் தமக்குரியனவாக வைத்துப்பாடி

எரேயன்றி அவர் உண்மையில் கள்ளும் ஜனதும் புசிப்பவர்கள்லிரணவும் கருதற் பாற்று.

உடை

தமிழர்கள் பழைய நாளில் அணிந்திருந்த உடைகளைப் பற்றிச் சங்க நால்கள் தெரிவிக்கின்றன. உடை அவ்வளவுகுப்பாரின் செல்வத்துக்கும் தொழிலாதிய வற்றுக்கும் பொருந்தப் பலவகைத்தாயிருந்தது. செல்வரும் வறிஞரும் மல்லாத ஏடுகுப்பைச் சேர்ந்த ஆடார்கள் தலையிலொன்றும் இடுப்பிலொன்று மாக இரண்டு உடைகளை அணிந்து கொள்வர். மயிரை வெட்டாது வளர்த்து உச்சியிலோ கண்ணத்திலோ கொண்டையாக முடிந்து கொள்வர். செல்வர்கள் நீலச் சங்கு மணிகள் கோத்தபட்டியழகளால் கொண்டையை அவிழாது பினித்து விடுவர். இவ்விழை களின் இருதலைப்புகளும் குஞ்சங்கள் போலவுங் தொங்கும். போர்விரர் பெரும்பாலும் இவ்வாறு கட்டுவர். கொண்டையில் மடிலிறகுகளைச் செருகுகின்ற வழக்கமும் இருந்தது. சிங்களவர் பழைய தமிழரிடமிருந்து தான் கொண்டை முடியும் முறையைக் கற்றுக் கொண்டார்களென் பதற்கு அவர்களுள்ளும் குடிமிக்கு ‘கொண்டை’ என்றும் தமிழ்ச்சொல்லே வழக்கிவருகின்றமை போதிய சான்று. மதுரைக்காஞ்சியில் செல்வரைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, “திவங்கு நண்ணிதாகும் வடிவாலே கண்களைமருட்டி சிந்தி விழுமாறு போன்ற ஓன்றிய பூத்தொழிலையுடைய சேலைகளை, பொன்னிட்ட உடைவானோடே அழுகுபெறக் கட்டி. தோழிலே சால்வைகிடந்தசைய்” எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சட்டைத்தரித்தல் அரசரிடத்தில் சேவுகளுக்கெப்பும் தாழ்ந்த வருக்குரியதாயிருந்தது. அவர்கள் கஞ்சகமாக்கள் எனப்பட்டனர்.

பெண்கள் பெரும்பாலும் அரைக்குமேல் உடை இல்லாதிருந்தனர். “கடா அக் களிற்றின் மேற் கட்படா மாதர்; படா—முலை மேற்றுகில்”; என்னும் குறளால் முதல் வருப்பினர் முலைக்கச்ச அனிந்தார்கள் என விளங்குகின்றது. அக்காலத்து முலைக்கச்ச இக்காலத்து இறவக்கை போல்வதன்று. முலைகளை மாத்திரம் இறுக்கட்டும் தீண்டகச்சக்களோயாம். குங்குமம் சந்தனம் முதலியபூச்சக்களால் தமது மார்பை மறைத்தல் அக்காலத்துப் பெண்களுக்கியல்பு. கடைத்தரமானோர் மாற்பில் சங்குமணி யணிந்திருந்தனர். அமராவதிச் சித்திரங்களும் பழைய கோபுரங்களிற் காணப்படுகின்ற உருவங்களும் அக்காலத்துப் பெண்கள் அரைக்குமேல் ஆடை அணியும் வழக்கமில்லை என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. மலையாள தேசத்தில் இன்றும் இவ்வழக்கம் காணப்பெறுகின்றது. “சீர் நாடு மாதர் தனக்குடங் தேடித் திரிவாற்கு—வார்நாடுங் தடை தீர்க்க மலை நாடு வாய்ந்த துவே” என்னும் திரிகட்டாசப்பகவிராயர் பாடலாலும் இதனுண்மை ஓர்க். பெண்கள் ஒருவகைக் குழம்பினால் முலையில் தொய்யிலும் தோழில் கருப்பும் எழுதுவர்.

“கேரளமேற்—கரும்பெழுது தொய்யிற்குச்

செல்வ லீங்காக” (கலி 116)

“கேருய்யில் பொறித்த வனமுலையாய்” (கலி)

“இந்துக்கள் கோவிற் சவர்களிலும் மாடங்களிலும் கோபுரங்களிலும் மத சம்பந்தமான விக்கிரகங்கள் காணப்படுகின்றன. அவ்விக்கிரகங்களைப் பரிசோதித்தால் அக்காலமாந்தரது மனங்களை, ஒழுக்கம், நாகரிகம் முதலியவற்றை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். உதாரணமாக மாமல்லபுரத்திலுள்ள விக்கிரகங்கள் அக்கால மாந்தர் ஆன்பெண் யாவரும் இடுப்பிற்குக் கீழேமட்டுந்தானே உடை

உடுத்தா ரென்பதையும் ஆவ்வுடையும் நாபிக்கு மூன்று அங்குலத்திற்குக் கீழேதான் உடுத்தார்க் களன்பதையும் விளக்கும் (செந்தமிழ் ** 5.—Dr. G. Jouveau Dubrenie).

பேண்க ளணிவகை

கால்விரலணி—மகரவாய் மோதிரம், பிளி, கான் மோதிரம் முதலியன். காலணி—பாதசாலம், சிலம்பு, தண்டை கிண்ணி, தொடையணி, குறங்கு செறி. தோளணி மாணிக்கவளை, முத்துவளை. கையணி—குடகம், பொன் வளை, நவரத்தினவளை, சங்கவளை, பவழவளை முதலியன். கைவிரலணி—வாளைப் பகுவாய் மோதிரம் (முடக்கு மோதிரம்) இரத்தினங்கட்டின அடுக்காழி. கழுத்தணி—வீரசங்கிலி, ஞேர் சங்கிலி, நுழையினை நுண்ஞான் சுவடி, சரப்பளி, முத்தாரம். டிடர் அணி—கொக்குவாய் (முத்தாரமாகச் செய்ததில் நவரத்தினங்களைக் கோத்து முதுகு விரைய கிடும் பிற்றுவி) காதணி—நிலக் குதம்பை, மகரக்குழமை, தாஞ்சுஞி, வல்லிகை, தோடு. தலையணி—தீதவியார், வலம் புரிச் சங்கு, பூரப்பாளை, தெண்பல்லி, வடபல்லி, புல்லகம், பொன்னரிமாளை, மகரப்பகுவாய், முஞ்சகம். அரையணி மேகலை காஞ்சி, விரிக்கை, கலாபம், பருமம்.

குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் இலைகுழமைகளையே ஆடை ஆபரணங்களாகப் பூண்டனர். இது மக்கள் சீர்திருத்த முருத காலத்தே யாரும். அக்காலத்து மாம்செடி கொடி களிற் பிடிக்கி அனிந்த அரசிலை, குழமைகளை, கொந்தின வோலை, சீர்திருத்தகாலத்து ஆபரணங்களாக மாறிவந்தன வென்பது கவனிக்கத் தக்கது. பழைய தமிழரது பூவாபரணம், சாந்துப் பூச்ச என்பனவற்றின் ஞாபகம் இந்து சமயக் கோவில்களிலே ‘பூவங்கிக் கோலம்’ ‘சந்தனக்காப்பு’ ‘குங்குமார்ச்சனை’ என்னுங் கருமங்களிலே இங்

நள்வரையும் காக்கப்பட்டு வருகின்றது. பெண்கள் தலை மயிருக்குப் பரிமள் மூட்டுவர். மயிரை ஐங்கு முடிந்து தொங்கவிடும் வழக்கம் அவர்களுக்குள் இருந்தது. இருபாலாரும் பரிமன் வர்க்கங்களையும் தேகத்திற் பூசுவோராயிருந்தனர். பெண்கள் கண்ணுக்கு மை யெழுதுவர்.

ஆடவர் அணிகவகை

தலையனி - முடி, தோளணி - பதக்கம், வாகுவலையும், காதணி-குண்டலம். கையனி - கங்கணம் வீரவளை. அரையனி - அரைஞரன். காலனி - வீரக்கழல், வீரகண்டை. விரலனி - மோதிரம். கலித்தொகை 85-ம் பாட்டில் ஒர் தலைவனின் மகன் அனிச்திருந்த ஆபரணங்களைப்பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. அவை காலிற் பொன்னுலைய வாய் பின்த சதங்கையும், அரையிற் பொன்மணிகளை யுடைய வடமும் அதன்மேல் பவுஹவடமும் அவற்றின்மேல் ஐதாய் கழல்கின்ற ஒரு ஒஞ்சுகிளுய், கையில் ஞெண்டின் கண் போல அருப்புவேலை செய்த கோற்றெழுமிலவிர்களிற் தொடியும், இடையில் வெட்டாத வாரும் மழுவும் தொங்கவிடப்பட்ட இடபத்தையுடைய பூனும், மார்பில் கருமுத்தும் மணியும், சேர்ந்தமுத்து வடம், அதின்மேலே நிலமணியாற் பண்ணின கண்டார் மருஞும் ஃாலையும் எனு மில்வாபரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசன்

அரசன் வலிமையுள்ளவனு யிருந்தான். அவன் கையிலே வீரவாளையும் காலிலே வீரக் கழலையும் மணிச்திருந்தான். அவனது சிங்காசனம் யானைத் தந்தத்தினாலும் பொன்னினாலும் நவமணிகள் குறிற்றிச் செய்யப்பட்டு ஒரு

செய்கைச் சிங்கத்தின் தலையால் தாங்கப்பட்டது. அதன் மேல் வெண்கொற்றக்குடை விளங்கியது. அவன் யவன மெய் காப்பாளராலும் பரிசனங்களாலும் குழப்பட்டுக் காட்சிக் கெளியனு யிருந்தான். சிசேஷ காலங்களில் மாத்திரம் அரசி அரசனுடன் இடம்பெறுவாள். ஆனால் அவன் ஒருபோதும் முடிகுடுவதில்லை, அரண்மணையின் அந்தப் புரத்து உயர்குடும்பப் பெண்கள், கண், குறள் ஊமர் முதலி யோர்க்கு மாத்திரம் இடமுண்டு. ஆண்கள் அங்கு தழைதல் கூடாது. புலவர்களிடத்தில் அரசன் மிக வஸ்பாக விருந்தான். அரண்மணைப் புலவன் அவன் பக்கலில் எப்போதும் இருப்பான். யியாயம் வீரம், கொடை என்னும் மூன்றும் அரசனுக்குப் பெருமை யளித்தன. இம்மூன்றினையும் குறிப்பிட மூன்று வகைப்பட்ட முரசுகளிருந்தன. அரசனைச் சூழ்ந்து என்பேராயமும் ஜம்பெருங் குழுவு மிருந்தன. அமைச்சர், புரோகிதர், சேனைபதியர், தூதுவர், சாரணர் என்னும் ஐவரும் ஜம்பெருங் குழுவில்லங்குவர். இவர்களன்றிக் கரும வினைஞர், கணக்கியல் வினைஞர், தகரும வினைஞர், தந்திர வினைஞர், பெருங்கணி என அரசியல் வகிக்குஞ் தலைவருமிருந்தனர். கரும வினைஞரென்போர் தேசத்தின் ஆட்சியை நடத்துவோ ரென்றும், கணக்கியல் வினைஞரென்போர் தேசத்தின் வரி வருவாய்களைக் கவனிக்கு மறிஞ்சுவரென்றும்; தகரும வினைஞர் நாட்டினரக்களைப் பாதுகாப்போ ரென்றும், தந்திர வினைஞராவார் படைகள் சம்பந்தமாக தலைமை வகிப்போரென்றும், பெருங்கணி அரசனது காரியங்கட்டுரிய காலங்களையும் சிமித்தங்களையும் கணித்துரைப்போன் என்றும் அறியப்படுகின்றனர். கரணத்தியலவர் (கணக்கர்) கரும விதிகள் (ஆணையிறை வேற்று மதிகாரிகள்) கனகச் சுற்றம் (பண்டாரம் வகிப்

போர்) கடைகாப்பாளர் (அரண்மனை காவலர்) ககரமாந்தர் (ககரத்திலேயுள்ள பெரியார்) படைத்தலைவர், மாணிசீரர், குதிரை வீரர் என்போர் எண்பேராய்த்துள் அடங்குவர்.

புராணானுற்றிற் காணப்படும் சில பழக்க வழக்கங்கள்

“அஞ்சூன்றினர் மிகவும் நெடிய ஆயுஞ்சைடைய வர்கள். வயதால் முதிர்ந்தும், உடல் தளர்ந்தும், நடமாடச் சத்தியற்றும் உயிர் துறவாமலிருக்குக் கிழவைர மட்பாண்டங்களில் வைத்து வழிபட்டு வருவார்கள். அப்பாண்டங்களை முதுமக் கட்டாழிபென்பர். எனியவராயி னும் இழிகுலத்தோராயினும் கற்றவரை மிகவும் போற்றி மரியாதை செய்வர். கற்றவர்கள் யாண்டும் முதன்மை பெற்றுக் கொடுக்கவேண்டும் காதி வேற்றுமை முதலிய குறைகள் தடைசெய்வனவல்ல. யுத்த முனையிலே புற முதுகிட்டுப் பின்வாங்காமல் போர்புரிந்திறப்பவர்கள் சவர்க்கம் புகுவார்களென்ற நம்பிக்கை மிருந்தமையால் அரசர்கள் அதிபதிகளானேரில் யாவரொருவராயினும் அவ்வகைமடியாமல் பினி மூப்பு முதலியவற்றுளிந்தால் அவரின் பிரேதத்தைத் தருப்பைமேற்கிடத்தி கெஞ்சைவாள் கொண்டு சினப்பர். அங்ஙனஞ்சு செய்வதால் உயிர் சவர்க்கம் புகுமென்பதே அவர்கள் கருத்து. மற்றவர் பிரேதங்களைத் தாழி எண்ணும் சமத்தாழி யென்றும் வழங்கப்பட்ட பாண்டத்திலிட்டுத் தகனஞ்சு செய்வர். தலைவர்கள் துஞ்சகங்கால் அவரோடு தீழுமிகு உயிர்விடல் மனைவியர்க்கியல்பாயிருந்தது. சிறைகவர்தலும், போர்புரிந்து அவற்றை மீட்டலும் அடிக்கடி நிகழும். யுத்தத்திற் கைவந்த வீரர்களை யாண்டுக் கணஞ்சு செய்து போற்றி வழிபடுவர். அன்னவரி வொருவர் மதியுங்கால் அவர் பொருட்டு ஒரு கற்சிலையை கட்டு அவரின் நாமத்தையும் கீர்த்திப் பிரதாபங்களையும்

அதன் கட்டடத்திப் பந்தரிட்டுக் கொடி சிதானித் துப் பூமாலைகளையும் மயிலிறகுகளையுங் தூக்கிப் பலிமுதலி யன செலுத்தி வழிபடுவார்கள். ஆயுதங்களுக்கு நெய்துசிப் பூமாலை சாத்திப் பூசனை புரிவர். மாற்றவரின் அரண்களை யுடைத்துத் தகர்த்துத் தரைமட்டமாக்கிக் கழுதை கூட்டி ஏர்கொண்டுமூதுகாட்டு வித்துக்களைவிதைப்பார்கள். அரசர்கள் துயில்கீத் தெழும்புமாறு சங்கம் முழக்கி எக்காளமுதுவர். மலை சார்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தார் நட்ட பயிருக்கிசைய மழை கூடவும் குறையவும் வேண்டிப் பலி செலுத்தித் தெய்வதம் பரவுவார்கள். வினைப்பயனீ மிறவிக்குக் காரணமென்றும், வேதாகமப் பொருள்கள் மெய்ப் பொருள்க் கொண்டும் கடவுளொருவருள் ரென்றும், நம்பி ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களை மிகவும் இகழ்ந்து அருவருத்து யாண்டும் புறக்கணிப்பர். செல்வழிகளில் சிவாலயக்கள் கண்ணொதிர்ப்படின், அரசர் தாழும் வாகனமிழிந்து தங்கள் வெண்கொற்றக் குடைகளைச்சாப்தது வணங்கிச் செல்வார்கள். அரசர்கள் தம்பொருட்டுமாத்திரமன்றித் தம்பிரசைக்கின் கய நலங்களைக்குறித்தும் அடிக்கடி பற்பல வேள்விகளையும் யாகங்களையுஞ் செய்வார்கள். அங்ஙனஞ்சு செய்துறி அந்தனர் பாவலர்கள் முதலோரும் பலதிசை மன்னர்களுக்கு கூடிக்குழுமிக்களிப் பெய்துவர். கைகயே தருமங்களெல்லாவற்றினும் மிகச் சிறந்ததென்று யாண்டும் பாவலர் வியந்துகூறுவர். செய்குன்றியற்றி, கழங்காடிப் போதுகொய்து புனல் விளையாடிப் பொழுது போக்குவர். ஆடவரைப்போற் பெண்களுக்கு கள் எருந்திக் கணிக்கவர். கள்ளின் காரமேறும்படி அதனை வேய்க்குழல் முதலியவற்றிலைடைத்தும் மட் பாண்டங்களிற் பெய்தடக்கியும் வைப்பார்கள்.

(தமிழ் வரலாறு பக். 83-84).

போழுது போக்கு

பெண்களுக்கு விட்டில் கிளிப்பிள்ளைகளைப் பேசுப் பழக்குதல், வன்னை அம்மாளை என்னும் பாட்டுகளைப் பாடுதல், கழங்கு அன்றேல் பந்து விளையாடுதல். முதலியவை சிறந்த பொழுது போக்குகளாகும்.

“ கந்தாடு மாலியானைக் கார்வண்ணன் பாவை
கருமேகக்குழன் மடவார் கைசோர்ந்து நிற்பக்
கொந்தாடும் பூங்குழனுங் கோதைகளு மாடக்
கொய் பொலந்துகில்லைசத்த கொய்சகக் தாழ்ந்தாட
வந்தாடுக்கேதலு மூரல் வரிவண்டு மாட
மணிவடமும் பொன்னானும் வார்முலை மேலாடப்
பந்தாடு மாடே தன்படை நெடுங்கணுடப்
பணைமன் ஞேளின்றுடப் பந்தாடுகின்றுள்.”

(குளாமணி—சுயம்வரம்).

மாலைக்காலத்தில் செல்வர்கள் குதிரைகள் பூட்டப் பட்ட தேர்களை விதிவழியே செலுத்திச் செல்வர். உப்பிரிகை களினின்று வெளியே நோக்கும் அவர் மகனிரிடத்திருந்தும் வரும் சுறுமணம் விதிகளில் விசம். அழகாக உடுத்திய வரலிபர் அழகை ஆபரணங்களையும் பூந்தாரையும் அனிந்த பரத்தையருடன் விதிவழியே உலாப்போவர். ஆடவர் பரத்தையருடன் கட்டுக்கொடல் இழிவாகக் கருதப் படவில்லை. பரத்தையிற் பிரிதல் எல்லார்க்கு முரித்தே, என் பர் தொல்காப்பியர். சேவல்கவுதாரி கிடைய் முதலியவற்றை போர்க்கு விடுதலும் அக்காலப் பொழுது போக்குகளாகும்.

சிறுவரின் போழுது போக்கு

சிறுர், தச்சராற் செய்யப்பட்டுச் சிறிய குகிறைகளை விழுக்கப்படும் தேர்களிற்செல்லும் இன்பத்தை எப்தாரா யினும் தமது கைகளினால் விளையாட்டுத்தேரை இழுத்து இன்புறுவர்,

“ தச்சன் செய்த சிறுமா வைய
மூர்த்தின் புருஷ ராயினுங் கையி
னீர்த்தின் புறாஷ மிளையோர்” (குறுக்—61)

சிறிய பெண்கள் கடவிலே சீராடும்போது மணலிலே சிறு விடுகள் இழுமத்து விளையாடுவர் (கூ—226) வயிர உலக்கையினால் அவளிடிக்கும் பெண்கள் உலக்கையை எறிந்துவிட்டு வண்டவில் விளையாடுவார்கள் (கூ—238.)

ஊஞ்சல் (உஞ்சால்) ஆடுவதும் சிறுவர்களின் பொழுது போக்காகும்.

“ பெருங்கலிறு காலு மிரும்பனம் பினையற்
பூங்கணுய முக்க ” (கற்—90).

பள்ளிக்குப் போகாதசிறுர், வேப்ப கீழவில் கோடுகளிலை நெல்லிக்கரப் கொண்டு கழங்காடுவார்கள்.

“ வெம்பின் புள்ளி கீழற்
கட்டளையன் வட்டாக் கிழூத்துக்
கல்லாச் சிறுஞர் நெல்லி வட்டாடும் ”

பெண்கள் விட்டின் முற்றத் திலுள் (கற்—3).
ஈமணலில் கழங்காடுவார்கள் (கற்—79).

சிறுர் குளங்களில் குதித்து ஆழ்ந்து கல்மண் முதலிய வற்றை எடுத்து விளையாடுவார்கள். தாயம் ஆடுதல் பெரும் பாலார் பொழுது போக்காகும். “ சரைத்து பெற்றுன் உள்ளம் போல் ” (கலி).

பேண்கள் கல்வி

தமிழ் இலக்கியங்களில் பல பாடல்களைச் செய்தவர் கள் பெண்புலவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆடவரைப் போலப் பெண்களும் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினார்கள். போர்க்கோலங் கொண்டு செல்லும் படைகளிலும் ‘விறவியர்’ என்னும் பெண்கள் இருந்தாரெனில் பெண்கள் கல்வி நிலை மிக ஏற்றம் பெற்றிருந்ததென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.

காவற் பெண்டு, பேப்மகள், இனவெளிவி, மரசாத்தி யார், பூங்கண்ணுருத்திரையார், பொன்முடியார். ஒளவையார் முதலியோர் புறாஞாற்றில் சிலபாக்களைச் செய்தவர்களாவர்.

தாலி தரித்தல்

பழைய நாளிற் குறிஞ்சி விலத்து இளைஞர் புலியை எப்புதொன்று தமது வீரச்செயலைக்காண்பித்துமலைவாளர் மகளிரை வதுவை செய்வார். புலியைக்கொன்ற ஆடவள்ளதனது வீரத்துக்கு அடையாளமாக புலியின் பற்களை நாளிற்கொத்துப் பெண்ணின் கழுத்தில் அடிவான். இவ்வழக்கமே நாளைடுவில் தாலி தரிக்கும் வழக்கமாக வந்தது. இது தமிழ் நாட்டுக்கே உரியது.

மனைகள்

வறியவர் வீடுகள் மன்னினால் எடுக்கப்பட்ட சுவர்களுடையன ; புல்லினால் அல்லது தென்னங்கீற்றுகளினால் வேயப்பட்டன. வீட்டின் முன்புறத்தில் பந்தர் இருக்கும்.

அதனைத் தலைவாயில் என்று வழங்குவர். சுவர்கள் சிவந்த மன்னினால் மெழுகப்பட்டிருக்கன. பட்டினங்களில் வீடுகள் செங்கல்லினுற்கட்டப்பட்டு ஓட்டினால் வேயப்பட்டன. அவற்றில் மானின் கண்போன்ற சாளரங்கள் வெளிச்சம் புகுவதற்காக அமைக்கப்பட்டன. கில் கோட்டை கொத்தளங்கள் செங்கல்லினும் சண்னும்பினும் எடுக்கப்பட்டன.

“ புல்வேப்குரம்பை ” “ சில்காற்றிசைக்கும் பல்புழை நல்லில் ” “ இல்வேப்குரம்பை ” எனப் பத்துப் பாட்டில் சொல்லப்படுவதை நோக்குக.

போறிகள்

எந்திரச் செய்கைகளால் மாட்சிமைப்பட்ட ஆர்த்தகரும் பிறவும் இருந்தன. கார்காற்பது 21-ம் பாட்டில் ‘பொறிமான் புனைதின்டேர்’ எனக் கூறப்படுதல் காண்க. இதனால் குதிரை முதலியவற்றால் இழுக்கப்படாது இயங்திரத்தினால் இயக்கப்படும் தேர் இருந்ததென விளக்குகிறது. பொறிகளால் நீர் வற்றவும் சிறையவும் செய்யப்படும் கிளறாக்கும் வாவிகளுமிருந்தன. அவை, ‘ எந்திரக்கிணறு ’ ‘ எந்திரவாசி ’ என்னும் பெயர்களால் அறியப்பட்டன. பெருங்கதையில் பல பொறிகளின் விபரம் காணப்படுகின்றது. அவைகளாவன “ காளைகளின் ரி விரைந்து செல்லும் எந்திரவண்டியும், பல வீரர்களை ஆயுதங்களுடன் தன்னுள்ளடக்கிக் கொண்டு உயிருள்ளதுபோல், நடந்து சென்று மயக்கும் யானைப்பொறியும், ஏற விரும்பியவர்களைத் தன்னுள் ஏற்றிக்கொண்டு பார்க்கவேண்டிய இடங்களை அவர்கள் பார்க்கும்படி ஆகாய, வழியே செல்லும் விமானமும், காலத்தைக் காட்டும் எந்திரமும், கடிகையாரமும் (கடி

காரமென இக்காலம் வழங்கும்) கழுத்தில் மாலையா யணித வின் ஆரமெனப்பட்டது (கடிகை + ஆரம்) நான் மீன் முத வியவற்றின் தோற்றுத்தையும் அந்தமிக்கலையும் புலப்படுத் தும் பொறிமண்டிலத்தை உள்ளே பெற்று அரசமங்கையர் ஏறதற் குரித்தாயிருந்த வண்டியும், பிடிகையும் (இப்போ துள்ள சுருளுளி) (Bicycle போன்றது) இன்னும் இவை போன்ற பல விசித்திரப் பொருட்களுமாம்.”

படுக்கை

“கிங்கக் கான்மேல் தைத்த தூங்கு கட்டிலின் இலகு கும் மாட்சியை விளக்கும் அன்னத்துவியாற் செப்த மெல் விய படுக்கை” என கலித்தொகை 13-ல் ஓர் தலைவரின் படுக்கையின் விபரங்காணப்படுகின்றது. கெடு கல்வாடையில் யானிக் கொம்பினாற் செய்யப் பட்டதும், நாடாவினார் பின்னப்பட்டதும் பல்வேறு மெத்தைகள் போட்டு பூக்களினிதழ் பரப்பித் துகிலின் தூநியிக்கப்பட்டதுள்ளிய கட்டில் என்றும், கட்டிலின் மேல் விதானத்தில் திங்களும் ரோகிணியும் எழுதப்பட்டிருந்தன வென்று கூறப்படுகின்றது.

“புலிவிவுவைமந்த காலையுடைய கட்டிலில் எலியா ராற் செய்யப்பட்ட பூக்கெதாழிலையுடைய போர்வையை விரித்து, கப்பலிலே வந்தபல வகைபான படுக்கைகளில் ஆராய்ந்து படுத்து” எனப்பெருங்கதையில் கூறப்படுகின்றது. இவை செல்வார்களுக்குரிய படுக்கைகளாகும்.

ஆயர் தடிகளினால் வரிக்குட்டப்பட்ட கட்டிலில் ஆட்டுத்தோலைப் பாயாகக் கொண்டு உறங்குவார் களென்றும், எயிற்றியர் மான்றோலைப் படுக்கையாகக் கொள்வார்களென்றஞ் சொல்லப்படுகிறது.

விளக்குகள்.

வறியோர் மண்ணினால் செய்யப்பட்ட விளக்குகளை உபயோகித்தனர். ஏனையோர் இரும்பு, செம்பு, வெண்கலம் முதலியவற்றை செய்யப்பட்ட விளக்குகளைப் பாவித்தனர். யவனர்களாற் கொண்டுவரப்பட்ட அன்ன விளக்கு பாவை விளக்கு முதலியனவும் உபயோகிக்கப்பட்டன.

‘யவன ரோதிம விளக்கு’ (பெரும்பான்)

பாவை விளக்கிற் பருஷச் சுடர் அழல்⁽¹⁾
(மூல்லைப்பாட்டு)

‘யவனப் பாவை அனி விளக்கு’ (பெருங் கதை)

பட்டங்கள்

இக்காலம் அரசாால் அளிக்கப்படும் பட்டங்களைப் போல தமிழ் அரசர் போர் ஸீரகுக்கும் பிறருக்கும் பல பட்டங்களை அளித்தனர். எட்டிப் பட்டம்—இது எட்டிப் பூவைப் போல் பொன்னாற் செய்து வணிகருக்குக் கொடுக்கும் பட்டம். ஏனுதிப் பட்டம்—சேனுபதியர் முதலாயினேர்க்கு அரசனால் அளிக்கப்படும் பட்டம். காலிதிப்பட்டம்—உழுவித்துண் போகளிற் சிறந்தோர் அரசனாற் பெறும் பட்டப் பெயர். எனுதிப் பட்டத்துக்கு மோதிரமளித்தல் வழக்கு “எனுதி மோதிரஞ் செறிக்குந்திருவுடையானாருவன்” என்பது இறையனாரகப் பொருளாரை.

வெள்ளணி நாள்

அரசர் தாம் பிறந்த நாளில் வெள்ளணி அனிந்து கொண்டாடுவார். அவர் முடி குட்டிக் தினத்தையும் பெருநாளாகக் கொண்டாடுதல்மரபு. இந்நாளில் அரசன் சிறைக் கோட்டத்துள்ளோரை விடுதலை செய்வான்.

தறிமுனின் பழக்க வழக்கங்கள்

பாண்டிகாடு முத்துக்குப் பேர் போனது, ‘மாக்கோ போலோ’ என்பவர் முத்துக் குளிப்பைப்பற்றிக் கூறிய வரலாறு உண்மையா யிருக்கிறது. “சுந்தரபாண்டி தேவருடைப் பாட்டில் முத்தற்றமான பெரிய முத்துகள் காணப்படுகின்றன. அவை எப்படி எடுக்கப்படுகின்றன என்பதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். முத்துக்குளிப்போர் பெரிதம் சிறிதுமாகிய மரக்கலங்களைக் கொண்டு இலங்கைக்குதிவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலுள்ள குடாவுக்குச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் முதலில் பெத்திலார் (Bettelar) என்னும் ஓர் இடத்தை அடைகிறார்கள். பின்குடாவுக்கு அறுபதுமைல் தூரம் செல்கின்றனர். இங்கே அவர்கள் தொணிகளை ஈங்காரிமிட்டு சிறிய வள்ளுக்களில் ஏறிக்கொள்கின்றனர். அங்கே வியாபாரிகள் பல கூட்டங்களாகப் பிரிந்து செல்கின்றனர். அவர்கள் முத்துக் குளிப்பவர்களை சித்திரை மாசங் தொடக்கம் வைகாசி மாசம் வரைக்கும் சம்பளத்துக்கு அமர்த்திக் கொள்கின்றனர். அங்கு கிடைக்கும் முத்துக்களில் பத்திலொன்றை அரசனுடைய காணிக்கையாகக் கொடுத்து விட்டு வேண்டும்; முத்துக்குளிப்போரை பெரிய மீன்கள் துண்பஞ் செப்பாதிருத்தற் பொருட்டு அவற்றை மந்திரத்தால் கட்டுகின்றவர்களுக்கு இருபதில் ஒன்று கொடுக்கவேண்டும் மற்சங்களை மந்திரங்களாற் கட்டுபவர்கள் பிராமணர்களாவர். அவர்களுடைய மந்திரவளி பகல்வீரத்தில் மாத்திரம் பலிக்கும். இரண்டே மற்சங்கள் தங்கள் எண்ணப்படி திரியும்பொருட்டு மந்திரத்தை அவிழ்த்துவிடுகிறார்கள். முத்தங்குளிப்போர் சிறிய வள்ளுக்களில் ஏறியவுடன் நாலுமுதல் பன்னிரண்டு பாகத் தண்ணீருள் குதிக்குத் தனிபோடி அடியிற்சென்று மூச்சடைக்

கக் கூடியவரையில் தங்குகிறார்கள். கீழே காணப்படும் முத்துச் சிப்பிகளைப் பொறுக்கி அரையிலே கட்டியிருக்கும் வகைபோன்ற ஒரு யைக்குட் போட்டுக்கொண்டு மேலே வந்து மறபடியும் கீழே செல்கின்றார்கள். இவ்வகையாக பெருங் தொகையான சிப்பிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. இச் சிப்பிகளிலிருந்து உலகம் முழுமைக்கும் செல்கின்ற முத்துக்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. முத்துக்குளிப்பினால் அரசன் பெருங் தொகையான வருவாயடைகிறார்கள். அரைசாக்கியோ (Saggigō) விறைக்கு மேற்பட்ட முத்துக்களை ஒருவாவது அவனது தேசத்துக்கப்பால் கொண்டுபோதல் கூடாது. அவ்வகையான முத்துகளைத் தான் பெற விரும்பியே அரசன் அவ்வகையான சட்டத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். அவனிடத்திலுள்ள முத்துகள் எண்ணிக்கை யில்லாதன. பெரிய முத்துகள் அல்லது இரத்தினங்கள் வைத்திருப்பவர்கள் அவற்றைத் தன்னிடத்துக்குக் கொண்டு வந்தால் அது பெறும் விலையில் இரு மடங்கு தான் கொடுப்பதாகவருடத் துக் கொருமுறை நாடு முழுமையும் அறிவிக்கிறார்கள். அவ்வகையான முத்துகள் இரத்தினங்களை வைத்திருப்போர் அவற்றை அரசனிடத்தில் கொடுத்து விலையைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

முத்துகளைத் தவிர வேறு விலை உயர்ந்த பொருட்களையும் அரசன் வைத்திருக்கிறார்கள். அவன் பலவகை இரத்தினங்கள் பதித்த ஆரங்களைக் கழுத்தில் அணிந்திருக்கிறார்கள். 104 பெரிய முத்துகளும் இரத்தினங்களும் கோக்கப்பட்ட ஒரு பட்டு தால் அவன் மார்பிலே தொங்குகின்றது. அவன் காலையிலும் மாலையிலும் 104 துக்களை கடவுளுக்குச் சொல்லவேண்டியிருப்பதால் இங்களும் அணிந்திருக்கிற னென்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வகையாகவே இவனது

முன்னேரும் செய்து வந்தார்கள். முன்னேர் வைத் திருந்த ஆரத்தையே இவன் பெற்றுள்.

முத்துகள் அழுத்திச் செய்யப்பட்ட மூன்று பொன் வலையல்களை அரசன் புயத்திலே பூண்டிருக்கின்றார்கள். அவைபோன்ற வலையல்களைக் காலிலும் அணிந்திருக்கின்றார்கள். கால் விரலில் அவைபோன்ற மோதிரங்களையும் அணிந்திருக்கின்றார்கள்.

இங்களும் அரசன் அணிந்திருக்கும் அணிகளின் விளைகளுக்காக வருமானத்திலும் கூட இருக்கும். இவ்வகையான பொருட்கள் அவனிடத்திற் பல உண்டு” என மார்க்கோபோலோ கூறியிருக்கின்றார்கள்.

அவனிறக்கும்போது அவனுடைய பிள்ளைகள் களஞ்சியத்தைக் தீண்டமாட்டார்கள். ‘எங்கள் தங்கை எவ்வளவு சேகரித்திருக்கிறோரோ அவனுடைய நாங்களும் தேடி வைத்திருக்க வேண்டுமெனச் சொல்லுகிறார்கள். வாசிஷ் (Wassaf) என்னும் மகமதிய சரிதாசிரியர் கூறுவதீலிருந்து மார்க்கோபோலோ பாண்டியர்கள் திரட்டி வைத்திருந்த பொருள் சிலையை சரிபாக அறிந்திருந்தா என்பது விளங்கின்றது. குலசீகரனாது கருவுலம் பொருளால் விரைந்தது. அவனுடைய கருவுலம் 12,000 (Crores) உள்ளதா யிருந்தது. இதைவிட முத்துப் பவழம் இரத்தினம் முதலிய பல பொருட்கள் இருந்தன. அவனுடைய செல்வத்தை அளவிட்டுக் கூற மொழி இடங்கொடாது’ என அவன் கூறுகின்றார்கள். மார்க்கோபோலோ அரசனையும் அவனுடைய சபையைபுல் குறித்துக் கேட்பதற்கின்பமாகிய செய்திகள் கூறுகின்றார்கள். ‘இந்த அரசன் ஜார்தாறு மனைவியரை உடையவனு யிருக்கிறார்கள். அவனுக்குப் பல பிள்ளைகளுண்டு. அரசனைச் சூழ்ந்து பல பிரபுக்கள்

இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவனுடன் கூடச் சவாரி செய்கிறார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் அரசனுக்குச் சமீபத்தில் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தில் அவர்களுக்குப் பெரிய அதிகாரமுண்டு. அவர்கள் ‘ஆபத்து உதவிகள்’ என்று அழைக்கப்படுவார்கள். அரசன் இறந்து எரியில் கொளுத்தப்படும்போது அவ்வாபத்துக் குதவிகளும் பிரேதத்தைச் சூழ்ந்து தீயில் விழுந்து இறந்துபோகின்றார்கள். இம்மையில் அரசனுக்குத்தயியாயிருந்த தாம் மறுமையிலும் அவனுக்கு உதவியா யிருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லிக் கொள்கின்றனர்.

மார்க்கோபோலோ பொது சனங்களின் சீவியத்தைக் குறித்துக் கூறுகின்றார். அவர்களுடைய நடைஉடை முதலியன அவரை ஆச்சரியமுறச் செய்தன. ‘மரபார்’ (Between Quilon and Nellore) என்னும் மாகாணத்திலுள்ளவர்கள் அரசாங்குமேல் நிருவாரிகளாகவே யிருந்தனர். அதனால் அங்கே தையற்காரர்கள் காணப்படவில்லை. அரசன் முதல் வறியவர்கள் சருக எல்லோரும் அரையில் ஓர் ஆடையாத்திரம் தரித்துக்கொள்வார்’

அக்காலத்தில் ‘சதி’ (சடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இருந்ததென்றும் கொலைக்குத் தீர்க்கப்பட்ட குற்றவாளி கள் தமது யிருப்பத்தின்படி யாதேதானுமொரு கோயிலுக்குத் தம்மைப் பலியாகக் கொடுத்துவிடலாமென்ற பிரமாண மிருந்ததென்றும், சனங்கள் பசக்களை வணங்கினார்களென்றும் மாட்டு மாமிசம் அக்காலத்திற் புசிக்கப்பட வில்லை யென்றும் மார்க்கோபோலோ கூறுகின்றார்கள்.

இங்காட்டிலே உள்ளவர்கள் வீடுகளைச் சானியிரல் மெழுகுவார்கள். பெரியவர்களும் கிறியவர்களுமாகிய எல்லோரும் தழையிலேயே யிருப்பார்கள்.

இங்கட்டவர் வெறும் மேறுடனேயே சண்டைக்குச் செல்கின்றனர். அவர்கள் ஈட்டியும் கேடைமும் வைத் திருப்பார்கள்.

ஆண்களும் பெண்களும் தினம் இருமுறை குளிப்பார்கள். அப்படிச் செய்யாதவர்கள் தாழ்வாகக் கருதப்பட்டார்கள். அவர்கள் வலது கையால் உணவை எடுத்துச் சாப்பிடுவதே யன்றி இடதுகையாற் தீண்டமாட்டார்கள். இவ்வாறே நீர் பருகுகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி ஒவ்வொர் பாத்திரம் வைத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் நீர் அருந்தும்போது பாத்திரம் உதட்டில் மூட்டுவதில்லை. எக் காரணத்திலாவது அவர்கள் நீராருந்தும் பாத்திரத்தைத் தட்டில் மூட்டவிடமாட்டார்கள். அன்றை நெருவன் நீராருந்துவதற்குப் பாத்திரம் வைத்திராவிட்டால் அவன் உண் ஆம்படி நீரைக் கைவில் ஊற்றுவார்கள்.

அவர்கள் குற்ற வாளிகளுக்குத் தண்டனை இறுப்பதில் மிகவும் கவனஞ்சு செலுத்தினார்கள். அவர்கள் மது உண் பதில்லை. மது பானஞ்சு செய்பவர்கள் நம்பிக்கையுள்ள வர்கள் (Sureties) ஆக்கருதப்படமாட்டார்கள் என்று சட்டஞ்செய்திருந்தார்கள். கடன் கொடுத்தவன் கூடன் காரணப் பலமுறையும் பணத்தைக் கேட்க அவன் கொடா விட்டால், அல்லது பலதவணைகள் கொண்டால் அவன் ஒரு வட்டங்கிறி கடன் காரண அதற்குள் நிறுத்தலாம். கடன் பட்டவன் கடன் கொடுத்தவணைத் திருப்பதிப் படுத்தியதின் அல்லது அவனுக்குத் தகுந்த பொறுப்புச் செய்த மின் தான் அவ்வட்டத்தினின்றும் விலகலாம். அவன் இவ்வாறு செய்யாது வட்டத்தின் வெளியே செல்வானுயின் அவனுக்குக் கொலைத்தண்டம் விதிக்கப்படுகின்றது.

அவர்களில் சாமுத்திரி காலட்டணம் அறிந்தவர்கள் பலர் உண்டு. சருணம் பார்ப்பதில் அவர்களுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை. இன்னொ பிறந்தவுடன் அது பிறந்த மாதம் தேதி நாழிஷை முதலியவற்றை எழுதிவைக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் கருமய் ஒவ்வொன்றும் சேர்கிட சம்பந்தமாகிருப்பதாலேயே இங்ஙனம் செப்கிறார்கள்.

“இந்த கரைத்திலுள்ள சவுக்களும் இந்தியாவின் மறு இடங்களிலுள்ள சனங்களும் ‘டெம்புல்’ (Tembul) என்னும் ஒருவகை இலையை எப்பொழுதும் வாய்க்குள்வைத்து மெல்லுகின்றார்கள். அவர்கள் அவ்விலையை மென்று உழிழ் நீரை வெளியே துப்பி விடுகின்றனர். அரசர்களும் செல்வர்களும் கர்ப்பூரம் முதலியன கலந்தவாசனைப்பொருட்களுடன் அதனை உபயோகிக்கிறார்கள். இவ்வழக்கம் சுகத் துக்கு மிகவும் நல்லதெனக் கொல்லப்படுகிறது.

இங்கு குதிரைகள் கிடைப்பதில்லை. இதனால் பிறநாடு களிலிருந்து குதிரைகள் வாங்குவதில் இந்காடு பெருக்கதாகைப் பணத்தைச் செலவிட்டது. கிஸ்(Kis)ஹோமஸ் (Hormes) டோவர் (Dofar) சோஏர் (Soer) ஏஷன் முதலிய நாட்டவர்கள் இந்த நாட்டு அரசனுக்கும் அவனது நாலு சகோதரருக்கும் விற்கும்படி குதிரைகள் கொண்டு வருவார்கள். ஒரு குதிரையின் விலை 500 சக்கி (Saggi) பொன்னாகும். அது 100 வெள்ளி மார்க்ஸ் (Marks) க்குச் சம்.

‘வாசிவ்’ பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“குதிரைகள் இங்கு வந்ததும் பச்சைவாளி கொடுப்பதற்குப் பதில் வறுந்த வாளியையும், தானியங்களையும் நெய்யுடன் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். குடிப்பதற்கு காய்ச் சிய பச்சின் பாலைக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் 40 நாடு

களுக்கு அவைகளை கமிறுகளால் லாயத்திற் கட்டிக் கொழுக் கும்படி விடுகிறார்கள். இந்திய போர்வீரர் அவற்றின்மீது தூட்ட தேவதைகளைப் போலச் சவாரி செய்கிறார்கள் கிறிது காலத்துக்குப்பின் வேகமுள்ள குதிரைகள் பலமற்றனவாய் உபயோகமற்றுப் போகின்றன. இதனால் வருடா வருடம் புதிய குதிரைகள் வாங்க நேர்கின்றது.

(Pandian Kingdom).

மார்க்கோபோலா கி. பி. 1254 முதல் 1324 வரையில் வாழ்த் தவன்.

பெரும்பாணுற்றுப்படை

(இதில் பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள் நன்றாகறப்பட்டிருக்கின்றன.)

இளந்திரையன்பாற் சென்று பரிசில் பெற்றுக்கொண்டு வன், பரிசில் பெறுதற்கு விரும்பிய பெரும்பாண வெளை எதிர்ப்பட்டு அவ்வரசன்பால் ஏருமாறு அவளை ஆற்றுப் படுத்தி இளந்திரையனின் இராசதானியாகிய காஞ்சிபுரத் துக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தினைக் கூறுகின்றன.

அவனுடைய நகரில் வழிப்போக்கர் அலறும்படி வெட்டி அவர் பொருள்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் தீயோ ஸில்லை. அவனுடைய காட்டில் இடியேறும் இடியாது; பாம்புகளும் தீண்டா; புலி முதலிய விலங்குகளும் தீங்கிலையா. அவ்வகையான காட்டகத்தே நீ பயமின்றி இளைப் பாறிச் செல்லலாம். அக்காட்டில் கவர்ப்பட்ட பல வழிகள் உண்டு. அவ்வழிகளால் உமணர் உப்பேற்றிய வண்டிகளை ஒட்டிச் செல்வர். இருமூனைகளிலும் உருளைகள் மாட்டப் பெற்ற மத்தளம்போன்ற வண்டிகளின் அச்சு மரங்சளின் ஊடே ஏணிக் கால்கள் போன்ற இரண்டு தடிகள் கடாவப்

பெற்று, அவற்றில் நாட்டப்பெற்ற தடிகளின்மேல் குடில் போல் பாயினால் வேயப்பட்டிருக்கும். வண்டிகளின் முன் புறத்தே கோழிக் கூடுகள் காணப்படும். உரல்போன்ற உறிகள் வண்டிகளின் முன்புறத்தே உயரக் கட்டப்பட்டு அதன்மேல் நெல்லிக்காய், புளியங்காய் முதலியன ஊற சிட்ட பாளைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

உமணப் பெண் கையிலே வேப்பிலையையும் பிள்ளையையும் உடையவளாய் வண்டியின் முன்புறத்தே யிருந்து ஏருத்தை முதுகிலே அடித்தோட்டுவாள். பல சிறு தூளை தளையுடைய நுகத்திலே கட்டப்பட்ட எருநூல்கள் வண்டியைத் திருகாமலும் அச்சு முறியாமலும் பக்கத்தே காத்துக் கொண்டுகளைத்தாற் பூட்டுவதற்குப் பல ஏருதுகளை ஒட்டிக் கொண்டு தழையினுற் கட்டப்பட்ட மாலையை அணிந்த உமணர்கள் உப்பின் விலையைக் கூறிக்கொண்டு கவர்ப்பட்ட வழிகளாற் செல்வர்.

இந் நாடுகளினின்றும் வந்த வியாபாரிகள் மாணிக்கம், முத்து சந்தனம் முதலியவற்றை எங்கும் திரிந்து விற் பார்கள். அவர்களுடைய மார்புகள் அம்புகளாற் கிழிக்கப் பட்டு ஆறிய தனிம்புகளுடையன. தம்மை எதிர்ப்போரைத் தாக்குவதற்கு கையிலே வேல் பிடித்திருப்பர்; யானைத் தந்தத்தால் கடைந்தெடுத்த உறையிலே இட்ட வாளை வரிகளை புடைய சிலையிலே கோத்து தோளின் ஒரு பக்கத்தே தொங்கவிட்டு சட்டையிட்டு செருப்புத் தொட்டு ஒத்த தனமாகச் சேர்த்த மின்கு பொதிகளை கவர்ப்பட்ட வழிகளால் சுமந்து செல்லும் கழுதைகளின் பின் செல்வார்கள். இவ்வாறு சகடங்களும், கழுதைகளும் செல்கின்ற கவர்ப்பட்ட வழிகள் சந்திக்கின்ற இடத்தில் அரசனால் நியமிக்கப்

பட்ட சுங்கங்கொள்வோர் விற்பனையுடன் காத்திருப்பார்கள்.

அக்காட்டிலே எயினர்களுடைய சிறு குடிசைகள் காணப்பெறுகின்றன. அவை அனிலும் எவியும் தழையாதபடி ஈந்தின் ஒலையினால் வேயப்பட்டு மூடப்பன்றியின் முதுகுபோன்ற புறத்தினை யுடையனவாயிருக்கும்.

பிள்ளையைப் பெற்ற எயிற்றியர் அக்குடிசைகளின் ஒருபுறத்தே மாண்ணேல்களில் மூடங்கிக்கிடக்கும், மற்றவர்கள் பாரையினால் சரம்பை நிலத்தைக் கிளறி எறும்பு சேர்த்து வைத்த பூல்விசியை எடுத்துவந்து ஈரார்வைமான் கட்டப்பட்ட விளைகளின் நிழலையுடைய முற்றத்திலே தோண்டப்பட்ட நில உரவிலே பெய்து வயிர் உலக்கையினால் குற்றி, ஆழந்த கிணற்றில் உவர் நீரை மொண்டுவந்து, பழைய ஒறுவாய் போன பேணையிலே உலையை வார்த்து, மூரிந்த அடுப்பிலே வைத்து ஆக்குவார்கள். அவர் குடிசைகளை அடைந்தால் இவ்வாறு சமைக்கப்பட்ட சேர்த்தை உட்புக்கண்டத்துடனே தேக்கிலையில் உண்ணும்படி கொடுப்பார்கள்.

இக்குடிசைகளைக் கடந்து சென்றால் எயினர் அரணைக் காணலாம். அங்கு மதில்களை யுடையனவும் ஊகம் புல்லினால் வேயப்பட்டனவுமிகிய வீடுகள் உண்டு. அவற்றுள் பகைவரைக் குத்தியதால் கூர்மமுங்கிய வேல்கள் மரிகட்டின் பரிசைகளோடு விற்களிற் சாத்தப் பெற்றிருக்கும்

* வேட்டையாடவோர் மிருகங்களையோ பட்சிகளையோ தங்கள் தொழிற்சைச்சந்து கடக்குமாறு பழக்கி வலை முதலியன கட்டுமிடுகில் விடுவார்கள். இவற்றால் கம்பிக்கைகளான்டு இவற்றின் இனங்கள் வந்து கண்ணயில் மாட்டிக்கொள்ளும். இவற்றுள் பட்சியைப் பார்வைப் பட்சியென்றும் மிருகத்தைப் பார்வை மிருகமென்றும் கூறுதல் மரபு.

தலைவாயிலின் திரண்ட கால்களில் அம்புக் கட்டுகளும் துடியும் தூங்கும். சங்கிலியிலே கட்டப்பட்ட நாய்கள் வீட்டைக் காலவுக்காத்து விற்கும். வீட்டைச் சுற்றி மூளவேலி யும் ஆதணைச் சூழ்ந்து காவற்காடும் காணப்படும். வாயிலின் உட்கதவுகள் திரண்ட மரங்களால் தான் போடப்பட்டிருக்கும். இவ்வகையான எயினர் அரண்களில் தங்கினால் நாய்கள் கடித்துக்கொண்டுவந்த சங்குமணி போன்ற மூட்டை களையுடைய உடும்பின் பொரியலாலே மறைக்கப்பட்ட சோற்றறவிடுக்கோறும் பெறுவாய்.

அப்பாற் சென்றால் குறிஞ்சி நிலத்தை அடைவாய். அங்கே வாட்டொழிலில் செய்யும் குடியிற் பிறந்த புலியின் மீசையைப் போன்ற தாழ்யையுடைய குறவர் தலைவன் கொடிய வில்லையுடைய காவலரூடனே காவலையுடைப்பகை வரது மூல்கீ நிலத்தை அடைவான். விடியற்காலையிலே அவர்கள் பசக்களை ஒட்டிக்கொண்டு போய் கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுப்பான். பின் தனது வீட்டிலே தெல்லாற் செய்த கள்ளை உண்டு ‘ஆடுக் கிடாயை முற்றத்தில் அறுத்து உண்டு மத்தளங் கொட்ட நடுவே நின்று இடத் தோளை வலப்பக்கத்தே வளைத்து பகற்பொழுதிலே மகிழ்ந்து ஆடுவான்.’ இவ்வகையினதாகிய குறிஞ்சி நிலத்தைக் கடந்ததின்பு மூல்கீ நிலத்தை அடைவிர்கள்.

அங்கே வீடுகள் குறுகிய கால்களிற் கட்டப்பட்டன. அக்குறுகிய கால்களில் ஆட்டு மந்தைகள் தின்பதற்கு தழை கள் கட்டப்பட்டிருக்கும். வீட்டின் வாயில்களில் சிறிய பற்றைகள் உண்டு. கதவுகள் கயிற்றினால் வரியப்பட்டன. கயிற்றினால் வரியப்பட்டு வரகு வைக்கோல் பரப்பப்பட்ட படுக்கையில் கிடாயின் தோலைப் படுக்கையாகவுடைய முதியோன் காவலாகத் துயிலும் பல குடிசைகள் அங்கு காணப்

படும். முற்றத்திலே அறையப்பட்டிருக்கின்ற முளைகளில் தாமணிகளையுடைய கழிவுகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். சிற்க கை அடுக்கையினுலே இடையர் மடித்த வாயையுடையவர் களாயிருப்பார்கள்.

விடியற் காலத்திலே மாமை நிறத்தையும் தாஞ்சுருளி அனசகின்ற காதினையுமுடைய ஆய்மகள் மத்து ஆரவாரிக் கும்பதி கவிரைக் கடைந்து வெண்ணையை எடுப்பார்கள். பின்புள்ளியாகத் தபிர் தெறித்த மோர்ப்பாளையை பூவாற் செய்த சம்மாட்டின்மேல் வைத்து மோரை விற்பார்கள்; விற்றதினுற் கிடைத்த நெல் முதலீயவற்றைக் கொண்டு போய் தனது சுற்றத்தாரர் உண்ணப்பண்ணுவான். அவள் தான் நெய்யை விற்றவிலைக்குக் கட்டியாகிய பசும்பொன்னை வாங்காளாய், பாலெருமையையும், நல்ல பசுவினையும், எருமை நாக்கையும் கொள்ளுவான். இவ்வகையின் தாகிய ஆயர் குடியிருப்புகளிற் தங்குவாயாயின் தினையரிசியாலட்ட சிலுத்த சோற்றைப் பாதுடனே பெறுவாய்.

அப்பால் மூல்கை விலத்து ஊர்களை அடைவீர்கள், அங்கு வீடுகளின் முற்றத்தில் வரகு முதலீயன் போட்டு வைக்கும் கூடுகள் (குதிர்) காணப்படும். வரகு திரிகைகள் தலைவாயிலில் கடப்பட்டிருக்கும். கொட்டில் வீடுகள் வரகு வைக்கோளினுல் வேயப்பட்டிருக்கும். அவ் வீடுகளின் ஒரு புறம் அடுப்பெரித்ததினால் புகைகுழந்திருக்கும். வீடுகளின் சுவர்களில் வண்டிற் சில்லுக்கணும் கலப்பைகளும் சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கே தக்கினால் வரகு சோற்றைப் பெறுவாய்.

மூல்கை விலத்தைச் சார்ந்த மருத்துவில் வீடு நிறைந்த உணவினையுடையச் சமூஹர் வயல்களை விதைப்பார்கள். அதுகும் பருவத்தில் அதன் கட்டங்கும் குறம்கூழ் (காடை)

பறக்கலாற்றுத் தீளைய பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு மூல்கை விலத்தே செல்லும். வயல்களிலுள்ள தேனைநுகின்ற பூவை மாலையாகக் கட்டிச்சுடி அதனை வெறுத்த தொழில் செய்வாருடைய பிள்ளைகள் முன்னியின் கரிய பூவைப் பறித்து கோரையைப் பல்லாலே மென்று கிழித்த நாராற் கட்டிய மாலையை சருடைய தலையிலே யணித்து கடம்பின் தாதை மார்பிலே அப்புவார்கள். அவர்கள் பழஞ்சோற்றை வெறுத்து பன்றி முதலீப் காத்தற்கு வரம்பிலே கட்டப் பட்ட புதியவைக்கோலால் வேய்த்த சிறிய குடியின் முற்றத் தே அவலிடிப்பார்கள். அவலிடிக்கும் உலக்கையினுலேசை கிளிகளை வெருவச் செய்யும். வளைந்த கதிரினையுடைய வயலினிடத்து விளைந்த நெல்கை யறுப்போர் சிலந்தியினது நூல்கள் பக்கத்தே குழந்த போர்களின் அடியை எடுத்து விரிப்பார்கள். பின் ஏர் கடா விடுவார்கள். வைக்கோலையும் கூந்தையும் அதனின்றும் நிக்கி மேல்காற்றிலே தூகித் தூற்றின பொலிமலைபோலத் தோன்றும். இவ்வகையான மருத்துவிலஞ்சு சேர்ந்த குடியிருப்புகளில் வீட்டின் பக்கத்தே தறிகளில் நெடிய தரம்புகளில் கண்றுகள் கட்டப்பட்டு நிற்கும். ஏனி எட்டாத உயரத்தையுடையதும் தலை திறந்து உள்ளே சொரியப்பட்ட பழைய நெல்லினையுடையதுமாகிய தானியக் கூடுகள் வீடுகளில் உண்டு. தச்சச்சிரூர் செய்த சிறு தேர்களைப் பிள்ளைகள் உருட்டிச் சென்ற களைப்பாலே செவிலித்தாயருடைய பாலை நிறைய உண்டு படுக்கையிலே துயில்வார்கள். இவ்வகையான வறுமை தெரியாத குடியிருப்பினையுடைய ஊரிலே நல்ல நெற் சோற்றினை கோழிச் சேவலின் சமைத்த பொரியலோடே பெறுவாய்.

அங்கே புகைகுழந்த கொட்டில்களில் கருப்பஞ்சாற்றைக் காப்ச்சவார்கள். அக் கொட்டில்களை அடை

தால் முன் கருப்பஞ் சாற்றைக் கொடுத்துப் பின் கட்டினா உண்ணும்படி தருவார்கள்.

அப்பாற் சென்றுல் வலைநூர் குடியிருப்பை அடைவிர்கள். அவர் வீடுகள் காஞ்சி வஞ்சி முதலிய மரங்களின் கொம்புகளை கைகளுக்கு எடுவே தூணைக் கட்டு முங்கிற்று களை வரிச்சாக நிறைத்து தாழை நாராற் கட்டி தருப்பைப் புல்லால் வேய்ந்த பதிந்த இறப்பையுடையன் வாசும். மீன்களை வாரி எடுக்கும் வலைகள் முற்றத்திலே காணப்படும் தலை வாயிலின் கூரையில் படர்ந்துள்ள சரைக் கொடியில் காப்கள் தொங்கும். இளையவர்களும் முதியவர்களும் தலை வாயிலிடத்தில் குடியிருந்து பின் இருவும் கயலும் பிறழும். ஆழ்ந்த சூனங்களில் பின்னோடே யுலாவி மீன்களைப் பிடிப்பார்கள். அவர்கள் குடியிருப்பில் தங்கினால், குற்றூத கொழியலரிசியை கழியாகத் துழாவியட்ட கூழை அகன்ற வாயையுடைய தட்டுப்பிழூவிலே உலர் வாற்றி பாம்புகிடக் கின்ற புற்றும் பழஞ் சோற்றினை யொக்கும் புறத்தினை யுடைய முளையினை யிடித்தச் சேர அதிலே கலந்து சாடியின் கண்ணே முற்றின், விரலாலே அலைத்து அரிக்குந் தன்மையையுடையதாகிய வெவ்வியகளை மீன் சூட்டுடன் பெறுவாய். நீர்த் துறையிலே விளையாடி மகளிர் போக விட்டுப் போன குழையினை நிலிறிமுள்ள சிக்கிலிப் பறவை தனக்கு இரையென எடுத்துக்கொண்டு பட்கிகள் நிறைந் திருக்கும் பணையிற் போகாது அந்தனர்யாகசாலையில் நட்டியுபத்தின்மேலிருக்கும். அது சோனகர் பாம்பரத்தின் மேலேற்றிய அன்னவிளக்கைப் போலவும் விடிவெள்ளி போலவும் ஒளிவிட்டுத் தோன்றும்.

கடற்கரை, மேற்றிசைக் கண்ணுள்ள குதிரைகளையும் வடத்தைச் கண்ணுள்ள பொருட்களையும் கொண்டுவந்து

தரும் மரக்கலங்கள் சூழப்பெற்றது. மணல் மிகுந்த தருக்களில் தொழிலாளராற் காக்கப்படும் பண்டசாலைகளும் பரதவர் வாழும் வரனாவிய மாளிகைகளும் உண்டு. வீடுகளில் வினைபொருட்கள் தேங்கிக் கிடக்கும். உழுகின்ற எருதுகளுடன் பசுக்கள் நெருங்காதபடி ஆட்டுக் கிடாய்களும் நாய்களும் சுழன்று திரியும். உயர்ந்த மாடத் துறையும் பேரணி கலன்களையுடைய மகளிர் பசிய மணிகள் கோத்த வடங்களையுடைய அல்குலினிடத்தே கிடக்கின்ற மெல்லிய துகிலசைய மலையிலே ஆரவாரிக்கின்ற தோகை மயில்போல் உலாவுவார்கள்; காலிடத்தேயுள்ள பொற்சிலம்புகள் ஒலிக்க நூலினால் வரிந்து செய்யப்பட்ட பந்தினை. அடித்து விளையாடுவார்கள். முத்தையாத்தத் வார்ந்த மணலில் மெத்தென மெத்தென கையிற்றரித்தவளைகள் அசையும்படியாக பொற்கழுங்கு கொண்டு விளையாடுவார்கள்.

கள்ளுண்பார் பலரும் புகுகின்ற வாயிலில் பசிய கொடிகள் அசையும்படி கட்டப்பட்டுள்ளன. முற்றத்திலே தெய்வத்துக்குத்தூவின சிவந்த பூவாடல்கள் இருக்கின்றன. அங்கே கள்ளோச் சமைக்கின்ற மகளிர் வட்டில் கழுவிய நீர் வடி தலின் நிலஞ்சேருமிருக்கும். அச்சேற்றில் புரஞ்சின்ற பெண் பன்றியடனே புணர்ச்சிக் கருத்தால் போகாமல் குழியிலே நிறுத்தி நெல்லை இடித்த மாவாகிய உணவினால் ஆண்பன்றி வளர்க்கப்படுகின்றது. இவ்வகையான பட்டினத்தில் தங்குவாயாயின் அப்பன்றியின் தசையோடு கள்ளை உண்ணும்படி பெறுவாய். துறைமுகத்தின்கண்ணே ஆகாயத்தை முட்டும்படி உயர்ந்ததும் கற்றை முதலியவற்றுல் வேயாததுமாகிய கலங்கரை விளக்கம் உண்டு. இது மரக்கலங்கள் தாம் சேரும் இடத்தை யறிந்து செல்லும்

படி விறுவப்பட்டது. இதனைக் கடங்குசென்றால் தென்னாங்கிற்றுகளால் வேப்பந்த விடுகள் இருக்கின்றன. இவ்வகையான விடுகளிலே தங்கினால் பலாப்பழத்தையும் இளநிரையும், வாழைப்பழத்தையும், பணையினது நங்கோடே வேறு பண்டங்களையும் முற்றினவள்ளி முதலீய கிழங்குகளையும் உண்ணும்படி பெறுவார்.

அப்பாற்சென்றால் காந்தன் வளருகின்ற மலையில் யானை படிந்தாற்பால் திருவெல்காவில் பாம்பிலே துயில்கொள்ளும் திருமாலைக் காண்பாய். திருவெல்காவைக் கடங்குசென்றால் காஞ்சி நகரை அடைவாய். அங்கே சோலைகளுள் பரிக்கோலைக் கையிலே உடைய யானைப்பாகர் கவனமில்லாதிருக்கும்போது யானைகளுக்கு நெய்யுடன் கலந்து வைக்கப்பட்ட அரிசியைச்சூலுடையமந்தி திருஷ்க்கொண்டுசென்று உண்ணும். தேரோடுதலினால் தெருக்கள் தாழ்ந்திருக்கின்றன.

கடவுள் உறைவதும் சிதேவி வாழ்வதுமாகிய அவ்வரசனின் வியநகரை யடைந்து அவனைப் பலநன்மொழிகளாற்புகழ்ந்துயாழ் வாசிப்பின் அவன் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்து உண்ணுடைய அரையிற் கெட்ட கொட்டைப் பாசியின் வேரையொத்த கிழிந்த சிலையைப்போக்கி பாலாவியை யொத்த விளங்குகின்ற நாலாற்செப்த துகில்களை உன்னு கரிய பெரிய சுற்றத்தாரோடே உடுக்கப்பண்ணி, வளைந்த அரிவாளைக்கொண்ட கையினையுடைய மடையன் ஆக்கின இறைச்சியிற் கொழுவிய தசைகளையும் செங்கெஙல் அரிசியாலாகிய சோற்றையும், இனியசுவையுடைய கண்ட சருக்கரை முதலீயவற்றுடனே ஊட்டி சிறியவும் பெரியவுமாகிய வெள்ளிக் கலங்களை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கிடையே பாப்பி, தான் ஆசையுடனே அவர்களை உண்ணப்பண்ணி

பொற்றுமரையை நீண்ட மயிரிடத்தே அழகுபெறச் சொருகி, ஓன்று குதிரைகள் பூட்டிய தேரையும் பசிய பொன்னுற் செய்த சேணத்தையும் பரிசிலாகத் தருவான்.

சில பிரதான திகதிகள்

கி. மு. 450	...வடம்பலம்ப சின்ற பாண்டியன்
கி. மு. 350	...லிங்கத்ரு திருவிற் பாண்டியன்
கி. மு. 25	...பல் யாகாலை முதலுகியிப் பெருவழுதி (ஒகல்டல் சிசுருக்குத் துதனுப்பிய பாண்டியன் இவளைய)
கி. மு. 4-ம் தூற்றுண்டு	...ஷர்த்தியாயனர்
கி. பி. 50—250	...திருக்குதன், பத்துப்பாட்டி. கிலப்பதிகாரம், மன்மேஹலை, எட்டுத் தொகையிற் பெரும்பாலன
கி. பி. 125 (கி.பி. 50 வரையில் எனக் கொள்வாரு முனர்)	...உட்கிரப்பெருவழுதி
...கெடுஞ்சேழியன்
கி. பி. 150	...வெற்றிவேல் இனஞ்சேழியன்
கி. பி. 175	...மரணிக்கவாசக் (இவர் சக்தரகுங்குப் பிள் 9-ம் தூற்றுண்டில் அல்லது 10-ம் தூற்றுண்டில் விளங்கியவ ரெங்க கறவாருமுனர். தேவாரம் பாடியனர்கள் சிற்சில விடங்களில் மாணிக்க வாசகர் பொருட்டு இறைவன் சிதம்ப்திய திருவிளையாடலைக் குறிப்பிடுகின்ற மையின் அவர் தேவாரம் பாடியவர்களுக்குப் பிர்தியவ ரல்லர். இதுவே பூநீலபூநீ ஆற்முக ஓவலரவர்கள் சுருக்துமாகும்.)
கி. பி. 3-ம் தூற்றுண்டு	...மரணிக்கவாசக் (இவர் சக்தரகுங்குப் பிள் 9-ம் தூற்றுண்டில் அல்லது 10-ம் தூற்றுண்டில் விளங்கியவ ரெங்க கறவாருமுனர். தேவாரம் பாடியனர்கள் சிற்சில விடங்களில் மாணிக்க வாசகர் பொருட்டு இறைவன் சிதம்ப்திய திருவிளையாடலைக் குறிப்பிடுகின்ற மையின் அவர் தேவாரம் பாடியவர்களுக்குப் பிர்தியவ ரல்லர். இதுவே பூநீலபூநீ ஆற்முக ஓவலரவர்கள் சுருக்துமாகும்.)

- கி. பி. 250
கி. பி. 250—500
- கி. பி. 470
- கி. பி. 7-ம் நூற்றுண்டு
கி. பி. 7-ம் “
- கி. பி. 735
- கி. பி. 7-ம் நூற்றுண்டு
கி. பி. 7-ம் “
- கி. பி. 750
- கி. பி. 8—9-ம் நூற்றுண்டு
கி. பி. 906
- கி. பி. 9-ம் நூற்றுண்டு
- கி. பி. 9-ம் “
- கி. பி. 9-ம் “
- கி. பி. 10-ம் “
- கி. பி. 1110—1118
- கி. பி. 1118—1143
- கி. பி. 1145—1205
- கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு
- கி. பி. 12-ம் “
- கி. பி. 12-ம் “
- கி. பி. 1134
- கி. பி. 1135
- கி. பி. 1025
- கி. பி. 1075
- கி. பி. 11-ம் நூற்றுண்டு
கி. பி. 12-ம் “
- கி. பி. 13-ம் “
- கி. பி. 12-ம் “
- ...சேரன் செங்குட்டுவேன்
...பழந்தயில்ப் பாக்கள் தொகுத்து
முடிந்தது
...வச்சிராங்க்தி
...அதிவீராம பாண்டியன்
...புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
...அரிகேசரி பாராங்குசன்
...சம்பந்தர்
...திருநாவுக்கரசர்
...நாலடியார்
...ஆழ்வார்
...பராந்தக்சோழன்
...திருத்தக்கத்தேவர்
...சுந்தரர்
...பாரத வெண்பா
...பட்டினத்தடிகள்
...கவிஞகத்துப்பரணி
...ஒட்டக்கத்தர்
...கம்பன்
...பொய்யாமொழிப்புலவர் (தஞ்சை
வாணன் கோவை)
...ஒளவையார்
...மெய்கண்டார்
...சத்திமுற்றப்புலவர்
...இராமானுசாரியர்
...சேக்கிழார்
...நம்பியாண்டார் நம்பி
...வீரசோழியம்
...கந்தபுராணம்
...இளம்பூரணவாடிகள்
...பவணங்கி
...நாற்கவிராச நம்பி

- கி. பி. 12—1500
- கி. பி. 14-ம் நூற்றுண்டு
கி. பி. 1453
- கி. பி. 13-ம் நூற்றுண்டு
- கி. பி. 15-ம் “
- கி. பி. 15-ம் “
- கி. பி. 16-ம் “
- கி. பி. 16-ம் “
- கி. பி. 17-ம் “
- கி. பி. 1680—1746
- கி. பி. 1608—1644
- கி. பி. 1785 (தெய்வீகம்)
- கி. பி. 1836—1884
- ...உரையாசிரியர்கள், சித்தாந்த சாத்
திரங்கள்
...தமிழழுத்து மாறியது
...காளமேகப்புலவர்
...புக்கீழாங்கி
...அருணகிரிநாதர்
...விஸ்விபுந்தா அர்
...நூடாமனிசிகள்டு
...பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்
...சூமாகுருபர்
...வீரமாழுனிவர்
...தாடுமானகவாமிகள்
...சிவஞானமுனிவர்
...மாம்பழக் கவிசிங்கநாவலர்

ஓழிபிடல்

நால்வகை எழுத்து

“ சீன பாதையில் ஒவ்வொர் எழுத்தும் ஒவ்வொர் கருத்தைச் சூறிப்பதாய் இன்னளவும் பல்லாயிரம் எழுத்து களை உடைய பாதையாயிருக்கிறது. தமிழ்மொழி எழுத் துக்கனின் ஆதி சரிதமும் அவ்வாறீர். அவ்வாறெனக் காட்டுமுறைகள் பல தமிழ்ப்பட்டர்வா இலக்கணங்களுட் காணலாம். யாப்பருங்கல விருத்தியில் ‘தௌபத முதலிய நால் வகையெழுத்து’ உக்கிரவெழுத்து, முத்திறவெழுத்து கதியெழுத்து, யோனியெழுத்து சங்கேத வெழுத்து, முதலியன வாய பலவித எழுத்துக்களின் பெயர்கள் கூறப் பட்டுள்ளன.

திவாகரம் பிங்கவங்கை முதலிய நூல்களில் :—

‘பெயரெழுத்து மூடிவெழுத்து வடிவெழுத்துத் தன்மை எழுத்தென வெழுத்தின் பெயரியம் மினரே (திவாகரம்).

‘வடிவு பெயர் தன்மையுண் மூடிவு நான்கா
நட்டபெறு நாவலர் நாடிய வெழுத்தே’

(இலக். கொத்).

‘உருவே யனர்வே யொலியே தன்மை
எனவீரெழுத்து மீரிருபகுதிய.....’

(இலக். கொத்).

இவற்றுள் ‘வடிவெழுத்தென்றது சித்திரக்குறிகளையாம். மனிதனை மனிதனின் உருவத்தைபோன்றும் அவனின் பாக மாகிய தலையைபோன்றும் சித்திரித்துக் காட்டல் பெயரெழுத்தென்றது சங்கீதக்குறி. போரைக்குறிக்க மனிதனின் புயங்களைக் காட்டுவது. தன்மை யெழுத்தென்றது குணம், சத்தி முதலியவற்றைக்காட்ட வரையும் அடையாளங்கள். விவேகத்துக்குக் கண், வெற்றிக்குக் கருடன் முதலியனவரைதல். மூடிவெழுத்தென்றது சினை நிகழ்ச்சியை உணர்த்தும் வாக்கியங்களைக் குறிக்க வழங்கிய வாக்கியங்கள்’ என்று; செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியராகிய ஸி மு. இராகவ ஐயங்காரவர்கள். தமிழில் ஆராய்ச்சி மிக்குடையராய்த் ‘திராவிடவிவாகரத்தில் தெளிந்த கில விடபங்கள்’ என்றும் விபாசமெழுதிய எப். ஜெ. ரிச்சர்ட்ஸ் பண்டிதர், ‘ஆதித்தமிழ் எழுத்து சித்திரவருவமாகவே உண்டாயிருக்கவேண்டும்’ எனக் கூறி அதற்குச் சார்பாக பல்லாரியில் மலையில் பொறித்திருக்கும் சில சித்திரங்களையும் படம் சிட்டத்து அச்சேகற்றி வெளிசிட்டனர்”

(தமிழ் இலக்கியம் ப. 18-19).

மடவேறல்

“மடவேறலாவது, ஒருவன் ஓவ்வாக் காமத்தாப் பனங் கருக்காற் குதிரையும், பனங்தருசி துள்ளனவற்றால் வண்டில் முதலானவஞ் செப்து அக்குதிரையின்மேலேறுவது. மடவேறுவான் திகம்பரனுப் படலெங்கும் நீற்புசிக்கீழி நூலியாக கைப்படாது தானே தீட்டிக்கீழியின் தலைப்புறத்தில் அவன் பெயரை வரைந்து கைப்பிடித்து, ஊர் நடவே நாற்சந்தியில் ஆகார சித்திரையின்றி, அக்கிழிமேற்பார்வையுஞ் சிந்தையுமிருத்தி, வேட்கை வயத்தனுப் பேறுணர்வின்றி, ஆலூரியும், அழல் மேற்படினும் அறிதலின்றி, மழை வெயில் காற்றுன் மயங்காதிருப்புறி, அவ்வுரிமூல் ஊர் பலருங்கூடி வந்து நிம்மடவேறுதியோ? அலேணாத் தருதும்; சோதனை தருகியோ? என்ற வழி இயைந்தானுயின், அரசனுக் கறிவித்து, அவனேவலால் அவன் இனைந்து கையத்தந்து மடவேறன்றவழி, ஏற்றுமறையும்—பூஜை பெலும்பு, ஏருக்கு இவைகளாற் கட்டிய மாலையனின்து கொண்டு அம்மாவிலேற, அவ்வடத்தை வீதியிலீர்த்தலும்; அவ்வருளை யுருண்டோடும் பொழுது, பனங்கருக்கு அறுத்த விடமெல்லாம் இரத்தக் தோன்றுது வீரியங்கோன்றின் அப்போது அவனை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது. இரத்தங் கண்டுமி அவனைக் கொலை செய்துவிடுவது. இவை புலவரால் நாட்டிய வழக்கென் நுணர்க.”

(தஞ். கோவை—உரை)

“மாவென மடது மூர்ப் பூவெனக்
குவிமுகி மெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னுர்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங் காழ்க்கொளினே.

(குஹங்—17)

“விழுத்தலைப் பெண்ணை விளையன் மாமடன்
மணியணி பெருந்தார் மார்பிற் பூட்டி
வெள்ளைன பணின்துபிற ரெள்ளத் தோன்றி
யொருநாண் மருங்கிற் பெருநா ணீக்கித்
தெருவி னியலவுந் தருவது கொல்லோ
கலிங்கவி ரசைநடைப் பேதை
மெலிந்தில ஞம்விடற் கழைந்த தூதே.”
(ஷ—182.)

“சிறுமணி தொடர்ந்து பெருங்கக்ச நிறீஇக்
குறமுகி மூருக்கங் கண்ணி சூடி
யுண்ணை நன்மாப் பண்ணி யெம்முடன்
மறுகுடன் திரிதருஞ் சிறுகுற மாக்கள்”
(நற்றினை—220)

கிராம பரிபாலனம்

“செங்கற்பட்டு ஜி ஸ் லா வி ஸ், உத்தரமல்லாரில்,
வைகுண்ட பெருமாள் ஆலயத்தில் கி. பி பத்தாவது நூற்
ஞாண்டின் தொடக்கத்தில், பரகேசரிவர்மன் என்ற சோழன்
ஏற்படுத்திய ஒரு சிலாசாஸனத்தில், உத்தரமல்லாரைச்
சேர்ந்த கிராமபரிபாலன விதிகளைச் சீர்திருத்திய விபரம்
கண்டிருக்கிறது. அதில் சபையாரை நியமித்தலான
ஒழுங்கு விளக்கியிருக்கிறது. பெரியரும் சிறியருமான
கிராமவாசிகள் ஓரிடத்தில் கூட்டங் கூடவேண்டும். ஆல
யங்களின் அர்ச்சகர்கள் யாவரும் கூட்டத்தில் வந்திருக்க
வேண்டும். சபையாக நியமிக்கத்தக்கவர்கள் பெயர்களை
ஒவ்வொரு ஒலைநறுக்கில் எழுதி அந்தந்த நத்தம்
வாரியாத் தனித்தனி கட்டுகளாகக் கட்டிவைக்கவேண்

டும். அர்ச்சகர்களில் வயது முதிர்ந்தவர் வெறுங்குட
மொன்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கூட்டத்தின் மத்தி
யில் நிற்கவேண்டும். ஒலைக்கட்டுகளை ஒவ்வொன்றுக்க் குடத்
தைக் குலுக்கி ஒன்றுமறியாத ஓர் சிறுவனை அழைத்துக்
குடத்தில் கையிட்டு ஒர் நறுக்கை எடுக்கச் செய்து அதை
மத்தியஸ்தர் கையிற் கொடுக்கவேண்டும். அந்த நறுக்கி
ஹள்ள பெயரை மத்தியஸ்தன் வாசித்தபிறகு மற்ற அர்ச்ச
கர்கள் ஒவ்வொருவரும் வாசித்துக் காட்டவேண்டும்.
அதன்மேல் அந்தந்த பெயர் எல்லாருக்கும் அங்கீகாரமா
கும். இங்ஙனம் நத்தத்துக் கொவ்வொருவராகக் கிராம
பரிபாலன மகாசபை ஏற்படுத்துவதென்று மேற்படி சாஸ
னத்தில் கண்டிருக்கிறது.”

(செல்வக்கேசவராய முதலியார்.)

Pon, a gold coin valued at Rs 2-8-0 each
(Tamil Studies P. 260).

சங்க நூல்கள்

பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை பதினெண்கிழக்கு
கணக்கு முதலியன சங்கதூல்களை வழங்கப்படுகின்றன.
பதினெண்கிழக்கு கணக்கிலுள்ள நால்களுட் பெரும்
பாலனசங்ககாலத்துக்குப் பிற்பட்டன.

பத்துப்பாட்டிலுள்ள நால்கள் :—

“முருகு பொரு நராறு பாணிரண்டு மூல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல் குறிஞ்சி பட்டினப்
பாளை கடாத்தொடும் பத்து”

திருமுருகாற்றுப்படை, சிறுபானைற்றுப்படை, பெருங் பானைற்றுப்படை, மூல்லைப்பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடு நல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலை படு கடாம் என்பன பத்துப்பாட்டில் அடங்கிய நூல்களாம். எட்டுத் தொகையில் அடங்கிய நூல்கள் :—

“நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநா
ரேத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுக் கலியோ டகம்புறமென்
நித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.”

புறநானாறு, பதிற்றுப்பத்து, ஜங்குறுநாறு, கலித் தொகை, பரிபாடல், அகநானாறு, புறநானாறு குறுந் தொகை என்பனவாம்.

பதினேண்க்ழக் கணக்கு நூல்கள்

“நாலடி நான்மணி நானுற்ப தெந்தினைமுப்
பரல்கடுக் கோவை பழமொழி—மாழல
மெய்ந்திலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்திலைய வாங்கிழக் கணக்கு.”

நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இனியவைநாற்பது, இன்னு நாற்பது, கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, திரி கடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறு பஞ்சமூலம், முதமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி, ஜந்தினை ஜம்பது, தினை மொழி ஜம்பது, ஜந்தினை எழுபது, தினை மாலை, திருக் குறள் என்பனவாம்.

கடைசிபிற் கூறப்பட்ட ஆறு நூல்களைப் பற்றிப் பல் வேறு அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன.

“கடைச்சங்க நூல்களில் பொயர் வழங்கும் புலவர் கிட்டத்தட்ட ஜங்குறுவர் எனக்குறப்பட்டது. இவருள் பெரும்பாலும் இவ்வெரை அறிதங்கிடமில்லை. ஒருவாறு இன்னெரை அறியக்கிடந்தவர் இருநூறு புலவரே. இவருள் வேளாளர் ஜம்பத்தெஶாருவர் பெண்பாலர் முப்பத்தறுவர். அந்தனர் இருபத்தொன்பதின்மார், நாகர் பதினெழுவர், எயினர் பதின்மூவர், கம்மாளர் எழுவர், வணிகர் எழுவர், மன்னர் ஜூவர், ஆயர் மூவர், சூயவர் ஒருவர், பரதவர் ஒருவர் வள்ளுவர் ஒருவர். பாண்டிய மன்னர் பதின்மூவர், சேரமன்னர் எழுவர், சோழமன்னர் ஒருவர், தொண்டைமான் ஒருவர்”

(தமிழ் இலக். ப. 66).

ஜம்பேருங் காப்பியங்கள்

சிலப்பதிகாரம், சிங்தாரணி, மாணிப்பகலை, வாளையாபதி, குண்டலீகசி.

ஜஞ்சிற காப்பியங்கள்

சூளாமணி, உத்தானான்குலத, நீலமீகசி, பத்சாதர காசியம், நாககுமார காங்கிரம்.

திருக்குழள்

திருக்குறள் உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதைப்பது கன்ன பரம்பரை. இலங்கையை யாண்ட ஏளாறன் (ஏலேல சிங்கன்) காலத் தவர் இவர் எனச் சிலர் கூறுவர். அப்படியாயின் அவர் காலம் கி. மு. 204 ஆகும். திருவள்ளுவர் செய்துள்ள நூல் எல்லாச் சமயத்தாராலும் எச் சாதியாராலும் கொண்

டாடப்பட்டு வருகின்றது. திருவள்ளுவர் தமது நாலிற் கூறியுள்ள சமயமே தமிழர்கள் சமயம் என்று பலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். திருவள்ளுவர், மனுநாலிலோ சாணக்கியர் செப்த அர்த்தசாத்திரக்திலோ திருக்து தமது நாலுக்கு வேண்டிய ஆதாரங்களைப் பெற்றுர் என்று ஒரு சிலரும், அற்றன்று, யீடி நால்களிலுள்ள பல வற்றையே மொழிபெயர்த்துள்ளாரென்று வேறு சிலருக்கு தூவர். சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாசிருந்த சாணக்கியர் (கெளடலீயர்) அர்த்த சாஸ்திரம், காமசாஸ்திரம், தர்மசாஸ்திரம், மோட்ச சாஸ்திரம் முதலிய பல நால்களை வட மொழியில் செய்துள்ளார் என்றும் அவர் தமிழ் நாட்டினர் என்றும் அறிகின்றோம். சாணக்கியர் தமிழ் நாட்டில் அறியப்பட்டதும் வடகாட்டில் அறியப்படாதது மாகிய பொருள்களைப்பற்றிய நால்களை இபற்றினமையால் அந்தநால்கள் வடகாட்டில் மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்க ஏதுவாயின. சாணக்கியர் செய்துள்ள நால்களுக்கு ஆதாரம் தமிழிலேயே இருந்திருத்தல்வேண்டுமென்பது வெளிப்பட்டது. தமிழகத்தில் நால் வழக்கிலோ செவி வழக்கிலோ உள்ள பொருள்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நால் இயற்றிய சாணக்கியர். திருவள்ளுவர் என்னும் இருவர் நால்களிலும் ஒரே ரிடங்களில் ஒருமைப்பாடு காணப்படுதல் சகசமே. ஆகவே வள்ளுவர் சாணக்கியர் நாலிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்து மொழி பெயர்த்துக் கொண்டார் எனக் கூறுதல் இயைபுடையதாகாது. மனு நாலுக்கும் திருக்குறளுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் அனுவக்கும் மாமேருவக்கும் உள்ளதாகும். இதன் வேற்றுமையை ஆசிரியர் சுந்தரம் பின்னையவர்கள் “வள்ளுவர் செய்திருக்குறலை வழுவற நன்குணங்கோர—உள்ளுவரே

மஜுவாதி ஒரு குலத்துக்கொரு தீதி” என்று நனிவிளக்கியுள்ளார். வினைபாட்டுச் சிறுரால் மணலிற் கிறப்பட்ட கோடுகளிலும், நத்தை ஓட்டிதுவிலை கிறகளிலும் ஒரோ விடத்து அக்கர வழிவம் காணப்படுவதுபோல மனுநாலி அள்ள எதோ ஒரு வாக்கியை திருக்குறளிலுள்ள யாதானுமாரு பொருளோடு ஒற்றுமைப்படுமாயின் முன்னதின் மொழி பெயர்ப்பே மின்னது என்று வாதாடுதல் அபிமானப் பற்றியதாகும்.

திருவள்ளுவமாலை

திருவள்ளுவரையும் அவர் நாலையும் கிறப்பித்துப் பாடப்பட்ட வெண்பாக்கள் திருவள்ளுவமாலை என வழங்கும். இப்பாடல்கள் கி. மி. எட்டாம் நூற்றுண்டுவரையில் யாரோ ஒரு புலவரால் பாடப்பட்ட தெனச் சில அறிஞர் அபிப்சிராயப் படுகின்றனர்.

“திருவள்ளுவமாலை செப்தது குறள் அரங்கேற்றிய காலத்தென்றாலும், அதில் நாமகள் இறையனார் முதலிய வர்கள் பாடியனவாகக் காணப்படும் செய்திகள், மெய்யமையாக அவர்களாற் பாடப்பட்டன வென்றாலும் கொள்ளற் கிடமின்மையால், மேற்கூறிய மாழுலனார் பாட்டெட்டன்பது வள்ளுவரை இழிகுலத்தானென்பதற்குக் கங்க ஆதாரமாகாது. திருவள்ளுவமாலை செப்தது குறள் அரங்கேற்றிய காலத்தன் தெற்றும் காரணம் என்கை என்பிராயின், அசரிரியும், நாமகனும் பாட்டுப் பாடுவது அனுபவ விரோதமும் அசம்பாவித மாதலுமீமயாம். மற்றையேர்களாற் பாடப்பட்டனவாகக் காணப்படும் பாட்டுகளுட் பெரும் பாலன மெய்யாக அவர்களாற் பாடப்பட்டனவல்ல. எங்கன மெனின், ஒரு நாலுக்குப் பாயிரஞ் சொல்லவோ, அன்றி அதனை எடுத்துப் புகழுவோ புக்கார் அந்தான் முழுவதைப்பும்

பற்றிப் பேசுவரேயன்றி அதன் ஒருபாகத்தை மாத்திரம் பற்றிப் பேசார். திருவள்ளுவமாலையிலோ அத்துப்பாலைப் பற்றி

“ பாரிக் கான்கில்லை மிருபான் பன்முன்றே
தூய துறவுற்றமொன் நூழாக—ஆய
அறத்துப்பால் கால்வகை யாராய்க் குறைத்தார் நாலில்
திறத்துப்பால் வள்ளுவனுர் தேர்ந்து ”

என்று எறிச்சலூர் மலரடனாகும், பொருட்பாலைப் பற்றி
“ அரசிய லையெங் தமைச்சிய லீரைக்
துரு வல்லரணிரண்டெரான்ஜிரூண் கூடு—இருவியல்
திண்படை கட்புப்பதினேழ் குடி பதின்மூன்
தெண்பொரு னோழா மினை ”

என்ற போக்கியாரும், காமத்துப் பாலைப்பற்றி
“ ஆண்பாலேழா நிரண்டு பெண்பாலடுத்தண்டு
ழுண்பாலிருபாலேராரூகு—மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றுக்கக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனுர் கன்கு ”

என்று மேசிகிரனாகும் குறின்தாக வருகின்றது. இம் மூன்று பாடாலும் குறளிலுள்ள ஒவ்வொரியலின் தொகையையும் அதிகாரத்தின் தொகையையும் கூறுகின்றன வஸ்திக் குறளின் சிறப்பை அல்லது அதன் அருமை பெருமை களை எடுத்துரைக்கவில்லை; அன்றிச் செய்துளமுகு வாய்க் கநவாயுமில்லை. இவ்வகை இயற்றுவதற்கு மூன்று சக்கப் புலவர்கள் வேண்டியதில்லை; காரிகைற்றுக் கவிபாடும் ஒரு வர் போதும். இங்கனமே இவை மூன்றும் குறளின் இயலும் அதிகாரமும் இத்தனையென்று கணக்கிட விரும்பிய ஒருவராலேயே இயற்றப்பட்டனவாதல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவமாலைகுறள் அரங்கேற்றப்பட்டகாலத்துச் செய்யப் படவில்லை என்பதற்கு மற்றொரு நியாயமும் கூறுதும். அம்மாலையில் உக்கிரப் பெருவழுதியர் பாடினதாக வரும் செய்துளில் ‘நான் மறையின் மெய்ப் பொருளை முப் பொருளா கான்முகத்திற்கான் தான் மறைந்து வள்ளுவனுய்த் தந்துரைத்த நூல்’ என்றும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணார் பெயர் கொண்ட செய்துளில் ‘ஐயாது நாறு மதிகார மூன்றுமா, மெம்பாய வேதப்பொருள் விளங்கப்—பொய்யாது, தந்தானுவகுக்குத்தான் வள்ளுவனுகி, அந்தா மரை, மே லயன்’ என்றும் வள்ளுவவரைப் பிரமதேவனின் அவதாரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு வள்ளுவவரைப் பிரமதேவனின் அவதாரமாகக் கூறவந்தது அவர் உழிரோடிருந்த போதன்று, உழிரோடிருக்கும்போதே ஒருவரைக் கடவுளின் அவதாரமாகக் கொண்டாடுவது எங்குமில்லை. ஒருவர் இறந்துமின் பல வருடங்கள் சென்று காலம் நீடிக்க நீடிக்கத்தான் அவருடைய பெருமை வளர்ச்சியற்றுத் தெய்வத்தன்மையடையும். அப்பொதுதான் அவர் கடவுளின் அவதாரமாகக் கருதப்படுவார். அங்கனமே வள்ளுவளின் அறிவின் பெருமையைக் கண்டு அவரை ஒரு கடவுளின் அவதாரமாகக் கொண்டாடவந்தது அவர் குறளியற்றிப் பலவருடங்கள் சென்றபில்லையாம். அப்படிச் சிறிது காலங்குசென்று வள்ளுவர் பிரமதேவனுடைய அவதாரமென்ற கொள்கை வேறுங்நியதன் மின்னரே இந்தப்பாட்டுக்கள் பாடப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இங்கனம் இப்பாடல்கள் பாடப் பட்டது குறள் இயற்றி வெகு காலத்துக்குப்பிள்ளானுல், அவற்றை அடக்கியுள்ள திருவள்ளுவமாலைகுறளாக்கிறதற்பட்டகாலத்து இயற்றப்பட்டதாகாது.

இனி இறையனுர்கள்கியலுரையில் கண்டச் சங்கப் புலவர் என்மர் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வெண் மருள் திருவள்ளுவமாலையில் மூவர் பெயர் மாத்திரம் காணப்படுகின்றன; ஐவர் பெயரில்லை. அன்றியும் சிலப் பதிகாரத்தில் மகா மகோபாத்தியாயர் சாமிநாத ஸ்ரீயரவர் களால் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பழைய அகவலென்று கண்டச் சங்கப் புலவரில் இருபத்தெழுவர்பெயர் கூறுகின்றது. அவற்றில் பதினேழு பெயர் திருவள்ளுவ மாலையில் இல்லை. இதனால் திருவள்ளுவமாலை பாடினவர் கண்டச் சங்கப் புலவர் கள் என்று சொல்லுதற்கிடமின்றுகின்றது.

மேற்கூறியவற்றுல் திருவள்ளுவமாலை கண்டச் சங்ககாலத்து நால்வரைப்பதும் அதினால் பாட்டொன் ரேஹும் அங்கே கூறப்பட்ட புலவராலேயே இயற்றப்பட்ட தென்பகரங்குத் தக்க ஆதாரம் இல்லை என்பதும் நன்கு போத ரூப். ஆயின் திருவள்ளுவமாலை எக்காலத்து யாரால் இயற்றப்பட்ட தெனின், காலந்தோறும் திருக்குறளைப் பற்றிப் பல பாட்டுக்கள் பல புலவராலியற்றப்பட்டனவாக, பிற்காலத்து வகு புலவரொருவர் அவற்றை பெல்லாம் அன்றேல், அவற்றூட் சிறந்தவற்றை மாத்திரம் ஒருங்கு சேர்த்து ஒழுங்குபடுத்தி ஒருநூலாக்கி யிருத்தல் வேண்டும். அவர் தாழும் சிலபாட்டுக்கள் பாடிச் சேர்த்திருக்கலாம். அல்லது நான்முற்றையும் ஒரு புலவரே செய்து மிருக்கலாம். வள்ளுவமாலையில் வரும் பாட்டுக்கள் ஏறக்குறைய ஒரேவிதமான நேரிசை வெண்பாவாக யிருத்தலும், அசரீரி சொன்னதாக வரும் பாட்டு அசரீரியே நேரே சொன்னதாயில்லாமல்

“திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோ
இருத்தகு நற்பலகை யொக்க—இருக்க

உருத்திர சன்ம ரெனவைரத்து வானில்
இருக்கவோ வென்றதோர் சொல்”

என அசரீரி சொன்னதாக மந்திருவரால் பாடப்பட்டிருத்தலும் இந்தக் கொள்கைக்குத் தகுந்த துணையாகும்.

இன்னும் இந்தப் பாட்டு மதுரையில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சங்கப்பலைக் கூன்றிருந்ததென்பதைக் குறித்த வினாவும், அந்தப் பலகையில் திருவள்ளுவரோடொகை விருத்தற்கு உருத்திரசன்மேரே ஏற்றவரென்பதனால் குற ளரங்கேற்றிய காலத்தில் சங்கப் புலவர் நாற்பத்தெண் மரும் திருவள்ளுவரோடொகை விருக்கத் தகுதியற்ற வராய்ப் பொற்றுமரை வாயில்கள் வீழ்ந்து முழுகின ரென்னுங் கதைக்குக் தோற்று மிடமா யிருத்தவினாலும் இது குறன் தோன்றி வெகுகாலத்துக்குப்பின் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது தேற்றம். சங்கப் பலகையி லேற்றிய இந்தக் கதை கட்டுக்கதை. இதுபோன்ற தொரு கதை சட்கோபரியற்றிய திருவாய் மொழியைப்பற்றியும் வழங்குகின்றது.”

(திருக்கொண்மலை வித்துவசிரோமனி,

த. கணக்குந்தரம் பின்னை, B. A.)

“Thiruvalluvaamalai or the garland of Thiruvalluvar like every other account relating to this famous moralist is a strange mixture of doubtful traditions and absurd fictions written by some later Dravidian author of the 9th century to popularize the celebrated work of Thiruvalluvar.”

(Tamil Studies, p. 247).

- மகளிரைச் சிறை பிடித்தல்

முன்னாளில் ஓர் அரசன் பிறநேர் அரசனேடு பொருதுவென்றால் அவன் நாட்டினால்ல மகளிரை சிறை பிடித்து வந்து அவரைக் கற்பழித்தும் மாண பங்கஞ் செய்தும் வருத்தாமல் பாதுகாத்துக் கோயில்களில் கடவுளைத் தொழுதுகொண்டு அங்கு கடவுட்டிருப்பனி செய்யப்படி இருத்துவான்.

கடற்போர்

சேரலாதன் கடலிடத்தே தீ வொன்றில் வசித்த தன் பகைவர்மேற் கப்பற்படையுடன் சென்று அவரது காவன் மரமான கடம்பை வெட்டி யெறிந்து அவளைப் போர் தொலைத்தான். இவ்வரலாறு பதிற்றுப்பத்தில் கறப்படுகின்றது.

தமிழரச் மாலைகள்

பாண்டியன் — வேம்பு, சேரன் — பனை, சோழன் — ஆத்தி. “போங்கை வேம்பே ஆரெனவரு உம்மா பெருந்தாளையர்” (தொல்.)

படைகளின் அணி வகுப்பு முதலியன்

அணி, உண்டை, ஒட்டு, ஆக்கம், கொடிப்படை, தார், தூசி, நிறை, கழை.

அகழிகள்

சில அகழிகள் 40 அடித்தாழ்வு இருந்தன. கி.பி. 781-லும் 977-லும் எழுதப்பட்ட சில கிளாசனங்கள் இதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

(Studies in Tamil Literature and History, p. 23).

போர் முரசு

செங்குட்டுவன் கனகவிசயருடன் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டபோது கொடும்பறை, நெடுவயிர், முரசம், பாண்டில், மயிர்க்கண்முரசம் முதலியன் ஒலிக்கப்பட்டன என்று சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலவங்திகைப்பள்ளி

அரசன் அரண்மனையில் வாசந்தசெய்வது மாத்திரமல்லவர்மல் சோலைகளின் மத்தியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள குளிர்ச்சி பொருந்திய மாளிகையிலும் கோடைகாலங்களில் வசித்தான். அம்மனிகை இலவங்திகைப்பள்ளி என்று வழங்கப்பட்டது. அதன்கண் காற்று வசதியும் கீர் வசதியும் பொருந்த அமைக்கப்பட்டுள்ள மண்டபம் ‘கிராஸி மண்டபம்’ எனப்பட்டது.

அரசனைத் தெரிவு செய்யும் நூதனமுறை

ஓர் அரசனின் மரணத்துக்குப் பின் இராச்சியபாரம் ஏற்பவர் இல்லாத பொழுதும், இராச்சியத்தின் உரிமைக்குப் பலர் வாதாடும்பொழுதும் பட்டத்துயானை வாழிலாக அரசனைத் தெரிவு செய்தலும் முன்னுள் வழக்கு என்பது

“கழுமலத் திபாத்த களிறும் கருஷர்
விமுமியோன் மேற்கென் றதனால்—விமுமிய
வேண்டினும் ஜேண்டாவிடினும் உறற்பால
தீண்டாவிடுதல் அரிது” (பழமொழி 62)

என்றும் பழமொழி வெண்பாவால் அறியக் கூடக் கின்றது.

அரச தண்டனைகள்

களவு, சியபிசாரம், இராச தாரோகம் முதலிய வற்றக்குத் தகுந்த தண்டனை ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

உறப்புகளை வெட்டுதல், சிறையில் அடைத்தல், கொலை செய்தல் எனத் தண்டம் மூன்று வகைப்பட்டது. இராச தூரோகத்துக்குக் கொலையும், வியடிசாரத்துக்கு கால் குறைத்தலும் முறையாக விருந்தன.

“காவிற் குடிப்பறியாக் கைபுறிற்
கால் குறையும்”
“கொலையிற் கொடியாரை வேங் தொறுத்
தல்பைக்கும்—களை கட்டத்தனே கேர்”
(காலி 84)
(குறள்—550)

கிராமச் சங்கம்

கிராமகாரியங்களை வயகின் முகியவர்கள் ஊர் கடுகி அல்ல மரங்களின் தீழ்க்கடி முடிவு செய்தார்கள். அங்கனம் கூடும் சங்கம் மன்றம் அல்லது பொதியில் என்று அறியப் பட்டது. இம்மன்றங்கள் பெருப்பாலும், ஆல், விளா, பலா, வேம்பு முதலிய மரங்களின்கீழ் கூடின. மரத்தைச் சூழ்த்து நாற்புறமும் திண்ணை அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

தறவிகள் தோற்றம்

மரவுரியை உடையாகச் செய்து உடையினர். அழகாலும் வடிவாலும் சிறத்தாலும் வலயபுரிச்சங்கையொக்கும் நரைமுடியினர். எக்காலத்தும் சிராடுதலின் அழுக்கில்லாமல் விளங்கும் மேனியர். அடிக்கடி விரதமிருந்து பட்டினிகிடப் பதால் தசையில்லாத மார்பின் எலும்புகளின் கோவை வெளிப்படத்தோன்றி உலவும் உடம்பினையுடையவர். எப் பொருஞ் நகர்வதற்கு நன்றாகிய பகற் பொழுதுகள் பல சேரக்கழிந்த வனாவினையுடையார். கெடுக்காலம் மனதில் தங்கக்கூடிய கோபத்தைப் போக்கிய மனத்தினர். பல வற்றையும் கற்ற பெரும் கல்விமான்களும் சிறிதும் அறிய

மாட்டாத இயல்பான அறிவுடையவர். பலவற்றையும் கற் றேர்க்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையை யுடையவர். ஆஸையோடே கடிய சினத்தையும் போக்கின அறிவினையுடையவர். தவத்தால் உடலுக்கு வருத்தம் இருப்பது உண்மையெனி இல்லும் தங்கள் மனதினால் வருத்தம் சிறிதுமறி யப்படாத இயல்பினையுடையவர்.

(திருமுருகாற்றுப்படை).

மகளிர் அழிது

ஓர்பாடினியின் அழகின் விபரம் பொருநாற்றுப்படையில் கூறப்படுகின்றது. அது வருமாறு :—கந்தல் வார்ந்த ஆற்றின் கருமணல் போன்றது, நெற்றி பிறைபோன்றது, புருவம் விற்போன்றது, குளிர்ச்சிபொருந்திய கண் அழகிய கடையையுடையது, வாப் இல்லிதழ்போன்றது, பற்கள் வெள்ளிய முத்துக்கள்போன்றன, காதுகள் கத்திரிகை போன்றன, அவை மகரக்குழை அணியிப்பெற்று அசையாந்தன்மையுடையன, தோள்கள் முங்கில்போற் பெருமையுடையன, முன்கைகள் ஜூதாகிய மயிரினையுடையன, விரல்கள் காஞ்சன்மீர் போன்றன, ககங்கள் கிளியினது வாப் போன்றன, முலைகள் சர்க்கிடபோகாது பலைத்தன, கொப்புத் தீர்ச்சும் போன்றது, இடை சிறுமையை யுடையது, அல்குல் பல மனி கோத்த மேகளை அணியிப்பட்டது, குங்கு பிடியினது கைபோன்றது, அடிகள் ஓடி இளைத்த நானினது நாக்குப் போன்றன, கொண்டை வாழைப்பூப்போன்றது.

தமிழர் வியாபாரம்

“Ancient Tamil literature and the Greek and Roman authors prove that in the first two-

centuries of the Christian era the ports of the Coromandel or Chola Coast enjoyed the benefits of active commerce with both the West and the East. The Chola fleets did not confine themselves to coasting voyages, but boldly crossed to Bay of Bengal to the mouths of the Ganges and Irrawaddy and the Indian ocean to the Islands of Malay Archipelago.” (Vincent Smith.)

கெர்காவலர்

இவர் புலிபோதுநர். துயில் கொள்ளாத கண்ணர். அஞ்சானெஞ்சர். களவு தொழில் தந்திரங்களைக் கண்டறி யும் நண்ணிய அறிவினர். குறிதப்பா அம்பினர். தெருக் களில் மழை நீர் பெருக்கெடுத்தோடும் காரிருள் கவித்த யாமங்களிலும் இவர் இளைப்பின்றி ஊர் சுற்றி வருவார். கறுத்த உடலினராய்க் கருஞ்சசலை யுடித்து வாள்கைக் கொண்டு மென்னுலேணி அவரயிற் சுற்றி விழித்த கண் இமைக்கு முன் மறைந்தோடும் வலியுடைய கள்வரையும் கடிதிற் பிடித்துக்கொண்டும் ஆற்றலுடையவர்.

(மதுரைக்காஞ்சி.)

இன்ன புலவர் இன்ன பாவில் திறமையுடையாரேங்பது

“வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக் கோர்
சபங் கொண்டான் விருத்த மென்னு
மொண்பானி இயர்க்கம்பன் கோவைப்புலா
வந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள்
வசைபாடக் காளமேகம்
பண்பாய பகர் சந்தம் பழக்காச
லாதொருவர் பகரொனுதே.”

தமிழ் ஆராய்ச்சி (Tamil studies) என்னும் நூலிற் காணப் படும் சில கவனிக்கத் தக்க குறிப்புகள்

The existence of pure Tamil words like ஏழுத்த, சுவடி etc., before they (Aryans) came to south disproves the theory Agastya brought the alphabet with him from Upper India. (P. 122).

“They had and still have their own terms pertaining to agriculture, anatomy, architecture, astronomy, commerce, domestic economy, family relations, fauna and flora, language and literature, medicine, minerals, politics, religion, war, weight and measures etc., all of course in their primitive stage. நாற, செப், ஞாயிறு, திங்கள், கை, கால், மாறு, கொள், கெல், அல், முற்றம், சுக், தாய், அப்பன், தெற்கு, தாழை, புளி, பூசை, ஏழுத்து, சொல், பா, திணை, நோ, வளி, வெள்ளி, பொன், இறை, ஊர், கடவுள், அம்பு, வில், மா, கழஞ்ச are all pure Tamil words.”

“நாடு, கூற்றம், கோட்டம் as administrative division of a country நெல்லாயம், கார்த்திகைப்பச்சை, சின்மை, தறியிறை, செக்கிறை மகன்னம் etc., as names of public taxes. அமாத்தியம், வாரியம், காவித்திமை, சம்பிரிதி etc., as official terms, குறுணி, பதக்கு, தூணி, முந்திரி, காணி, கழஞ்ச and other words of native weight and measures..... காச, பணம், துட்டு, வராகன் and other denomination of old coinage.”

ஏற தழுவதல்

எறு தழுவதல் ஆயருக்கே உரியதாயிருந்தது. பிறைபோன்ற கோட்டினையுடைய ஏற்றின் வலியை அடக்கிய சிறுவருக்கு ஆயர் தம் மகளிரை வதுவை குட்டினர். ஏற தழுவங்கால் அவ்வேறுகள் தங்களுக்கொடுகளால் சிறுவர்களின் வழிற்றைப் பிளக்கு அவரைக் கொல்வது முண்டு. இதன் விபரம் மூல்லைக் கல்பில் நன்கு கூறப் பட்டுள்ளது.

“அவ்விடத்து ஏறகளைத் தழுவிப்போக்கும் படியை உட்கொண்டு வந்து வந்து திரண்டு மழைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவாளிலத்தின் மூன்னே ஆரவாரமெழப் புகையோடு புகையெழ ஏற தழுவினர்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்ல மகளிர் திரண்டு நிற்ப நிர்த் துறையிலும் ஆலமரத்தின் கீழும் வலியினையுடைய மராமரத்தின் கீழும் உறையுந்தப்ளங்கட்டுச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பார்த்தார்.

“எருதினது நோக்கை அஞ்சானும் அதின்பேல் பாய்த்த இடையணிச் சாவக் குத்திக் கொம்பிடத்தே எடுத்துக்கொண்டு உடலைக் குலைக்கின்ற தோற்றரவைக்கானும்; அழிய தலையிரினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினையுடையளகிய துரோபதையது துய்யகுந்தலிலே கையை நீட்டிய துச்சாதனங்களைப் பொக்குடுப்பகவர் நடுவே தான் சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச் செய்த வீமசேனைப்பொறும்.” (கலி. 101)

“எருகிய எருமையை யேறுகின்ற கற்றுவதுவையுடைய நெஞ்சை வழிம்பாலே பிளக்கு போகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாங்கின அஞ்சான்றை யிறைவன் இத்தன்

மையை உடையவன் கொலென்று கூறும்படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஒடிவாக்கு விரைக்கு ஏற்றுகிய காரிய தளைப் பலரும் வந்து சேர்தலையுடைய களத்தேவளியடக்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேலே தோன்றி சின்ற பொது வனது அழுகைப் பாராய்; அதனைக் கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக் காணேன்றான்.” (கலி. 103)

பழைய மண முறை

சோது தெய்யடுன் முதியோருக்கு அளிக்கப்பட்டது. பட்சிகள் நன்னிமித்தங் காட்டின. பெரிய வானம் களங்க மின்றி யிருந்தது. சந்திரன் குற்றமில்லாது ரோகிணியுடன் பொருந்தியிருந்தான். மணப்பந்தல் அலங்கரிக்கப்பட்டது. கெப்வத்தை வழிபட்டார்கள். பெரிய மூழு ஓலித்தது. நீராட்டி அலங்கரிக்கப்பட்ட மணப்பெண்ணையை பெண்கள் இடையொட்டாது நோக்கினார்கள். கழுவப்பட்ட பூவிதழ்களாற் செய்யப்பட்ட வணங்குதற்குரிய தெப்வ வழிவும் வாங்கப்பூவின் மேலும் அறுகம்புல்லின் மேலும் வைக்கப்பட்டது. அது பூ மொட்டுகளாலும் வெண்ணுறைவாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு புரிதமாகிய உடைதரிக்கப்பட்டது. மழைத்துளிகள்போன்ற மணல் சிந்தப்பட்ட பந்தலின் கீழ் தலைவி வீற்றிருந்தாள். ஆபரணப் பொறையினால் சேர்வடைந்த மணப்பெண்ணின் வியர்வை காயும்படி சுற்றுத்தார் விகிறியினால் வீசி அவளைத் தலைவனுக்கு அளித்தார்கள் (அகம்-136).

பலர் உண்டறின்றும் உழுங்குடன் சமைக்கப்பட்ட சேர்றுக்குவில் இருந்தது. விரைத்த கால்களின்மேற் கட்டப்பட்ட பந்தலின்கீழ் புதிய மணலைப் பரப்பினார்கள். வீட்டில் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. தலைவனும் தலைவியும் பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டார்கள். நடசத்திரங்

கள் தீப பலனைக்கொடாத நல்ல வளர்பிறைப் பக்கத்தே விடி யற்காலையில் சில பெண்கள் குடங்களைத் தாங்கவும், மற்ற வர்கள் புதிய அகன்ற குடங்களை ஒவ்வொருவராக மாற வும், வயசின் முதிர்ந்த பெண்கள் பெரும் ஆரவாரஞ் செய் தார்கள். புதல்வரைப் பயந்த அழகிய ஆயரணங்களைய யனிந்த பெண்கள் ஓஷிதமும் நெல்லும் இடப்பட்ட நீரை மணப்பெண்ணிலே கரிய கூந்தல் பிரகாசிக்கும்படி பெய்து, ‘கற்பு நெறியில் நின்று கணவனுக்குத் துணையாய் வாழ்வாயா’ என்று வாழ்க்கினர். மணச் சடங்கு நிறைவேறிய இராக்காலத்திலே அயலிலே உள்ள பெண்கள் கூடி மணமகளை புதிய ஆடை முதலியவற்றூ ஸ்வங்கரித்துத் தலைவளிடத்துப்பக் குவன் சானத்தினு ஸொடுங்கினால்

(அகம்: 86).

பேய் மகள்

காய்ந்த மயினையும், சிரை ஒவ்வாத பல்லினையும், பெரியவாயினையும், கோபத்தாற் சமுலுகின்றகண்ணினையும், கொடிய பார்வையினையும், சிதுங்கிய கண்ணையுமடைய கூகைபோடே கடிய பாம்பு தூங்குகையினுலே பெரிய முலையை வருத்துகின்ற காதினையும், குறைபாடுடைய உடலினையும், கண்டார் அஞ்சம் கண்டயினையுமடைய வெருவருந் தோற்றுத்தையடைய பேய் மகள் உதிரத்தையளைந்த கூரிய உகிரினையடைய கொடிய சிரலாலே கண்களைத் தோண்டி உண்ணப்பட்ட மிக்க முடை நாற்றுத்தையடைய கரிய தலையை ஊளி பொருந்திய வளையலணிந்த கையிலே எடுத்து வெற்றிக் களத்தைப்பாடி தோளையகைசத்து நினத்தைத் தின்கின்ற வாய்ளாப் துணங்கைக் கூத்தாடுவாள்.

சில நம்பிக்கைகள்

காகங்கரைவது விருந்தினர் வருவதற்கறிகுறியெனக் கருதப்பட்டது. புடகரைதல் அல்லது அவை பறக்குங் திசைகள் தாம் உன்னிச் செல்லும் கருமங்களுக்கு அது கலம் அல்லது பிரதிகலம் ஏற்படுவதை உணர்த்தும் என நம்பப்பட்டது. தக்க பரிசில் பெறுவிடத்துப் புலவர்கள் புள்ளையும் பொழுதையும் பழிப்பார்கள் (புறம்-204) பேய் கள் மரங்களிலும் இடுகாடு சுடுகாடுகளிலும் உறைவார்கள். பேய்மகளிர் போர்க்களங்களிற் சென்று இறந்தவர்களின் காயக்களில் சிரல்களை அளைந்து அவற்றால் தங்கள் தலையினைக் கோதிச் செங்கிறமாய் சிளங்கினார்கள். அவர்கள் பினங்களைத் தமுகிப் புலாலினைப் புசித்தார்கள். பேய்களை ஒட்டுவதற்கு வெண்கடிகைப் புகைப்பித்தல் முன்னுள்ளோர் வழக்கு. பேய்மகளிர் மனித நினத்திலும் இரத்தத்திலும் விருப்புள்ளோராவர். ஆகவே அவை புண்பட்ட போர் வீரரைச் சூழ்ந்து திரியும். அவை புண்ணைத் தீண்டினால் புன் ஆரூது புண்பட்டோன் இறந்துவிடுவான். தனது கணவனின் புண்ணைப் பேய் தீண்டாதபடி அவனது மனைவி வேப்பிலை இரவும் இலைகளை வீட்டின் இறப்பில் செருகி யாழ் முதலிய இசைக் கருவிகளை ஒளிப்பித்து வெண்கடுகு சிதறி காஞ்சிபாடி வாசனைப் பொருட்களைப் புகைப் பிப்பாள்.

“திங்களி பிரவமொடு வேம்புமனைச் சௌர் இவாங்கு மருப்பியா மூடு பல்லியங்கறக்கக் கைபயப் பெயர்த்து மையிழுதிழுக் கையவி சிதறி யாம்ப லூதி பிசை மணி யெறிந்து காஞ்சிபாடி கெடுகர் வரைபழித் தழிந்றை புகைஇ”

(புறம்-281)

தலைக்கோல்

பொன் உறையிட்டு முத்துக்களும் நவமணிகளும் அழுத்தி அலங்கரிக்கப்பட்ட மூங்கிற்கோல் ஒன்று அரங்கின் மத்தியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இம் மூங்கிற்கோல் பெரும்பாலும் பகை அரசனின் வெண்கொற்றக் குடையின் காம்பாக விருக்கும். அது அராண்மணியின் ஓர் அறையில் வணக்கத்துக் குரியதாக வைக்கப்படும். கூத்து சிக்கும் நாளில் அது பொற் குடங்களில் நிறைக்கப்பட்ட நிரால் முழுக்காட்டிய பின் பூமாலையாலும் முத்துமாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பட்டத்து யானையில் ஏற்றி ஊர்வலஞ் செய்யப்பட்டு அரங்கின் மத்தியில் நாட்டப் படும். ஆட்டந் தொடங்குமுன் கூத்தியர் தலைக்கோலை வணங்குதல் மரபு. தலைக்கோல் கூத்தியர்க்கு அளிக்கப்படும் பட்டமுமாம்.

பரத்தையர்

பட்டநாங்களில் பரத்தையர் சேரிகள் இருந்தன. கலித்தொகையில் ஏனுதிப்பாடி என ஓரிடத்திற் கூறப்படுகின்றது. இது ஏனுதிப் பட்டம்பெற்று வென்றுவனால் ஏற்றப்பட்ட பரத்தையர் சேரியென அதனுரையால் விளங்குகின்றது. பரத்தையர் ஆடல்பாடல்களிற் கிற்கு கண்ணுக்கு மையெழுதிக் கண்டார் மயங்கும்படி தம்மை அலங்கரித்து விளங்குவார்கள். அவர்கள் ஆடவரைத் தம்முடன் ஏரிகளிலும் பொய்க்கைகளிலும் ஆடும்படி தாண்வோர்கள். குறந்தொகையில் ஓர் பரத்தையின் கூற்றுக்க் கூறப்படுவது வருமாறு :—

நாங்கள் ஆம்பலின் தழையைச் சூடி நிராடச் செல்வோம். அவன் (மனைவி) எங்களிடத்தில் அச்சக்

கொள்வாளாயின் தானும் தனது கற்றத்தாரும் எழினியின் படையைப்போல் அவனைக் காத்துக் கொள்ளாட்டும். (குறுங்—80) விழாக்காலங்களில் அவர்கள் ஆடவரையக்குவதற்குக் கூடினார்கள். “ஆம்பல் இலையினால் அல்குலை அழுகு பெற அலங்கரித்து விழாவுக்குச் செல்வேன். இந்தச் செழுமை மிக்க நாட்டின் தலைவன் காண்பானுயின் என்னை வரிக்காமல் விடுதல் அரிதாகும்.” (நற்—390). மனைவியர் தங் கணவரைப் பரத்தையர் மயக்கிக்கொண்டு செல்லாதபடி காத்தார்கள்.

“மடக்கண் டகரக் கூந்தற் பணைத்தோள்
வார்ந்த வாலெயிற்றுச் சேர்ந்து செறி குறங்கிற
பினைய வந்தமூத் தைஇுத் துணையிலென்
விழவுக் களம் பொலிய வந்து நின்றனனே
எழுமினை வெழுமி னெங்கொழு நற்காக்கும்”

(நற்—170)

“அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழலாதியா மூழீ இத் தண்ணுமை யியக்கி முழுவியம்பித் தலை மகனை இங்குக் கூத்துண்டென்பது அறிவிப்ப; என்னை

‘குழலெழீஇ யாழெழீ இக் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழுவியம் பலாமக்கிரிகை’

என்று கூத்து நாலுக்கொருஞ் சொன்னுரென்பது அவ்வகை அறிவிக்கப்பட்ட தலை மகன் நாம் இதனை ஒரு கால் கோக்கிப் போதுமென்று செல்லும். சென்றக்கால் அவர்கள் தங்கண் தாழ்விப்பரென்பது.

(இறை—அகப்பொருளுரை.)

பத்துப்பாட்டில் அறியப்பெவன :—

அறுகம்புல்லாற்றிரித்த பழுதையைத்தின்ற செம் மறிக்கிடாயினது இறைச்சி, இரும்புக் கம்பியில் கோத்துக் கட்ட இறைச்சி, பக்ஞமிரவும் இறைச்சியைத் தின்று பர்கள் முனை மழுங்குதல், நாலு குதிரைழுத்திய தேர், ஏழடியின் செல்லல், தெனுசிய நெம்யோடே கீழங்கையும் வீற்ற வர்கள் மீனினது நெம்யோடே நறவையும் கொண்டு போதல், வாழூப்புவெனப் பொளிந்தவோதி, உமணரோடு வந்த மந்தி சிறுமிள்ளைகளோடு கிடை கிடை விளையாடுதல், அமிழ்துவினை தீங்கனி யெளவைக்கிட்ட அதிகன், அரவு வெசுஞ்சன் நறவுல் நல்கல், ஆய் பாம்பு கொடுத்த நிலப் பட்டாடையை ஆலமர்செல்வர்க்குக் கொடுத்தது, கற் கேருப்புத் துடுத்தபடியப்பார்ப்பான், பாவைவிளக்கு, பெரிய கொடிபாம் மரத்திலே பாடுகின்ற மரக்கலம். புளி கூட்டுலே அடைக்கப்பட்டிருதல், மாறுபாட்டைபெற்றுக் கோற்றுபோடில்லையை ஏற்றினது செவ்வித்தோலை மயிர் சிவாமற்போர்த்தமுரசம் ஒலித்தல், இலங்கு இழைமகளிர் பொலம் கலத்து ஏந்திய மணக்கமழ் தேறல் முடிப்ப மகிழ்க் குண்டல், இரும்பு செய்விளக்கு, கஞ்சிதோய்த்த துகில், நடுஞ்சிடில் வேப்பிலையைத் தலையிலே கட்டின வேலையைடைய வேந்தன் பாசுறையிற் புண்பட்டோரைப் பரிகரித்தல், காரி உண்டு கடவுள்.

அகநானாறு ஸ்ரியப்பெவன :—

நடுகல் வழிபாடு (51), புளி, தான் கொண்ற யானை இடப்பக்கம் வீழ்ந்ததால் மானத்தினால் அதனை உண்ணுமை (29), மகளிர் குறிஞ்சிப் பாட்டைக் கேட்டுத் தினை யேய வந்த யானை உறங்குவது (12), வேங்கைமலர் கொய்யும் மகளிர் புளி புளி என்ற ஒளியைக் கேட்டுப் புளியை ஒட்டு

வதற்கு ஆடவர் வில்லுங் கொம்பும் எடுத் துக் கொண்டு வந்து புளியைக் கானுமால் வெள்கிப் போதல் (92), தலைவன் பரத்தையோடு காவிரியில் நீர் விளையாடுதல் (166), கணவர் வரவைக் கருதிச் சுவரிற்கோட்டுடு நாள் எண்ணுதல் (51), பெண் ஆனமையின்ற முட்டையை ஆண் ஆனம் பாது காத்தல்.

குறுங்தோகையில் அறியப்பெவன :—

ஆவின் கழுத்தில் மணி யணிதல், மகளிர் வண்டலையாதல், குரசிசூர் குறிசொல்லுதல், கிறு பிள்ளைகள் கிறு தேருகுட்டி விளையாடுதல், புளிப் பற்றுவிசிருங்க் கணிதல், பெண்கள் துணங்கைக் கூத்தாடுதல், வண்ணாத்தி கஞ்சிப் பசை போடுதல், விளையாட்டு மகளிர் மணல் வீடுகட்டுதல், நளைச்சியர் நூல் பெற்று உப்புத்தகருதல், பரதவர் கட்டு மாத்திலிருந்து மீன் பிடித்தல், அவவன் தனது பெண்டையை நீராட்டுதல், அன்றில் பணைமடலிற் கூடுகட்டுதல், குழில் மூங்கிலிற்றங்குதல், சூல் மகளிர் புளிப்பை விரும்புதல், வாளை மீனுக்குக் கொம்பிருத்தல், கிளி வேப்பம்பழுத்தைக் கவ்வுதல், யானை தனக்குச் செப்த தீங்கை மறவாணமா, யானை வாழூக்கத்தால் மதயழிதல், துயரால் வருங்கண்ணீர் வெப்பமாதல்.

நற்றினையி ஸ்ரியப்பெவன :—

காதலி சுவரிலே கோட்டுப் பிரித் தலை மகன் வருநாள் எண்ணுதல், காலாற் பந்து விளையாடுதல், காதலன் வரவைப் பல்லி கூறுதல், இரும்பு காய்ச்சிய உலையிலே கொல்லன் பணைமடலிலுள்ள நீர் தெளித்து கெருப்பை அணைத்தல், எருமை மேம்ப்பான் அதன் மேல் ஏறிச் செல்லல்.

கலித்தோகையிற் காணப்படும் பழைய செய்திகள் முதலின :—

முக்கண்ணுண் மூவெட்டில் எரித்தது (பாலை-2), எறித் தரு கதிர் தாங்கியேந்திய குடை மீழலுறித்தாழ்ந்த கரகழு முரைசான்ற முக்கோது கெறிப்படச்சுவல்லசை இவேனேரா கெஞ்சத்துக்குறிப் பேல்ல செயன்மாலைக் கொளைநடை, யந்தனை (பாலை-9), பல்கலைச்சில் மூக்கலிங் கத்தன் (குறி-56), “கை ரீராடிய தவம் (குறி-59), ஒத்துடை யந்தனை எரி வலஞ் செய்வான் போல்” (மரு-65), ‘களர்மணியர்ப்பச்சர அப்ச்சா அப்ச் செல்லுந்தளர் நடைச்சிரூர் (மரு-80), ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருஷிறல் (81), ஆலமர் செல்வனிசால் மகன் சிழு (83), சுருவெழுதினமோதாம் (மரு.84) கெறைவாய்க்கிண்கணி (மரு.86), முகம் குதிரை முகழும் உடல் மக்கஞ்சுறுமாகி இரண்டு அழுகுக்குப் பொருங்திய குரபன்மாவைக் கொன்ற சிவங்த வேலையுடைய முருகன் (93), குறம்பூத்திப்போர் (95), தொய்யில் பொறித்த வணமுலை (மரு.97), மீன்பூத் தவிர் வருமங்கிவான் விசும்பு போல—வான் பொறிபரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்—கொளை வான் குடிய குழிநித்திக்கள்போல்—வளைபுமலிந்த கோடனி சேம் (103), பெரும்பெயர்க் கணிசிக்கியோன் மணிமிடற் றனிபோல் (105), கெருப்புக்கை தொட்டவர்போல விதிர் விதிர்த்திட்டு (115), தாங்புகழ் கேட்டார்போற்றலை சாய்த்து (119), முக்கோல் கொங்கந்தனைர் முதுமொழி நினைவார் போல் (126), உண் கடன் வழி மொழிந்திரகங்குங்கான் முகலுங்காங்—கொண்டது கொடுக்குங் கான் முகனும் வேறுகுதல்—பண்டு மிவ்வலகத்தியற்கை (22) இராவனை மலையை எடுத்தல் (58) நாற்றுவர் தலைவளைக் குறங்கறத் தல் (52), மல்லரை மறஞ்சாய்த்த, மால் (134), குங்கிய

மெழுதின ஒளிவிரிந்த தொழில்களை யுடையவாகிய வாய் களையுடைய மரத்தாற் செய்த சிறுபாலையாலும் பாளையாலும் சிறு பெண்கள் வினையாடுதல் (59) கொக்குரித் தாற் போன்ற மடிப்பையுடையவன் (64) மரங்களிற் வெய்வ முறைதல் (101), குற்சாதனனை வீமன் கொன்றது (101), கிக்கண் துரோணனைக் கொல்லல் (101), ஆய்ச்சியர் தங்கணவர் கைகளைக்கோத்துக் குரவையாடுதல் (106), சுரு வினது மருப்பாற் செய்த பல்கையைக் கோத்துப் புறவித தொடிந்த கெய்தற் சூலை கெடிய நாரிங்ல தொடுத்து அழு பெற கட்டிக்கையாலே வாசித்தலையுடைய யாழ் (131).

சிந்தாமணியிற் காணப்படும் பழைய செய்திகள்

அருந்ததி காட்டல் (2669), ஆயியன்னதுகில் (67), எலி. மயிரப்போர்வை (2680), ஏனுதி மோதிரஞ் செறித்த சேனுதிபதி (2167), கல்லூரி (395), குதிரையின் துடை களில் அவற்றின் பிறக்கு இடப் பெயரை எழுதுதல் (2215) பாளையரசின் வலமருப்பேர்க்கு செய்த சீப்பு (2436), முழங் தாளாவாக வீரருடிக்குமுடை (468), வலம் புரிவதிலச் செப்பு (2475), பொன் செய்காணிற் குஞ்சியைக் கட்டுதல் (2288).

பரிபாடலில் காணப்படும் தமிழர் நாகரிகத்தை உணர்த்தும் செய்திகள்

இங்கிரன் சாபமேற்றது (19), இம்மையின் பங்குறித் துக்கண்ணியர் கை ரோடல் (91), இராகு கேதுகள் காணப் படுவன வல்லவெண்பது (12), இளைய மகளிருடைய அழுகை தீர்தற்குத் தாயர் புலி புலி யென்று அச்சுறுத்தல் (14), நகத்திலும் கண்ணத்திலும் செம்பஞ்ச எழுதுதல் (6), பழங்குதலுற் செய்ததேறல் (16), புண்ணிய நதியில்

நிராடுவோர் பொன் முதலிய வற்றுல் செய்தித்த மீன் முதலியவற்றை அதில் செல்லவிடுதல் (16), பொன்னுற் செய்த கண்டு இறவு வாளைகளை ஆற்றில் விடுதல் (10), மகனிர் தேவர மகனிர் ஓட்டுதல் (11), மகனிர் பிடினையூர் தல் (10), பரத்தைப் பாவும் பிடியும் ஊர்தல் (10).

பேருங்கதைபில் காணப்படும் அக்கால நாகரிகத்தை உணர்த்துஞ் செய்திகள்

பசு வழிபாடு (1-34-16), பிரச்சோதனாவுக்கு தேவி யர் பதினாறு வரவர் (1-34-77), சிதேசி யென்னும் தலைக் கோலம் (1-34-121), பொன்னுலாகிய சிறுபாத்திரம் (1-34-160), தலைக்கோற் பெண்டர் (1-35-72), பாலாகி போன்ற அண்ணிய ஆணை (1-36-64), விடுதி (1-36-225), பொற்சுஞ் கட்டிய பிரம்பு (1-37-9), பேப்பிடித்தாடுவோரின் சின் பறைகொட்டிச் செல்லல் (1-37-246), கடுகைபாராம் (1-38-123), பொறியொற்று (முத்திரை) (1-38-285), மான் கண்போன்றசாளராம் (1-40-9), எட்டிப்பட்டம் பெற்ற அரசுகுபரன் (1-40-116), கொடுவடிவமெழுதின யார்பு (1-40-143), முலைக்கச்ச, (1-40-144), பஞ்சகெளவியம் (1-40-266), அரசனுக்குப் பிழைசெய்தோர் தம் முழுடைய அளவுள்ள பொற்பாவையொன்றைச் செப்பித்து அவன் சிவத்தைப்போக்குதல் (1-40-371,4), செற்கத்தை மகனிர் சூடுதல் (1-42-68), காவிதீப்பட்டத்துக் கறிகுறியாகக் கொடுக்கப்படும் பொறப்பட்டம் (1-42-174), கயல்வடிவாகச் செய்த வெற்றிலைப்பை (1-44-229), புலிவடிவம் அனமங்க காலையுடையகட்டில் (1-47-175), எனிமயிராற் செய்யப்பட்ட பூச்தொழிலையுடைய போர்வை (1-47-179), தென்னங்கள் ஞம் தேனுற் சமைத்தகள்ளின் தெவிவும் (2-2-177), அரசன் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து முடிபுளையுமிடத்துப்

பட்டத்துத் தேவியும் உடனிருத்தல் (2-4-24), அரசிலையைப் போல் பொற்றட்டாற் செய்யப்பட்ட ஆபரணம் (2-7-23); மணிகள் இழைத்த மோதிரம் (2-12-74), தன் பெயரெழுதின மோதிரம் (3-9-70), பலத்தாற்செய்த குமிழையுடைய பொன்னுலாகிய மிதியடி (3-22-202), சித்திரங்கள் எழுதப்பட்ட உயர்ந்தமாட்கள் (4-3-35), கணவனைப் பிரிந்துதூர யும் மகனிர் கூந்தல் புஜியாணம் (4-7-103), யானைத்தநக்தத் தாற் செய்த வெண்டுக் கோவைகள் (4-14-64), புலிமுக மாடம் (4-15-108).

ஐங்குற ணாற்றிலறியப்படுவேன :—

இடையர் கரும்பு குணிலாக் கணியுகுத்தல், இன மகனிர் தும்பைமாலை யணிதல், பொய்ணைப் புலிகாவலுக்கு வைக்கப்படுதல், குரங்கு முங்கிலிலேறி விளையாடுதல், சுரஞ் செல்வோர் பலவின் கணியை அருந்திச் செல்லல். பரத்தை வயத் தேரேற்றி வருதல், பரத்தையமோடு தலைபகன் புனராடல், மகனிர் இடையில் பொற்காசணிதல்; மகனிர் பந்தாடுதல், மகனிர் ஏரிபுகுதல், முதலைத் தன் பிள்ளையைத் தின்னுதல்.

சிலப்பதிகாரத்திலறியப்படுவேன :—

அந்தியில் மகனிர் மலைராயும் அறுகையும் தெல்லையும் மங்கலமாகச் சிந்துதல், ஆணைமேற் பறையறைதல், இரண்டாஞ் சாமத்திற் கண்ட கனு எட்டுமாதத்திற் பலிக்கு மென்பது, தொவாசுரயுத்தம் பதினெட்டாண்டு லும், இராமராவணயத்தம் பதினெட்டு ஸாதத்திலும் முடிந்த தென்பது, இறங்கவர்களை உத்தேசித்துத் தானஞ் செய்தல், இறைவன் குடிய பிறை இரண்டு கலீத்து என்பது, உயிர்ப் பலியுண்ணும் மயிர்க் கண்முரசு, என்னெண்கலையோர் (வேசையர்), எழுசிலை மாடம், கடையில் இன்ன

சரக்கு சண்டிள்ளதென்று அறிவிக்கக் கொடிகளைடுத்தல், கலங்கரை விளக்கம், கற்புடைய மகளிர் இருக்கும் நாட்டில் மழு பெப்புமென்பது, சஞ்சிவி நான்குவகை—சல்லிய கரணி, சந்தான கரணி, சமளிய கரணி, மிருத சஞ்சிவி, சந்திரன் கோயில், சூரியன் கோயில், களவு நால், தெய் வத்தைப் பூவும் புகையும் சாந்தும் கண்ணியும் கொண்டு வழிபடுதல், தூலேணி, புலிப் பல்லைத் தாலியாகக் கட்டுதல், பொதிகளின்சீமேல் அளவு, எண், நிறை பொறிக்கப் பட்டி ருத்தல், யானைப் பிடியில் மகளினரையேற்றி நகர்க்கு மணத்தை யறிவித்தல்.

மதுரை

(2000 வருடங்களுக்குமுன்)

“ திருவழுதி நாடென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற பாண்டிமண்டலம் குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பெரிபோரால் வரையறுக்கப்பட்ட ஐவகை நிலங்களும் பொருங்கி இனிது விளங்கும். குறிஞ்சிவிலத்திலே இஞ்சியும் மஞ்சளும் மிளகும் வெண்சிறுகடுகும் தோரை நெல்லும் ஓவன் நெல்லும் வெகுவாய்ப் பல்கி விருக்கும். குத்தியர் தீனைக் :கிளிகழியும் ஒசையும், கானவர் அவரைமேயும் ஆமாவைக்கழிகின்ற பூசனும், பூக்கொய்யும் மகளிர் புளி, புளியென்று குறுமொலியும் மாறி மாறி ஒளியாறிற்கும். மூல்லையின்கண் என்னிளக்காயும் வரகின் கதிரும் ஒருபால் முற்றியிருக்கும். ஒருபால் சிறுதீனை கொய்வர். அங்கு மின்கு மாழ்த் துகுமிகளில் இரத்தினங்கள் கிடக்கு விளங்கும். பசிய பயிர்களின் இடங்கடோதும் முச்சன் டைப்பூவும் மூல்லைப்பூவும் உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும். மருதங்கிலத்தில் கழனிகடோதும் யானை நின்றால் மறையும் படியாக நெற்பயிர் பச்சைப்பசேலென வளர்ந்திருக்கும்.

தடாகங்களில் தாமரையும் நிலோற்பஸ்மும் சேதாம்பதும் மலர்க்கு நறுமணம் வீசும். கழனிகளிலும் சூளங்களிலும் மடிக்களிலும் வல்லஞர் மீன்களைப் பிடித்து அவைகளைக் கொன்று குவிக்கும் ஆரவாரமும், கரும்பிற்கிட்ட ஆலையிடத் தோசை யும், களைபறிப்பிடத் தோசையும், கெல்லவிளின்ற கிளையின் ஒளியும், ஆண்களும் பெண்களும் நீராடுகின்ற இரைச்சலும் ஆகாயத்தே சென்று முழங்கும். கெய்தலாகிய கானவினிடத்தே முத்தும் வளையும் பரதர் நந்த பல்லாகைப் பண்டங்களும் விலை செய்யப் படும். யலன முதலீடு தேயத்தினர் குதிரை முகத்தை வற்றைக் கொண்டது கொடுத்து, வெள்ளுப்பும் தீம் புளியும், கொழுத்த மீன்களைத் துணித்து உப்பிட் லேர்த்திய கருவாடுகளும் என்றினவை போன்றவற்றைக் கொண்டு போவர். குறிஞ்சிக்கும் மூல்லைக்கும் இடை ஏலேயுள்ள பாலை லித்தில், ஆரலீக் கள்வர் வழிபோவாரை வருத்தா வண்ணம் அரசனால் ஏவப்பட்ட வீரர் இலை வேப்பந்த குடிலில் மான்றேலாகிய பரிக்கையுடையாய்ப் பொருந்தி யிருப்பர்.

“ இவ்வைந்தீனைப் பாங்கும் அழகுறப்பெற்றப்பாடல் கள் சான்ற நன்னட்டு நடவில், திருவாலவாப், திருக்கள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநலூர் என்னும் நான்மாடக் கூடல் எனப் பெயர் பெற்ற மதுரை மா நகரமானது பூமாதின் அழகிய முகம்போல் பொலிவற்றிருக்கும். இங்கரைச் சூழ்ந் திருக்கும் மதில் கற்படைகள் பலவுள்தாப் விண்ணதூற தங்க, அதீனைச் சூழ்ந்த அகழியானது நிலமணிபோலும் நிரை யடைத்தாய் மன்னுற ஆழந்திருக்கும். நெடிய விலையினையும் தின்னிய கதவினையுமுடைய வாயிலின் மீதமர்ந்த மாட்டானது மேகழுலாவும் மலைபோல் ஒங்கியிருக்கும்.

மாந்தரும் மாவும் இடையறைமல் வழங்குதலால் வாயிலானது இடைவிடாடோடுகின்ற வைவையாற்றினைப் போன்றிருக்கும். வாயிலைக் கடந்த மாத்திரத்தில், அகன்ற தெருக்களும் அவற்றின் இருபுறத்திலும் சானரங்கள் பல வைமந்தனவாய்துப்பந்து தோன்றும் வீடுகளும், ஆறும் அதன் இருக்கரையும் போல விளக்கும்.

அங்காடித் தெருவிலே, கோயில்களுக்கு விழுக்களை நடத்திக் கட்டின அழகிய கொடிகளும், தண்டத்தலைவர் பெற்ற வெற்றியின் பொருட்டு எடுத்த சயக்கொடிகளும், கட்கடைகளில் கள்ளின்களிப்பு மிகுதியைச் சாற்றுகின்ற கொடிகளும் இன்னும் பலவாய் வேறுபட்ட கொடிகளும் பெரிய மலையிடத்து அருளிகள் அசையுமாற போல அசையா நிற்கும். யானையுந் தேரும் புரவியும் வீரரும் ஆகிய நாற்பெரும்படைகள் பல்காலும் வருவனவாய் மீள்கையினாலே, பூவிற்பாரும் பூமாலை விற்பாரும் சனைம் விற்பாரும் வெற்றிலையும் பாக்கும் சன்னும்புடனே விர்கின்றவர்களும் தம் இன்னுயிரஞ்சி ஏங்கி விருந்து, அந்காற்படையும் அகன்ற பின்னர் வருத்தங்கீ, மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களின் குளிர் விழுலே இருந்து இனைப்பாறுவார்கள். கிழப்பெண்டிர் பண்ணியங்களை நதும்பூவுடனே ஏந்திச் சென்று மனைக்கோறும் மனைக்கோறும் உலாகி விற்பர்.

“மாலைப் பொழுதில் விழுக்கானைச் செல்வார்கள் பட்டுடுத்து உடைவாள் தரித்து மாலைதாங்கித் தேர்களின் மீதேறிக் காலாட்கள் புடைசூழ்ந்துவரக் குதிரைகளைச் செலுத்திச் செல்வர். அத்திருவிழுக்களைப் பெண்கள் அரமிபத்தலத்தினின்றுக்காண்பர். அங்கேகட்டிய கொடிகளின் மீது மந்தமாருதம் வீசுதலால் அம்மகளிர் முகங்களானவை

பேகத்திலே மறையுஞ் சந்திரனைப்போல் ஒரு காற்றேஞ்ற ஒருக்கால் மறையும்.

“புத்த மதத்தினராகிய பேரிலும் பெண்டிர் சிறு பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டு, தங் கணவரோடு ஓசைக்கு வேண்டும் பூவினையும் தூபுங்களையும் கைகளில் எந்திச் சென்று வணக்கும் பெளத்தப் பல்விகள் ஓரிடத்துக் காவைப்படும். சிறந்த வேதங்களை ஒதி, யாகாதி கருமங் களைச் செப்து, பிரமந்தாங்களோயாய், வீட்டின்பத்தை இவ்வுகிலே தானே அடைகின்ற பிரமவித்துக்களிருப் பிடம் ஒருபால் புலப்படும். ஒருபால், முக்கால் ஒழுக்க மூம் மூவுகளின் செய்தியும் முழுதுணரும் சமனமுனிவர் கள் உறைகின்ற அமனாப்பள்ளிகள் கட்புலனும். அப்பால் அறங் கூறவையமும், அமைச்ச நிருக்கையும் அசுருமிலங்கும்.

“சுக்குவளை கடைவாரும் மணிகளைத் துளையிடுவாரும் பொற்கொல்லாரும் பொன்வாணிகரும் ஆடை விற் பாரும் சித்திரகாரும் பிறருங்கூடி அந்திக்கடையில் கெருக்கி விற்பர். அறங்கமுஷ்சாலையில் பலாப்பழும் வாழைப் பழம் முந்திரிகைப்பழம் முதலீய பழங்களையும் பாகற்காய் வாழைக்காய் வழுதுணங்காய் முதலான காப்களையும் இலைகறிகளையும் கண்ட சருக்கரைத் தேற்றையும், இறைச்சிகளையுடைய சோற்றையும் கிழங்குகளுடனே பாற்சோறா பால் முதலீனவற்றையும் கொண்டுவந்து பசிதாகங்களினால் வருந்துவோர்க்கும் தரித்திரகர்க்கும் இடுவார்கள், இக்கூறிய பலவிடங்களிலும் எழுகின்ற நைசையானது அந்திக்கரலத்தில் பல்வேறு பறவைகள் கூடிய இடத்து எழுகின்ற ஓசையின் தன்மையதாகும்.

“பொழுது சாய்ந்தபின் ஆடல் பாடல் முதலிய பல் வகைத் துறைகளில் அவ்வளர் பொழுதைக் கழிப்பர். முதல் யாமங்கு சென்றபின் கடைவிற்பார் கடைகளை பண்டத்தும் பண்ணியம் விற்பார் அவற்றின் பாங்கரும் படுத்துறங்கத், திருநாளின் கண்ணே குத்தாடுங்கூத்தர் அஃதொழிக்குத் துடில் கொள்ள, ஒவிசிறந்தடங்கின கடலையொக்கப் படுக் கையிலே துயில் கொள்வோர் இனிதாகக் கணவளர்வர்.பின்பு வைகறையாமத்தில், அந்தனர் வேதம். ஒதுவர். பாழேர் நரம்பைதினிதாகத்தெறித்து மருத்தை வாசிப்பர். பண்டம் விற்பார் தமது கடைகளை மெழுகு தலைச் செய்வர். கற்புடை மகளிர் துயிலுணர்க் கெழுங்கு

“காட்டுக்களைந்து கலங்கழீஇ. யில்லத்தை
யாப்பிக் கொஞ்குக் கெளித்துச் சிறுகாலை
நிர்ச்சால் கரக விறைய மலரணிச்
தில்லம்பொலிய வடுப்பினுட் மப்பெய்க”

என்றபடி அக்காலத்து இல்லத்திற் செய்யத் தகுவன வற்றைச் செய்யா விற்பர். கோழிக் கேவல்கள் விடியற் காலத்தை அறிந்து கூவா நிற்கும். கேவற் பறவைகள் தத்தம் பேடைகளை அழையா நின்று திங்குரல் செய்யும். கூட்டிலே உறைகின்ற காடி புனி முதலிய வலிபவிலக்குகள் முழுங்கா நிற்கும். முதுகு காட்டிப் போங்த வீரரும் வெட்டுண்ட வீரரும் விடுத்த யானைகளும் குதிரைகளும் ஆனிரைகளும், தோல்வியடைந்த அரசர்கள் திறையாகக் கொணர்ந்த கலங்களும், அவைபோன்றன பிறவும் அரண் மனையை நோக்கிச் செல்லும். இக்காலம், கங்கையாறு கடலிற் கலந்தாற்போல, உலகிற் பொருள்களெல்லாம் மதுரையை ஆடையும்.

“இம்மா ககரில் கோண்டு செங்கோல் செலுத்தும் பாண்டியன் ‘வைகறையாமங் துமிலெழுங்கு காலைக் கடனைக் கழித்துச் சந்தனம் பூசி, மார்பிலே மாலை தாங்கி கையிலேவீரவளையுடன் கலையாழியைச் செறிக்குத், கஞ்சியிட்டதுக்கிலையுடித்து, அதன்மேல்வளியும் அனிகளன் களை அழுகு வனிந்து, கொலு மண்டபத்திலே வீற்றிருப் பான். இருந்த வளவிலேவானுதிப் பட்ட முதலிய சிறப்புப் பெற்றபடைத் தலைவர் அவன்து வெற்றித்திறக்கை வாழ்த்து வர். பின்னர் அரசன், தான் நாடு நகர் பெறுப்படியாகவும் தன் வெற்றி சிறக்கும்படியாகவும் உதவிய வீரரை யெல்லா மழுத்துப், பாவலருடனே பானர் பாட்டியரையும் அழுத்து யானை தேர் என்பன போன்ற பரிசளிப்பான். அங்கானம் பல பல பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்த லால் அங்காட்டில் வாழுக் குடிமக்கள் செல்வும் பெருகி பிருப்பர்.” (மதுரைக் காஞ்சி).

1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழ் என்னும் னாலிற் காணப்படும் கவனித்தற் குரிய சில போருள்கள்

கழாத் தலையார்	...	கி. பி.	30—60
முடத்தாமக் கண்ணியார்	...	"	60—90
கபிலர்	...	"	90—130
நக்கீரர்	...	"	100—130
மாழுஸனூர்	...	"	100—130
கல்லாடர்	...	"	100—130
மாங்குடமருதனூர்	...	"	90—130
திருவள்ளுவர்	...	"	100—130
கோலூர்கிழுர்	...	"	100—130
இறையனூர்	...	"	100—130

பரணர்	... கி. பி. 100—130
பெருங்கோகிகனூர்	... " 100—130
ஒளவைபார்	... " 100—130
இடைக்காடனூர்	... " 100—130
சீத்தலைச் சாத்தனூர்	... " 110—140
இளங்கோவடிகன்	... " 110—140
அரிசில் கழூர்	... " 110—140
பொன்முடியார்	... " 110—140
பெருங்குன்றார்கிழூர்	... " 120—150

கி. பி. 50-க்கும் 150-க்கு மிடையில் செய்யப்பட்ட ஏல்களும் அவற்றில் அடங்கிய அடிகளும்.

	அடிகள்
குறள்	... 2,660
மணிமேகலை	... 4,857
சிலப்பதிகாரம்	... 4,957
கலித்தொகை	... 4,304
இன்ன எற்பது	... 160
குறிஞ்சி	... 261
குறிஞ்சி (கமிலர்-ஐங்குறுஹநாற)	... 400
திருமுருகாற்றுப்படை	... 317
கெடுகல்வாஷட்	... 188
பொருகர் ஆற்றுப்படை	... 248
பெரும்பானுற்றுப்படை	... 500
பட்டினப்பாலை	... 301
மதுரைக்காஞ்சி	... 782
மலைபடுகடாம்	... 583

“ரோமர் கி. பி. 226-ஆம் முசிறியில் 840 முதல் 1200 வீரரையுடைய படை ஒன்று வைத்திருந்தார்களென்றும்,

அவ்விடத்தில் ஆகஸ்டஸ்க்கு ஒரு கோவில் கட்டப்பட்டிருந்ததாக Malabar Manual என்னும் நால் கூறுவதாக கணக்கைப்பட பின்னே அவர்கள் 1800 வருடங்களுக்கு முந் பட்ட தமிழர் என்னும் நாலிற் காட்டியுள்ளார்.

[ப. 38.]

“It was from the Nagas that the Aryas first learnt the art of writing ; and hence Sanskrit characters are to this day known as Deva-nagari.

(Tamil 1800 years ago p. 45)

“At Laboe Toewa, Paros, Sumatra has been found a Tamil inscription dated in the Saka year 1010=AD 1088. It records a gift by a body of persons who are styled ‘the one-thousand five hundred’. This epigraph proves that the Tamil language was used in public documents on the Island of Sumatra in the 11th century A. D. accordingly, the influence which the Tamils and their language exercised is much greater than the traditional boundaries would warrant us to believe.

(Rai Bahadur V. Venkayya, M.A.,

Epigraphist to the Government of India)

എഴുപ്പരമ്പര

காரிகா ட்ரைகாரண் (கி. டி. 50—95) மறு இப்படி
கிருமாவளவுள் ; காங்கர்வேலின் மகளை மனங்தலு
இவன் மகன் கோரைஸ் (மனங்கிள் ஸி.) கோரன்
கெங்குட்டுவேலின் தாய்

<p>ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ = କେଶାଲୀ (ବାଣିଜୀବିମନ୍)</p>	<p>ମାଲିକଙ୍କ ପତ୍ରଙ୍କୁ ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ ଏବଂ (ଅର୍ଥିମା ତଥା ମୁଦ୍ରଣ ପତ୍ରଙ୍କଙ୍କ)</p>
<p>ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ = କେଶାଲୀ (ବାଣିଜୀବିମନ୍)</p>	<p>ମାଲିକଙ୍କ ପତ୍ରଙ୍କୁ ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ ଏବଂ (ଅର୍ଥିମା ତଥା ମୁଦ୍ରଣ ପତ୍ରଙ୍କଙ୍କ)</p>
<p>ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ = କେଶାଲୀ (ବାଣିଜୀବିମନ୍)</p>	<p>ମାଲିକଙ୍କ ପତ୍ରଙ୍କୁ ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ ଏବଂ (ଅର୍ଥିମା ତଥା ମୁଦ୍ରଣ ପତ୍ରଙ୍କଙ୍କ)</p>
<p>ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ = କେଶାଲୀ (ବାଣିଜୀବିମନ୍)</p>	<p>ମାଲିକଙ୍କ ପତ୍ରଙ୍କୁ ରେକର୍ଡିଙ୍ଗସ୍ଟନ୍ ଏବଂ (ଅର୍ଥିମା ତଥା ମୁଦ୍ରଣ ପତ୍ରଙ୍କଙ୍କ)</p>

ପାଞ୍ଚମୀ ମଞ୍ଜନାର

பெருவழுதி
|
மாறன் வழுதி
|
கெட்டுசேழியன் (கி. பி. 75—90)
(ஆரியப்படை வென்றவன், சிங்காசனத்திற் நஞ்சியவன்)

வெற்றிலேற்சேழியன் (கி. பி. 75—90)
 |
 செடுஞ்சேழியன் II (கி. பி. 90—128)
 (தலையானங்காணத்துச் செருவென்றவன் ;
 மாணிக்கட்சேயைச் சிறை பிடித்தவன் ;
 வெள்ளியம்பலத்திற் துஞ்சியவன்)
 |
 சிரண்சாத்தன் (குனமுற்றத்துக் துஞ்சியவன்,
 |
 சு.க்கிரப்பெருவழுதி (கி. பி. 128—140)
 (காணப்பேரவழில் முற்றுகை யிட்டவன்.
 பெருக்கிள்ளியின் ராசகுயத்துக்குச் சமூக மளித்தவன்)
 |
 என்மாறன் (கி. பி. 140—150)
 இவவங்கிப்பள்ளித் துஞ்சியவன்

(கி. பி. 7-ம் துற்குங்கு முதல் 9-ம் துற்குங்கு வரை)

|

1. கடுக்கோண் பாண்டியாலி ராசா

|

2. ஆதிராசா மாதவர்மன்

3. சேழியன் சேந்தன்
4. மாறவர்மன் அரிகேசரி ஆசமாசமன்
5. கோச்சடையன் ரணுதிராசா
6. அரிகேசரி பராக்குசன் மாறவர்மன் தேர்மாதன்
7. மாதில செடிஞ்சடையன் பராக்தகன்
(வேள்விக்குடிச் சாசனம் அவரித்தகன்)
(கி. பி. 769—70)
8. ராச்சிம்மா II
9. வரகுண மகாராசா
10. சிற்மாற சிற்வல்லப ஏகவீரன்
பராசக்கிர கோலகல் பல்லபபான்சன்
11. வரகுணவர்மன் (மாறன் சடையன் 12. பராக்தக
கி. பி. 862—863-க்கு மினையில் வீரநாராயண
அரசாங்கி எம்சியவன்)
13. ராச்சிம்மா III

(கி. பி. 13-ம் நூற்றுண்டுக்கும் 17-ம் நூற்றுண்டுக்கு மினையில்)

1. மதவர்மன் குலசேகரன்	1190—1214
2. மாறவர்மன் சக்தரன் பாண்டியன் I	1216—1235
3. மாறவர்மன் சக்தரன் பாண்டியன் II	1238—1251
4. மாறவர்மன் சக்தரன் பாண்டியன்	1251—1261
5. வீரபாண்டியன்	1252—1267
6. மாறவர்மன் குலசேகரன்	1268—1308
7. சடாவர்மன் சக்தரா	1275—1290
8. மாறவர்மன் குலசேகரன்	1314—1321
9. மாறவர்மன் புராக்கிரம பாண்டியன்	1334—1352
10. சடாவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன்	1357—1372
11. பராக்கிரம—பாண்டிய தேவன்	1365
12. பராக்கிரம பாண்டிய	1384
13. யதவர்மன் குலசேகரன்	1395
14. அரிகேசரி பராக்கிரம பாண்டியன்	1422
15. மாறவர்மன் வீரபாண்டியன்	
*16. ஆழகன் பெருமான் குலசேகரன்	1430
17. வீரபாண்டியன்	1437
18. "	1475
19. பராக்கிரம பாண்டியன் குலசேகர தேவன்	1479
20. பராக்கிரம பாண்டியன்	1516

21.	யதில் வர்மன் சிறீவல்லப	
	அவ்வது அபிராமபராக்கிரமா	}
22.	யாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்	1533
23.	குலசேகர அவ்வது பெருமாள்	
24.	வீரபாண்டியன்	1543
25.	கோண் எறின்மைக் கொண்டான்	
	குலசேகர தர்ம பெருமாள்	1550
26.	சிறீவல்லப ஆதிவீராயன்	1562
27.	குலசேகர பராக்கிரம அழகன் சொக்கன்	1572
28.	அபிரசமவரதுக்காஸம்	
29.	வீரபாண்டிய	1586
30.	சிவாலமாறன்	1615

நாயக்க அரசர்

விச்வாசாதன்	1559
குமர கிருஷ்ணப்ப	1563
கிருஷ்ணப்ப(மறுபெயர்)பெரிய வீரப்ப {	1573
விஸ்வாசாத II	
விங்கய (மறு) குமரகிருஷ்ணப்ப	
(மறு) விஸ்வாசாத—III	1595
முத்து கிருஷ்ணப்ப	1602
முத்து வீரப்ப	1609
திருமலை	1623
முத்து அழகத்தி அவ்வது முத்துவீரப்ப	1659
சொக்கங்காத அவ்வது சொக்கவிங்க	1662
நங்க கிருஷ்ணமுத்து வீரப்ப	1682
மகங்கம்மான்	1689
விசயரங்க சொக்கங்காத	1704
மீனுட்சி	1731—1736

சேரமண்ணர்

ந. தினியக்ஞரேஶவாதன் = ஜேல்மான் கல்லூரி

பல்யானோ செல்லேக் மூலூட்டிவான்
கூட்டுசுபரிச்சாலம் ஸ்ரீ சூன்று

பேடும் சேரவாதன இமயவாம்பங்
(கி. பி. 40—பி.) ஜேல்மான் ஆகைக் கேள்விகள் மகங்
பது மன்றத்தினை மனங்கது ஸ்ரீ-வாருடம் அரசுபரிந்தன்

முத்துச் சேரவாதன்—11 (கி. பி. 55—90)
(மறு) காமங்கன் லானாலரம்பன் :
செல்வங்கால்தேகா) மாணக்கிளிக்கை
மனங்கது 25 சூன்று அரசுக்கிறுக்கான்

செய்துகுன்றன (கி. பி. 90—125)
(இராசகும்ப ஜேல்வான் :

ஆரிய மன்ற அரசர் சிவாடிடிந்தன
செல்வங்கால்தேகா (யானாக்கட்டேஸ்)

இனக்கோடு முடிவு

செங்காட்டுக்கோ (மாண்புடையே)

(தி. மி. 125—135)

பெருத்தேசரல் இருந்தொன

(தி. மி. 135—150)

ஷாதிசுகமாண் எவ்வினியைக் கொண்டு நூலிலேர்க் கைப்பற்றியவன்)

குட்டேள சேரலிரும் போகுற
(பெருங்குன் மூர் இலூர் அரண்மையோப் புலவர்
16-வருடம் அரசுபுரிக்கவன்)

சேரமான மாடிகளன்கே

(பரணாடுமண் உச்சிரப்பியருவுக்குதி மாசுமுயம்
தீகட்ட பெருந்தின்ஸி முதலா (இன்னூர் இலாத்துவார்)

“மலைமேன் மரங் கொணர்ந்து மாண்புடைத்தாய்ச் செப்த
ஷிலையொத்த வீதி நெடுமாடக் கூடல்
விலைத் தயிர் கொள்ளிரோ வென்பான் முலையிரண்டுஞ்
சோழலுறந்தைக் குரும்பையோ தொண்டைமான்
வேழஞ்சேர் வேங்கடத்துக் கோக்கரும்போ வீழ்த்துத்
தச்சன் கடைந்த விணைச் செப்போ வச்சுற்று
ளன்னமேர வரய்மயிலோ வாரஞ்சு நோய் செய்தாளை
யின்னாந் தெரிகிற்றிலம்

(யாப்—விருத்தி—மேற்கோன்)

மேற்காட்டிய செய்யுள் கழுத்துத் தச்சர் கைவிளையிற்
சிறந்தவர்கள் எனப் புலப்படுத்துகின்றது. இராவணன்
மயன் புதல்வியாகிய மந்தோதரியை மன்றல் புரிந்த வரலா
றம் உற்று நோக்கற்பாலது.

அரசாட்சி

“ திருக் கொண்டு பெருக்க மெய்திலீர் நிருந்து
குற்றங் கெடுத்து விசம்பு தைவரக்
கொற்றக் குடையெடுப் பித்து நிலதென்றிய
படைபரப்பி யாங்காங்குக் களிறியாத்து
நாடுவளம் பெருகக் கிளைகுடி யோம்பி
நற்றுய் போல வற்றது பரிந்து
நகத்துக்குப் பகலாணி போலவும்
மக்கட்குப் கொப்பூழ் போலவும்
உலகத்துக்கு மந்தரமே போலவும்
நடுவு நின்று செங்கோ லோச்சி
யாறில்வழி யாறு தோற்று வித்துக்
குளனில் வழி குளங்தொடு வித்து

முயல் பாய்வழிக் கயல் பாயப் பண்ணியும்
 களிறு சினிற்றும் வழி பெற்றம் சினிற்றக் கண்டும்
 களிறுர் பலகாற் சென்று தேன்ரேயவும்
 தண்புனற் பட்டப்பைத் தாகியும்
 குழுகொண்டு கோழி யெறிந்து
 இழுகொண் டான்றட்டும்
 இலக்கங்கொண்டு செங்கானுரை யெறிந்தும்
 உலக்கை கொண்டு வாளை யோச்சியும்
 தங்குறை நீக்கியும் பிறர்குறை தீர்த்தும்
 நாடாள்வதே யரசாட்சி ”

(யாப்பருங்கல் விருத்தி—மேற் கோள்)

பைசாச மொழி என்பது பழைய தெஹங்கு மொழி
 என்பர் தமிழ் ஆராய்ச்சி என்னும் தூலார்.

சதி அல்லது விதவைகளைக் கணவருடன் தீயிலிட்டுக்
 கொளுத்தும் வழக்கம் குற்றச் சாட்டாக கி. பி. 1829-ல்
 சட்டம் உண்டாக்கப்பட்டது. கி. பி. 1852-ல் அச்சட்டம்
 நடபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இக்காலம் உயிரு
 டன் எரிக்கப்படாது இருக்கும் கைம்மைகள் பிரிட்டிஷ்
 அரசாங்கத்தாருக்கு வாழ்த்துக் கூறுவார்களாக.

“ வாழ்க நம்மனவன் வாழ்க வையக
 மாழுகங்ம் மரும்பகை யலர்க நல்லறம்
 வீழ்க தண்புனல் பயிர்ஸிளைக மாலிலங்
 தாழ்க மற்றருந்துயர் சாற்றக் கேண்மினே.”

முற்றும்

